

BIBLIA-TANULMÁNYOK • 2011/2.

„Végy tőlem fehér ruhát!”

BIK KÖNYVKIADÓ

BUDAPEST, 2011

A tanulmányokat összeállította:

Vankó Zsuzsa

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020

bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomtatás: Palatia Nyomda, Győr

Felelős vezető: Radek József igazgató

ISBN 978-963-7493-82-9

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
Énektanulás 2011 második negyedévében	9
I. tanulmány – 2011. április 2.	
A laodiceai üzenet felhívása:	
„Végy tőlem fehér ruhát!”	11
II. tanulmány – 2011. április 9.	
Az ember mezítelensége a bűneset után	23
III. tanulmány – 2011. április 16.	
Az önigazság ruhája	31
IV. tanulmány – 2011. április 23.	
A „szennyes ruha” és az „ünnepi ruha”	41
V. tanulmány – 2011. április 30.	
A „legszebb ruha”, amelybe a tékozló fiút öltöztették	54
VI. tanulmány – 2011. május 7.	
Hogyan „moshatjuk ki ruhánkat a Bárány vérében”?	67
VII. tanulmány – 2011. május 14.	
A menyegző vendégeinek öltözeté	79
VIII. tanulmány – 2011. május 21.	

A „Napba öltözött” asszony és a „Babilon” nevű asszony öltözete

92

IX. tanulmány – 2011. május 28.

Krisztus egyházának „menyasszonyi ruhája” 105

X. tanulmány – 2011. június 4.

„Boldog, aki vigyáz és őrzi a ruháit” 119

XI. tanulmány – 2011. június 11.

A közbenjáró Krisztust jelképező főpap öltözete 131

XII. tanulmány – 2011. június 18.

A jelképes és a szó szerinti öltözék kapcsolata

– Az Ószövetség tanítása 140

XIII. tanulmány – 2011. június 25.

A jelképes és a szó szerinti öltözék kapcsolata

– Az Újszövetség tanítása 151

Áhítatok minden napra

Április 161

Május 162

Június 163

BEVEZETÉS

A ruha jelképével kapcsolatos bibliai tanításokat igyekszünk jobban megismerni, mélyebben megérteni Biblia-tanulmányaink által e negyedév során. A ruha a jellem, a viselkedés szimbóluma az Írásban. Igen gyakorlatias témával

foglalkozunk tehát. A hit általi megigazulás örömteljes, szépséges evangéliuma tárul fel előttünk a ruha jelképével kapcsolatos bibliai kijelentések tanulmányozása által. Az utolsó két tanulmányban végül a külső öltözetünkre, a szó szerinti értelemben vett ruhára vonatkozó bibliai tanításokat is összegezzük.

Egy, esetleg két igét idézünk csupán az egyes kérdések után, azért, hogy ezeket igazán jól megfigyeljük, átgondoljuk. Ha még további igére vagy igékre is hivatkozunk, ezeket már nem írjuk ki. Igyekszünk egyszerűen, jól érthetően megfogalmazni a kérdéseket, és esetenként rávezető kérdéseket is közlünk zárójelben, hogy ezzel is ösztönözzük az egyes igei kijelentések mélyebb átgondolását. A megjegyzések végén olykor gondolkodtató vagy gyakorlati jellegű kérdéseket fogalmazunk meg.

Ne felejtsük el: a szombatiskola nem csupán a magunk épülésére szolgál, hanem arra is, hogy meg tudjuk fogalmazni a gondolatainkat, egymásra figyelve bele tudjunk kapcsolódni egy beszélgetésbe. Ezáltal is felkészülünk, hogy bizonyosságot tudjunk tenni az evangéliumról másoknak is, értelmes és tapintatos módon. Ezért bátorítjuk testvéreinket nem csupán az egyes tanulmányok gondos otthoni átvételére, hanem arra is, hogy vegyenek részt a szombatiskolai istentiszteleten is, és aktívan kapcsolódjanak be a heti tanulmányról szóló csoportos megbeszélésbe.

Bárcsak hathatósan munkálná ez a tanulmánysorozat is gyülekezeteink ébredését, mindannyiunk lelki megerősödését!

ÉNEKTANULÁS

2011 második negyedében

Ebben a negyedévben is folytatjuk a Hitünk énekei könyvből azoknak az énekeknek a tanulását, illetve föllevenítését, amelyeket egyáltalán nem vagy ritkán énekelünk. Ezúttal két ismeretlen éneket ajánlunk figyelmetekbe, továbbá olyanokat is, amelyeket más szöveggel több gyülekezetünkben énekeltek már, de ezzel a szöveggel nem.

Új énekek ismeretlen dallammal:

263. ének: „Kegyelmes Isten, kinek kezében...”

354. ének: „Úr Isten, kérünk tégedet...”

(Keresztségre)

Új énekek ismert dallamra:

318. ének: „Ó, Atya Isten, nagy irgalmú Úr...”

(Dallam: 264., „Az utat nem tudom...”)

319. ének: „Úr Isten, mi sok szükségem...”

(Dallam: 42., „Szívemet hozzád emelem...”)

329. ének: „Áldja Isten éltünket...”

(Dallam: 316., „Kegyes Jézus, itt vagyunk...”)

358. ének: „Nevedre vettem keresztséget...”

(Dallam: 27., „Ó, bárcsak ezer ajkam volna...”)

Áldott és örömteli éneklést kíván
a zenei osztály

I. TANULMÁNY – 2011. ÁPRILIS 2.

A laodiceai üzenet felhívása:

„Végy tőlem fehér ruhát!”

(JEL 3,18)

1 Kikről, illetve kiknek szól a laodiceai üzenet?

Jel 3,14 • „A laodiceabeli gyülekezet angyalának is írd meg...”

(Az összkereszténységnek? A névleges keresztényeknek? A „maradék” egyháznak? Miből lehet ezt megállapítani? Lásd: Jel 1,20 és Jel 2,1. Milyen kapcsolatban áll Jézus a hét levél által megszólított gyülekezetekkel és angyalaikkal [követeikkel, tanítóikkal, lelki vezetőikkel]?)

„Utasítást kaptam, hogy megmondjam: ezek a szavak a hetedik napot ünneplő adventista gyülekezetekre alkalmazhatók jelenlegi állapotukban. Isten szeretete kiveszett, ami pedig az egymás iránti szeretet hiányát is jelenti. Csak az ént dédelgetjük, az pedig egyeduralomra tör... Ha újból meg nem térünk, akkor hamarosan annyira hiányzik majd az istenfélelem közöttünk, hogy a gyülekezetet a meddő fügefához hasonlíthatjuk. A gyülekezet nagy világosságot nyert, bőséges alkalmi voltak, hogy sok gyümölcsöt teremjen. Ám besurrant az önzés. (...)

A laodiceai üzenet mindazokra alkalmazható, akiknek nagy világosságuk és sok kedvező lehetőségük volt, de nem becsülték meg ezeket... Milyen éles fényben mutatja be a laodiceai üzenet azokat, akik azt gondolják, hogy minden igazságot ismernek, büszkék a jártasságukra Isten Igéjében, miközben annak megszentelő

erejét nem tapasztalták az életükben. Isten szeretetének lángja nincs a szívükben, márpedig éppen ez a bizonyos buzgó szeretet az, amely a gyülekezetet a világ világosságává teszi. (...)

A legnagyobb erőfeszítéseket teheted missziószolgálatodban, ám ha ezt megrontja az önzés, ha erősen érződik benne az én, akkor Isten szemében semmi, megfertőztetett, romlott áldozatnak minősül. Ha a szív ajtaja nincs megnyitva Krisztus előtt, ha nem az Ő jelenléte tölti be a lélek templomát, ha nem az Ő isteni tulajdonságai hatnak át minden cselekedetet, akkor a mennyei mérlegen hűjával találtatsz. De sokan nem látják ezt a maga valóságában, nem látják, hogy abból a szellemből, amely belőlük árad, hiányzik Krisztus szelídsége és együtt érző szívéllyessége, hiányzik a szeretet, amely egyedül tehetné őket a mennyei világosság közvetítőivé.” (Ellen G. White, Review and Herald, 1902. február 25.; március 11.; 1889. július 23.)

2 Milyen jellemzés nyomán ajánlja fel Krisztus a „fehér ruhát” a gyülekezetnek?

Jel 3,15 • „Tudom a te dolgaidat, hogy sem hideg nem vagy, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró!”

Jel 3,17 • „Nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen.”

(Mit jelképez a forró állapot, és mit a hideg? Miért rosszabb a langyos még a hidegnél is? Mit jelent az, hogy a gyülekezet tagjai „mezítelenek”?)

Ellen G. White írásaiból idézünk:

„A félszívű keresztények rosszabbak, mint a hitetlenek, mert megtévesztő hitvallásuk és semleges álláspontjuk sokakat félrevezet. A hitetlen ember annak mutatja magát, aki. A langyos keresztények [viszont] sem nem jó világiak, sem nem jó keresztények. Sátán olyan munkára tudja felhasználni őket, amelyre senki mást nem tudna úgy használni, mint őket... Rosszabb állapotban vannak, mint azok, akik halottak törvényszegéseikben és bűneikben. Hallják az Igét, de nem alkalmazzák önmagukra, hanem maguk helyett mindig másokra.” (44. levél, 1898; 163/a kézirat)

„Sokan voltak Krisztus idejében – ahogyan ma is –, akiken Sátán hatalma egy időre, úgy tűnik, megtört... Örvendeztek Isten szeretetében, de akár a példázatbeli köves talajhoz hasonlító hallgatók... nem rendelték alá magukat naponta Istennek, hogy Krisztus a szívükben lakozhassék... Ha nincs élő kapcsolatunk Istennel, nem állhatunk ellent a szentségtelen hatásoknak, az önszeretetnek, saját vágyaink kielégítésének, a bűnre való kísértésnek. Lemondhatunk számos rossz szokásról, egy időre elhagyhatjuk Sátán táborát, de... ha nem vetjük alá magunkat Krisztusnak percről percre, vereséget szenvedünk. A Krisztussal fenntartott személyes ismeretség és folytonos közösség híján az ellenség kénye-kedvének vagyunk kiszolgáltatva, s végül az ő parancsait kell teljesítenünk.” (Jézus élete, 266–267. o.)

„A nagy lelki világosság ideje azonos mértékű sötétséggé válhat, ha az abban részesülők nem fogadják azt szent tisztelettel, és nem tesznek eleget elvárásainak. A Szentlélek befolyása megszűnik, ha nem értékeljük szentségét, és elhagyjuk a szent területet. (...) A hívők a Szentlélek

helyett a szószék kijelentéseire támaszkodtak. Mivel nem használták lelki ajándékaikat, azok gyengeséggé korcsosultak.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. köt., 127., 120. o.)

A mezítelenség azt jelenti, hogy le nem győzött rossz tulajdonságaink, megszenvedetlen természetünk lépten-nyomon megnyilatkozik. Kilátszik ez a rútság a kegyes beszéd és a kegyes vallásos cselekedetek mögül.

„Miben áll a laodiceaiak mezítelenségének és szegénységének a szégyene? Szégyen az, hogy a saját önigazságukba öltöznek, és elkülönítik magukat Istentől, noha Ő teljes mértékben gondoskodott arról, hogy áldásaiban részesüljenek.” (Ellen G. White: Historical Sketches of SDA Missions, 139. o.)

A szó szerinti mezítelenséget szégyelli az ember. De szégyelljük-e hitvalló keresztényként „mezítelenségünk” lelepleződéseit mások előtt, önmagunk előtt, Isten előtt? Megráz-e minket, szégyelljük-e annyira, mintha fizikai mezítelenségünkben látnának meg bennünket?

3 Mi teszi még veszedelmesebbé a gyülekezet állapotát? Mivel társul a valójában szégyenletes „mezítelenség”?

Jel 17 • „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem...”

(Fölösleges szóismétlés lenne: „Gazdag vagyok, meggazdagodtam”? Milyen lelki magatartást vagy állapotot takar az, ha egy keresztény kijelenti, hogy „semmire nincs szükségem”?)

„Mi lehetne nagyobb öncsalás emberek gondolatvilágában annál, mint ha abban bizakodnak, hogy amit tesznek, az helyes, miközben teljes mértékben rossz? A hű Tanúbizonyosság üzenete azt állapítja meg, hogy Isten népe szomorú öncsalásban leledzik. Az állítólagos Krisztus-várók nem tudják, hogy állapotuk

szánalomra méltó Isten szemében. Akiknek az üzenet szól, abban a hitben ringatják magukat, hogy emelkedett lelkiállapotban vannak – de Jézus üzenete szinte letöri ezt a hamis biztonságérzetet azzal a megdöbbenő leleplezéssel, hogy a valódi lelkiállapotuk: vakság, szegénység, elesettség. A bizonyágtétel metszően éles és szigorú, de nem lehet benne tévedés, hiszen a hű Tanúbizonyág az, aki szól... Azoknak, akik tudásuk és teljesítményeik birtokában biztonságban érzik magukat, és gazdagoknak hiszik magukat a lelki tudás tekintetében, nehéz elfogadniuk azt az üzenetet, amely kijelenti, hogy tévedésben vannak, és minden kegyelmi és lelki ajándék híján valók. A megszenvedetlen szív mindennél csalárdabb és reménytelenül gonosz.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek, III. köt., 252–253. o.)

„Ahogyan a fizikai gazdagságot hajlamos az ember a maga sikerének, ügyessége gyümölcsének elkönnyvelni, ugyanúgy hajlamos ezt megtenni lelki eredményeinél is. Izráelnek így tett szemrehányást egykor az Úr: »Tökéletes voltál az én ékességeim által, amelyeket reád raktam – azt mondja az Úr Isten. – De elbízta magát szépségében.« (Ezék 16,14–15) Laodicea büszkeségének az az oka, hogy nem veszi komolyan ezt az egyszerű igazságot: »Mert mi különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel úgy, mintha nem kaptad volna?« (1Kor 4,7) A laodiceai üzenet valóban félelmetesen elsötétült látásról tanúskodik. Mert ez a kijelentés: »Gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire nincs szükségem«, bárki részéről döbbenetes nyilatkozat, egy keresztény részéről még inkább. Az önelégültség minden aggodalom vagy szégyenkezés nélküli, nyílt hangoztatása ez. Súlyos vakság állapotában lehet csak ezt tenni, hiszen az önigazultság és az önfelmagasztalás maga az ősbűn. Sátán bukásának az elindítója (Ezék 28,17), a legveszélyesebb, legnyomorúságosabb bűn. És íme egy hitbéli tudományára büszke gyülekezet úgy hangoztatja ezt a félelmetes önleleplezést tartalmazó vallomást, mint valami erényt!” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus apokalipszise, I. köt., 203. o.)

Felismerjük-e az önelégültség és a dicsekvés jelenlétét a maradék egyházban?
Netán a saját életünkben is?

4 Hogyan hangzik fel – mindezek ellenére – a reménység a kegyelmes
Meváltó üzenetében?

Jel 3,19 • „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem, légy buzgó azért,
és térj meg!”

(Lehetséges, hogy az előbbi súlyos ténymegállapítások ellenére az Úr még
mindig szereti Laodicea népét? Hív-e megtérésre az Úr egy népet, egy gyülekezetet
vagy egyént, ha a Szentlélek már elhagyta, ha visszafordíthatatlanul a
megkeményedés állapotában van?)

„Kegyelmes üzenet ez, még akkor is, ha válságot, próbát helyez kilátásba.
Félreérthetlenné teszi ezt Jézus azáltal, hogy bejelentését így kezdi: »Akiket én
szeretek.« Szeretetből szólt olyan kendőzetlen nyíltsággal a gyülekezet súlyos
állapotáról. Szeretete fogja készíteni a gyülekezetek tanítóit is a Lélek által, hogy
újra és újra megszólaltassák az üzenetben foglalt feddő szavakat. Nem véletlenül
használ azonban Jézus itt két szót. A feddésen kívül – amit üzenete képvisel –
fenyítéket is fog alkalmazni. Ébresztő, megtisztító próbákat enged meg az egyének
és a gyülekezet életében. Engedni fogja, hogy magatartásuk keserű következményei
beérjenek az életükben, még akkor is, ha ez szégyent, vereséget hoz az Ő ügyére is.
Nem fogja kinyújtani kezét, hogy elhárítsa fejük fölülről a bajt, mert ez lesz vakságuk
gyógyszere.

Fontos szemléletre tanít az, hogy Jézus Laodicea szigorúan megdorgált hívőiről is kijelenti, hogy szereti őket. Az emberi szeretetfogalomból kiindulva ez érthetetlen. Hiszen úgy mutatta be az életüket, megalkuvásaikat, önhittségüket és lelki restségüket, mint amely utálatos számára. Isten szeretete azonban más természetű, mint az emberé. »Ahol a bűn megsokasodik, ott a kegyelem annál inkább bővelkedik.« (Rm 5,20) Isten nagyon nehezen mond le az emberről, ha az elveszés közvetlen veszélyében látja. A veszendők és elvakultak iránt még inkább felbuzduló isteni szeretet szép példáját találjuk Hóseás próféta könyvében, aki az északi országrész, Izráel utolsó prófétája volt. A nekik adott kegyelemidő végén, a nemzeti összeomlás küszöbén így közvetítette számunkra Hóseás Isten üzenetét: »Az én népem hajlamos megátalkodottan elfordulni tőlem. Ha hívogatják is őket a magasságos Istenhez, senki sem indul meg rajta. Miképpen adnálak oda, Efraim,* szolgáltatóknálak ki, Izráel? Megegett bennem a szívem, fellángolt minden szálmam!« (Hós 11,7–8)» (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus apokalipszise, I. köt., 208. o.)

Ilyen szeretetet tanúsítunk-e testvéreink iránt, akiknek a „mezítelensége” nyilvánvalóvá lesz előttünk, és taszít minket? Csak ítékezünk, vagy pedig szeretetből fakadó intéssel, szembesítéssel, de imádsággal és bátorító biztatással is küzdünk a megtérésükért?

5 Csakis kitől kaphatunk olyan öltözetet, amelyből „nem látszik ki mezítelenségünk rútsága”?

Jel 3,18 • „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem... fehér ruhát, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki mezítelenséged rútsága.”

(Ki mondja ezt: „végy tőlem”? Mit jelképez a „fehér ruha”? Miért tökéletes öltözet ez, amelyből sehol nem látszik ki a „mezítelenség rútsága”?

„Az ókori Laodicea városa híres volt a fekete gyapjú feldolgozásáról, amelyből szöveteket és takarókat készítettek. A laodiceaiak büszkén viselték maguk gyártotta, fényes fekete gyapjuszövetből készült, előkelő öltözéküket, de Jézus ezt értéktelennek nyilvánítja, és felkínálja, hogy tőle vegyenek fehér ruhát. Az a lényege tehát az üzenetnek, hogy a magunk igazsága helyett Jézus a saját igazságát kínálja fel nekünk. Azt akarja, hogy belássuk: a saját igazságunk elégtelen és önzéssel fertőzött. Azt akarja, hogy megértsük azt, amit Ézsaiás próféta mond: »Minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha...« (Ésa 64,5)

Arra szeretne rávezetni minket, hogy meglássuk: tőle kell vennünk ingyen kegyelmi ajándékként az igazi értéket, az Isten szemében is igaz jellemet, életszentséget. Azt kívánja, hogy megértsük ezeket az igéket: »Oh jertek, akik szomjúhoztok, jertek... akiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen.« (Ésa 55,1) »Az Úr a mi igazságunk.« (Jer 23,6) »Jézus Krisztus bölcsességül lett nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul.« (1Kor 1,30) »Találtassam őbenne, mint akinek nincs saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján.« (Fil 3,9)

A fehér ruha, a fehér öltözet Krisztus igaz életének, életszentségének a jelképe, ami először csak »tulajdoníttatik, beszámíttatik« az embernek a megtéréskor. Hite megszületésekor azonnal igaznak nyilvánítja őt Isten, megelőlegezett, elkötelező bizalommal, hogy magához fogadhassa és a Szentlélek ajándékában részesíthesse. Utóbb azonban az ember saját jellemévé kell válnia ennek az öltözetnek, a »megszentelődés« révén. A Biblia nagyon világosan szól erről. Zakariás próféta látomása (3,3–5), vagy a tékozló fiú példázata kifejezően

mutatja be, hogy miként cseréli át Isten az ember szennyes ruháját egy pillanat alatt ünnepi öltözetre. Jelenések könyve 19. fejezetében viszont (7–8. vers), szintén szemléletes kifejezésmóddal arról szól az Ige, hogy az üdvösségre való készenlét azt jelenti: az ember saját jellemévé válik az először csak neki tulajdonított krisztusi életszentség. A »szentek igazságos cselekedeteibe« öltözötteknek látta János apostol a megváltottak seregét, és kijelenti, hogy ez »adatott nékik«. Vagyis nem a saját erejükből, a saját igyekezetükkel érték el, hanem a Szentlélek munkálta ki bennük, mivel állandóan Krisztusra tekintettek, tőle tanultak.

Krisztus hozzáteszi: az embernek azért kell fehér ruhát szerezni tőle, hogy »ne láttassék ki mezítelenségének a rútsága«, s ezzel rámutat, hogy a saját erőfeszítésekkel elért erények mögül mindig ki fog látszani valahol az önző, nyers természet, amint a hiányos öltözék sem fedti el teljesen a mezítelenséget. Az ember saját igyekezetével elért jóság ugyanis nem tudja megtisztítani a belsőt, a szív indítékait. Nem tudja legyőzni az »én«-t, az öröklött és szerzett természet erős ösztöneit. A lelepleződés – amikor a vallásos cselekedetek mögül kibukkannak az alacsonyrendű, önző megnyilatkozások – megszégyenülés Isten és a mennyei világ, valamint az emberek előtt.

Szégyent hoz Krisztusra a felemás vallásos élet, mert úgy tűnik, mintha azt bizonyítaná, hogy Krisztus vallásában sincs több erő, mint más vallásokban és filozófiákban, amelyekbe emberek kapaszkodnak. Ez a vallás is csak ígéri, de megvalósítani már nem tudja azt, hogy az embert megváltoztassa.” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus apokalipszise, I. köt., 206–207. o.)

Megszereztük-e már a „fehér ruhát”, vagy nekünk is csak külsődleges, vallásos igyekezetből álló öltözetünk van, amelyből bizony gyakran kilátszik a mezítelenség rútsága? Megnyugodhatunk-e ebben, megmaradhatunk-e eddigi állapotunkban, látva az idők jeleit, érzékelve a kegyelemidő rövidülését?

6 Mi a feltétele azonban annak, hogy megkaphassuk ezt a „ruhát”? Mire van szükségünk ahhoz, hogy szívből kérni, igényelni tudjuk?

Jel 3,18 • „Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, és fehér ruhát... és szemgyógyító írral kend meg szemeidet, hogy láss!”

1Pt 1,7 • „Hogy a ti kipróbált hitetek, amely sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranyánál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor.”

Zsolt 19,9 • „Az Úr beszéde világos, megvilágosítja a szemeket.”

Hit nélkül nem tudjuk kérni Krisztustól azt, hogy az Ő igaz élete, jelleme átplántáltassék a mi életünkbe, nem tudjuk gyakorolni naponta azt az önátadást, ami ehhez szükséges. A hit Isten iránti mélységes bizalmat, szeretetet és engedelmességet jelent. Csak Krisztustól lehet „venni”, mert az Ő megváltó áldozata értékeléséből, és bűnbocsátó kegyelme tapasztalásából fakad. Magában foglalja a valódi alázatot, a magabízás teljes feladását, a szüntelen Istenre támaszkodást, a szövetségi együttműködést Teremtőnkkel. Jézus azért „fenyíti meg”, vagyis viszi át próbákra is Laodicea népét, hogy élő hitet szerezzenek, mert csakis ezáltal tudják elhinni, elfogadni Krisztus szeretetét és igényelni tőle a fehér ruhát (vö. Mal 3,1–4).

Ellen G. White-től idézzük a következőket:

„Az igazság elméletébe vetett hit nem elegendő... Krisztus korában azzal a téves felfogással ámították magukat az emberek, hogy az igazság elméletében lélekmentő erő van.” (Review and Herald, 1891. február 13.)

„A névleges hit Krisztusban, amely pusztán a világ Üdvözítőjéül fogadja el Őt, sohasem hozhat gyógyulást a léleknek. Az üdvösséghez segítő hit nemcsak

annyiban áll, hogy értelmileg egyetértünk az igazsággal. Aki arra vár, hogy teljes ismeretre jusson, mielőtt a hit gyakorlását megkezdené, nem tud áldást nyerni Istentől.” (Jézus élete, Az élő hit c. fej.)

„Sokan... nem gyakorolnak egyszerű, élő hitet. Nem tudják, hogy mit jelent Istent a szaván fogni. Vallásuk csak külső forma és szokás.” (Review and Herald, 1889. február 5.)

„A Krisztusba vetett hit az egyedüli út és mód, hogy a hívőt igaz lelkiület és indok készítse. Csak az a hívő áraszt jóságot, menyei lelkiületet maga körül, aki Jézusra tekint fel, hitének szerzőjére és bevezetőjére.” (Review and Herald, 1894. március 20.)

Nem veszünk azonban hitet Krisztustól, ha nem látjuk mezítelenségünket, lelki szegénységünket, elveszettségünket. Ezért a valódi állapotunkra való rádöbbenés – Isten Igéje által, az emberfia Krisztus igaz élete tükrében – a legelső és legalapvetőbb feltétel. Ez készítet arra, hogy élő hitért folyamodjunk Krisztushoz, mint az az apa, aki így szólt: „Hiszek, Uram [értsd: hinni akarok], légy segítségül az én hitetlenségemnek!” (Mk 9,24)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

II. TANULMÁNY – 2011. ÁPRILIS 9.

Az ember mezítelensége a bűneset után

(1MÓZ 3,7)

1 Mi volt az egyik azonnali következménye az első emberpár bűnesetének?

1Móz 3,7 • „Megnyilatkoztak mindkettőjük szemei, s észrevették, hogy mezítelenek...”

Vö. 1Móz 2,25

Nemcsak a laodiceai gyülekezetre jellemző az átvitt értelemben vett „mezítelenség”, hanem – Isten kegyelme nélkül – minden emberre is a bűneset óta. A laodiceai gyülekezet esetében azért különösen bántó ez, mert lelki vaksággal, önelégültséggel és büszkeséggel társul a mezítelenség.

Az ember bűneset előtti állapota, majd pedig a bűneset nyomán bekövetkezett változás a lelkivilágában – Istenhez és egymáshoz való viszonyában, egész élethelyzetében – csak bizonyos mértékig érthető meg számunkra. Sok minden titokzatos marad, amit majd csak Isten országában értünk meg teljesen.

Ádám és Éva ártatlan és felhőtlenül boldog volt a bűnesetig, ismeretlen volt számunkra mind a szégyenérzés, mind a félelem. Vétkezésüket viszont azonnal drámai változások követték. Bizonyára nem fizikai értelemben nyílt meg a szemük, hanem a gondolkodás- és látásmódjuk változott meg. Sátán előre megmondta ezt Éva megkísértésekor, de úgy állította be, mintha ez pozitív következmény lenne, mintha ezáltal a lét magasabb fokára emelkednének. Ehelyett az ijesztő valóságra döbbsen rá az első emberpár, arra, hogy védtelenek, kiszolgáltatottak, megaláztatottak. Szégyellték magukat egymás előtt és Isten előtt, akitől félelmükben el akartak menekülni.

„A szeretet és a békesség, amely az övék volt, eltűnt, és helyébe a jövőtől való félelem, a lélek mezítelenségének érzése lopakodott.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 57. o.)

2 Tapasztal-e valami hasonlót a lelki világában, közérzetében az Istennel járó ember ma is, ha bűnbe esik?

Péld 20,17 • „Gyönyörűséges az embernek az álnokság kenyere, de utána betelik a szája kavicsokkal.”

Sátán már a kísértés során „von és édesget” (Jak 1,14), majd a bűn elkövetésekor – mintegy elkábítottan – „gyönyörűséget” érezhet az ember „ideig, óráig” (Zsid 11,25), de az ébredés rettenetes. Legalábbis a lelkiismeretes hívő ember esetében, aki így gyötrődik: „Hogy is tehettem? Bárcsak meg nem történtté tehetném! Ó, mit is tettem?” Tényleg „megtelik a szája kavicsokkal”. Mélységesen szégyelli magát, megalázottnak és kiszolgáltatottnak érzi magát. Alig várja, hogy Krisztushoz menekülhessen bűnvallomásával, hogy bűnbocsánatért és szabadító kegyelemért esedezzen. Péternek a tagadása után elég volt annyi, hogy tekintete egy pillanatra összetalálkozott Krisztuséval. Azonnal keserves sírásra fakadva menekült ki a főpap udvarából (Lk 22,61–62).

Szembesülünk-e „mezítelenségünkkel”, ha elesünk? Igazán rosszul érezzük-e magunkat ettől? Vagy könnyedén túllépünk „botlásunkon”, és csak ismétljük újra meg újra a vétkeket? Mit jelez ez a bűnbetegségünk súlyosságát illetően?

3 Milyen az igazi szégyenkezés a bűn miatt? Veszélyes-e ennek a hiánya?

Jer 31,18–19 • „Jól hallottam, hogy panaszkodott Efraim: Megvertél engem és megverettetem, mint a tanulatlan tulok, téríts meg engem és megtérek, mert te vagy az Úr, az én Istenem. Mert azután, hogy megtérítetted engem, megbántam [bűnömet], és miután megismertem magamat, combomat vertem, szégyenkezem és pirulok...”

Jer 8,12 • „Szégyenkezniük kellene, hogy utálatosságot cselekedtek; de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak, ezért elesnek majd az elesendőikkel, elhullanak az ő megfenyítettésük idején, azt mondja az Úr.”

Vö. Ap csel 5,31

(Eljuthat-e önerejéből az ember oda, hogy mélységesen szégyelli a bűnt, amit elkövetett? Milyen kéréssel forduljunk Istenhez azonnal, amint megszólal a lelkiismeretünk és büntudat támad bennünk? Ki munkálja az emberben a bűnbánatot, vezeti el valódi önismeretre, és ezáltal a bűn miatti igazi szégyenkezésre? Milyen összefüggést fedezhetünk fel Jer 31,18–

19 és Ap csel 5,31 között? Veszedelmes állapot-e az, amikor az ember már pirulni sem tud a bűn miatt?)

„Éppen a Krisztusból áradó erkölcsi hatalom és tisztaság vezet valódi bűnbánathoz... Éppúgy nem juthatunk bűnbánatra Krisztus Lelke nélkül – aki felébreszti a lelkiismeretet –, mint ahogy bűneink sem bocsáttathatnak meg Krisztus nélkül... Isten dicsőségének egyetlen felvillanása, Krisztus tisztaságának egyetlen sugara, amely bevilágít a lélekbe, fájdalmas módon felfedi az összes szennyfoltot, lemezteleníti jellemünk minden torzulását és fogyatékoságát. Nyilvánvalóvá lesznek a megszenvedetlen vágyak, a szív hűtlensége, cselekedetei, mindazok az esetek, amikor semmibe vettük Isten törvényét. Isten Lelkének kutató pillantása alatt megalázódva törik össze az emberi lélek. Krisztus tiszta, szeplőtlen

jelleme láttán megveti és gyűlöli önmagát.” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, Bűnbánat c. fejelet.)

Odamenekülünk-e Krisztushoz – a fentiek tudatában – azonnal, mihelyt felvillan bennünk a bűntudat: vétkeztem! Kérjük-e, hogy a Szentlélek valódi bűnbánatot, igazi szégyenkezést munkáljon bennünk?

4 Milyen értelemben válunk megalázottá – a javunkra –, amikor lelepleződik előttünk lelki mezítelenségünk?

Rm 7,14–18 • „Tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok, eladva a bűnnek.* (...) Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben** jó, mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.”

(Mit jelent az, hogy „eladva a bűnnek”? Lásd Jn 8,34; Rm 7,24. Miért fogalmaz az apostol így: „énbennem, azaz a testemben” nem lakik semmi jó? Semmi igazán jót nem tehet egy hívő ember? Ha tesz, honnét származik ez a jó?)

Mindannyiunkra nézve érvényes-e vajon Pál apostol vallomása? Milyen állapotban van minden ember Isten kegyelmének munkája nélkül? Lásd: Rm 3,10–11; Eféz 2,1–3. Van-e tehát bármi dicsekednivalónk? Ami jó van bennünk, az már Isten sokféleképpen munkálkodó kegyelmének köszönhető. Önmagunkban „mezítelenek” vagyunk. Önmagunktól semmi igazán jót – Isten törvényének mértéke szerinti jót – nem tehetünk. Keserű megalázkodás elismerni, hogy önmagunkban, a természetünkben nem lakik semmi jó. Mégis a legnagyobb áldásunkra szolgálnak azok a pillanatok, amikor ezt éles megvilágításban látjuk.

„Mi tehát a hit általi megigazulás? – teszi fel a kérdést Ellen G. White. – Isten műve, amely az ember minden dicsőségét porba dönti, és elvégzi az emberért azt, amit nem áll hatalmában önmagáért megtenni. Amikor az ember belátja saját semmiségét, akkor felkészült arra, hogy felöltözzék Krisztus életszentségét.”
(Review and Herald, 1902. szeptember 16).

* Az eredeti szöveg alapján pontosított fordítás szerint.

** A testnek fordított szó az eredeti szövegben sarx, amely átvitt értelemben a megromlott természet jelölésére szolgál az Újszövetségben.

5 Miért érzi védtelennek és kiszolgáltatottnak magát az ember, amikor feltárul előtte a „mezítelensége”?

Zsolt 51,1–14 • „Dávid zsoltára, amikor őhozzá ment Nátán, a próféta, minekutána Bethsabéval vétkezett. Könyörülj rajtam, én Istenem, a te kegyelmességed szerint, irgalmasságod sokasága szerint töröld el az én bűneimet! (...) Ne vess el engem a te orcád elől, és a te Szentlelkedet ne vedd el tőlem! Add vissza nékem szabadításod örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem!”

(Mitől félt Dávid? Mit veszített el, amit sóvárogva vágyott visszaszerezni?)

Ha tudjuk, hogy a bűn elválasztott Istentől, és hogy Sátán most jogot formál ránk, félelmetesen védtelennek és kiszolgáltatottnak érezzük magunkat. Minél őszintébb és mélyebb hite van valakinek, annál inkább különbséget tud tenni a kétféle állapot között: tudja, milyen az, amikor öröme, békessége van Istenben, és

Isten Lelke vezérli őt – ezzel szemben milyen az, amikor ezt elveszítette, és Krisztus megint az ajtón kívül van. Tudja, hogy a félelme nagyon is megalapozott.

„Krisztus a mi Közbenjárónk az Atya jobbján... Szüntelenül számon tart bennünket, hiszen éppolyan szükséges, hogy megtartsen, mint amilyen szükséges volt, hogy megváltson. Ha egy percre is magunkra hagyna, Sátán ott áll, készen arra, hogy elpusztítson.” (Ellen G. White, 73. kézirat, 1893)

6 Hogyan forduljunk azonban a Megváltóhoz éppen akkor, amikor bűnünk tudata lesújt, és meztelenségünk kétségbe ejt?

Zsolt 41,5 • „Azt mondtam: Uram, kegyelmezz nekem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened!”

Zsolt 119,94 • „Tiéd vagyok, tarts meg engem, mert a te határozataidat keresem!”

Krisztushoz kell folyamodnunk, mindjárt a vétkezés után segélykiáltásunkkal, noha igen méltatlanok vagyunk, és semmi másra nem hivatkozhatunk, csak nagy ínségünkre, és arra, hogy bűneink ellenére keressük, követni akarjuk az Ő törvényét, akaratát.

„A Biblia sehol sem tanítja azt, hogy a bűnösnek megbánást kellene tanúsítania, mielőtt megszívlelné Krisztus hívását: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek, és én nyugalmat adok néktek...« (Mt 11,28) Hiszen éppen a Krisztusból áradó erkölcsi hatalom és tisztaság az, ami valódi bűnbánathoz vezet... Kérjétek Őt, hogy adjon nektek bűnbánatot, nyilatkoztassa ki nektek Krisztust, az Ő végtelen szeretetét és tökéletes tisztaságát!...

Ha látjátok bűnösségeket, ne várjátok arra, hogy majd jobba teszitek magatokat! Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. Arra vártok talán, hogy a tulajdon erőfeszítéseitek által jobba lesztek?... Egyedül Istennél van segítség számunkra. Nem szabad erősebb meggyőződésre, jobb alkalmakra vagy szentebb lelkiállapotra várnunk. Önmagunktól semmit sem tehetünk (Jn 15,5). Krisztushoz kell mennünk olyan állapotban, amilyenben éppen vagyunk...

Óvakodjatok a halogatástól! Ne szűnjetek meg azért küzdeni, hogy elhagyjátok a bűnt, ne szűnjetek meg keresni a szív tisztaságát Jézus által! Ezrek és ezrek követtek el tévedést ebben a tekintetben, örök veszükre... Ismerd el bűneidet, de utasítsd el az ellenséget ezzel a hitvallással: »Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megmentse a bűnösöket« (1Tim 1,15), és téged is megmenthet egyedülálló szeretete által.” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, Bűnbánat c. fej.)

Hasonlítsuk össze az Ige és a bizonyágtételek tanácsával a saját gyakorlatunkat! Nem halogattuk-e a Krisztushoz folyamodást bűnbánatért és bűnbocsánatért, míg végül szétfoslott bennünk az a kicsiny ijedtség és szégyenkezés is, ami a bűn elkövetése után felvillant bennünk? Tapasztaltuk-e, hogy ennek nyomán csak még megalkuvóbbak lettünk a bűnnel szemben, és még könnyebb prédájává Sátánnak? Fogadjuk meg az Ige és a bizonyágtételek útmutatásait, és változtassunk a gyakorlatunkon!

Az e heti adomány az Eleki Egészségházat támogatja.

– Az Eleki Egészségházban 2011-től folyamatosan fogadják azokat, akik az egyszerű, természetes gyógy módokat részesítik előnyben a gyógyulás folyamatában.

III. TANULMÁNY – 2011. ÁPRILIS 16.

Az önigazság ruhája

(1ÉSA 64,5)

1 Mit tett az első emberpár, amikor észrevette mezítelenségét?

1Móz 3,7 • „Megnyilatkozott mindkettőjük szeme, s észrevették, hogy mezítelenek, fügefalevelet aggattak azért össze, és körülkötőket csináltak maguknak.”

(Mit fejez ki ez a két szó: „csináltak maguknak?” Befedezhető-e, elrejthető-e a lélek mezítelensége bármiféle magunk alkotta „ruhával”?)

„Ádám és Éva evett a gyümölcsből, olyan ismeretre téve szert, amelyre soha el nem jutottak volna, ha engedelmeskednek Istennek. Annak tudatára ébredtek, hogy mezítelenek. Az ártatlanság, amely addig takarta őket, eltávozott, s ők a mennyei öltözéket fügefalevelekkel próbálták pótolni. A törvény megrontói azóta is ezt az öltözéket akarják használni... hogy eltakarják a bűnbeesés okozta mezítelenséget. A bűnös lelki mezítelenségét azonban ez nem fedi el.” (Ellen G. White: Review and Herald, 1898. november 15.)

Ellen G. White gyakran használ két tanulságos kifejezést. Emberekről, akik a saját bölcsességükre támaszkodnak, azt írja, hogy „a maguk csiholta szikrák fényében járnak” a mennyei világosság helyett, amely Istentől áradna rájuk. Azokat pedig, akik a saját igyekezetükben, törvénytartásukban bíznak, úgy jellemzi, hogy „önigazságuk rongyaiba öltöztek”. Különösen gyakran találkozunk ezekkel a kifejezésekkel az 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? I–IV. kötetében.

2 Hogyan próbálhatunk öltözéket gyártani magunknak mi is, lelki szegénységünk befedezésére? Miképpen látszik ki azonban „a mezítelenség rútsága” az ilyen öltözékből?

Lk 18,11–12 • „A farizeus megállván, ily módon imádkozott magában: Isten! Hálákat adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, dézsmát [tizedet] adok mindenből, amit szerzek.”

Mt 23,23–24 • „Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megdezsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, de elhagyjátok, amik nehezebbek a törvényben, az [igazságos] ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget...”

További példák: Mt 19,16–22; Lk 15,25–30

(Nevezzük néven, hogy miből próbáltak „ruhát csinálni” magunknak e vallásos emberek? Miben, hol ütközött ki azonban „mezítelenségük rútsága”?)

„Akik a saját cselekedeteik által, a törvény önerőből való megtartásával próbálnak szentté válni, azok lehetetlent akarnak megvalósítani. Amire az ember Krisztus nélkül is képes, az mind önzéssel fertőzött, bűnnel szennyezett... Az

engedelmesség nem a törvény kívánalmához való külső alkalmazkodásban áll, hanem valódi szeretetszolgálatot jelent... Az örök életnek ma is ugyanaz a feltétele, ami mindig is volt, ugyanaz, ami az Édenben, őszüleink bukása előtt: tökéletes engedelmesség Isten törvénye iránt, azaz tökéletes igazságosság. Ha az örök életet ennél alacsonyabb kívánalom mellett is el lehetne nyerni, akkor ez az egész világegyetem biztonságát veszélyeztetné.”

„Isten népe büszkesége és langymelegsége sérti Istent. Dicsekvő önelégültség és önigazultság álcázza a lélek nyomorúságát és mezítelenségét, de Isten tekintete előtt minden leplezetlenül és nyilvánvalóan feltárul.” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, 52–54. o.; Review and Herald, 1894. augusztus 7.)

3 Milyenek látja Isten – de sokszor még a világ is – önigazultságunk ruháját?

Ésa 64,5 • „Mindnyájan olyanok lettünk, mint a tisztátalanok, minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha. Elhervadunk mindnyájan, mint a falevél, bűneink elsodornak bennünket, mint a szél.”

Ha bűneinket hasonlítaná az Ige „szennyes ruhához”, nem lepődnénk meg. De az „igazságunkról”, saját igyekezetünkkel elért törvénytartásunkról jelenti ki ezt! Luther Márton találó szójátékkal mondta: Senkinek se legyen kétsége afelől, hogy a mi „legragyogóbb erényeink is tündöklő vétkek”, ha Isten ítélőszéke elé kerülnek megvizsgálásra, ha megméretnek az Ő igazságának mérlegén (Jób 31,6). Amire az ember Krisztus nélkül is képes, az mind önzéssel fertőzött, bűnnel szennyezett. Ha például bizonyosságot teszünk valakinek – őszinte lelkesedéssel –, de belevegyül egy kis fölényérzet, hogy mi mennyire jól ismerjük az igazságot, avagy

vitastílusban akarjuk legyőzni a beszélgetőtárs ellenvetéseit, akkor máris benne van az „én”, máris szennyes ruhává lett az „igazságunk”.

Isten igazságának mérlegére téve egyes jó cselekedeteinket, amelyekkel elégedettek voltunk, nem találjuk-e úgy utólag, hogy Jézus Krisztus nélkül, pusztán csak emberi igyekezetből megvalósított tettek voltak? Felfedezzük-e az önzés szennyfoltjait rajtuk, jó szándékaink mellett és ellenére is?

4 Milyen mértékű öncsalás, vakság uralkodhat el rajtunk, ha az öngazság ruhájába öltözötten is jól érezzük magunkat?

Mt 23,25–28 • „Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig rakva vannak ragadománnyal és mértéktelenséggel! Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és a tál belsejét, hogy a külseje is tiszta legyen. Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, belül pedig holtak csontjaival és mindenféle undoksággal teltek. Épp így ti is: kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belül tele vagytok képmutatással és törvényteleniséggel.”

A zsidók általában egyszerű kőlappal fedték be a sírokat (a sziklasír csak a gazdagoké volt), és mivel a halottak érintése a ceremoniális törvény szerint tisztátalanságot eredményez, „egy hónappal a páskaünnep előtt minden évben bemeszelték a sírokat, hogy mindenki felismerhesse őket, és tisztátalanná ne legyen azáltal, hogy rájuk lép. Ahogyan a sírok kívülről ilyenkor »szépek«, úgy látszottak a farizeusok is »igazak«-nak, olyanoknak, akik minden igyekezettel a törvény megtartására, Isten akaratának teljesítésére törekszenek, de »belül« szívük telve van

képmutatással, gonoszsággal, mint ahogy a sírokban holtak csontjai és »minden tisztátalanság«, azaz olyasmi van, ami megfertőzi az embert, ha megérinti” (Karner Károly: Máté evangéliuma, Keresztény Igazság Kiadása, Sopron, 1935, 158. o.).

Ellen G. White a következőket írja:

„Lehetséges, hogy forma szerint buzgó hívők vagyunk, mégis híjával találtatunk és elveszítjük az örök életet. Lehet, hogy megtartjuk a Biblia több parancsolatát, és kereszténynek tartanak bennünket, mégis elveszhetünk, mert hiányoznak belőlünk a keresztény jellemet alkotó lényeges tulajdonságok. (...) A gyülekezetben túl sok a formaiság... Akik azt állítják, hogy Isten szava vezeti őket, jól ismerhetik hitük tételeit és bizonyítékait, mégis a fügefához hasonlíthatók, amely mintegy hivalkodott lombzatával a világ előtt, de a Mester gyümölcstelenné találta.” (Review and Herald, 1887. január 11.)

„Igen sok hitvalló keresztény közönyösen várja az Úr eljövételét. Nem öltözték fel az Ő szentségének öltözékét. Vallhatják, hogy Isten gyermekei, de a bűntől nem tisztultak meg, önzők és önelégültek. Tapasztalatukból hiányzik Krisztus. Nem szeretik Istent mindenekfelett, sem embertársaikat úgy, mint önmagukat. Nincsenek helyes fogalmaik arról, hogy mit jelent, miből áll a szentség. Nem látják saját fogyatékságaikat. Annyira elvakultak, hogy képtelenek felismerni a büszkeség és gonoszság finoman rejtett tevékenységét. Az önisátság rongyaiba öltöztek fel, és lelki vakság sújtja őket. Sátán az árnyékát vetette az ilyen emberek és Krisztus közé, és nem él bennük a vágy, hogy az Üdvözítő tiszta, szent jellemét tanulmányozzák.” (Review and Herald, 1901. február 26.)

Nem akartuk-e olykor mi is „a pohár és a tál” külsejének tisztogatásával rendbe tenni a magunk vagy mások életét? Nem estünk-e olykor a képmutatás bűnébe is, amikor igyekeztünk igaznak látszani, eltakarni valamit az emberi szemek elől, miközben belül megtűrtük az Isten által megítélt dolgot?

5 Miért válunk meg olyan nehezen öngazságunk szennyes ruhájától? Miért olyan nehéz megfogadnunk Jézus tanácsát: „Végy tőlem fehér ruhát!”

Lk 9,23 • „Mondta pedig [Jézus] mindenkinek: Aki énutánam akar jönni, tagadja meg magát!...”

Ésa 50,10 • „Ki féli közületek az Urat? Ki hallgat az ő szolgája szavára? Ő, aki sötétségben jár, és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, támaszkodják Istenhez!”

(Vajon csak a dédelgetett bűneinkre vonatkozik az, hogy meg kell tagadnunk magunkat, vagy pedig az „igazságunkra”, vélt érdemeinkre, erényeinkre is? Nem úgy van-e valóban, hogy a Megváltó nélkül „sötétségben járunk”? Miért nehéz akkor megszívlelnünk Jézus kegyelmes ajánlatát, hogy bízzunk benne, támaszkodjunk Őrá?)

Énközéppontú beállítottságunk miatt nehéz megértenünk, hogy Isten a számunkra szinte elképzelhetetlen tökéletesség megtestesítője a bölcsesség, az igazságosság és a szeretet tekintetében. Ezért nem létezik jobb az Ő akaratánál, tervénél számunkra. Ha az „Ő teljességéből” veszünk kegyelmet (Jn 1,16) – tanácsot és segítséget –, ez nem megaláz, hanem felemel, hatalmas lelki-szellemi növekedést biztosít számunkra. De mi folyvást a magunk egyéniségét, szabadságát féltjük, a magunk akaratát próbáljuk érvényesíteni. Ez beteg gondolkodásunk következménye. Jézus legyen a példaképünk, aki bár önmagában hatalmas és csodálatos személyiség, mégsem tartotta soha megalázónak elismerni, hogy mindent az Atyától vett, és teljességgel az Ő tervét, akaratát követi. Emberfiaként

mindenkor az Atyára támaszkodott, egy pillanatra sem lazította meg tőle való függését.

„Sokan úgy tesznek, mintha Isten függne tőlük, és nekik kellene javaslatot tenniük arra, mit tegyen Isten velük, ahelyett, hogy ők támaszkodnának Istenre. Nem élnek az emberfeletti hatalom adta lehetőségekkel, ezért nem is képesek emberfeletti munkára. Folytonosan csak a saját erejükre és testvéreik erejére támaszkodnak. Szűk látókörűek, állandóan csak a saját korlátozott felfogóképességük alapján ítélik meg a dolgokat... Sátán megtévesztő hatalma ösztönzi az embert arra, hogy önmagára tekintsen Jézus helyett.” (Ellen G. White: 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?, II. köt., 819–820. o.)

Istenre támaszkodni, tőle venni mindent – ez teljes alázatot kíván: a büszke, önző „én” feladását, gyengeségünk, segítségre szoruló voltunk elismerését. Ez esik nehezünkre a hiúság, a megalapozatlan önhittség miatt. Mennyire megdöbbenő, hogy még Salamon is, aki pedig pályafutása elején annyira az Úrra támaszkodott, hogy magát kisgyermekhez hasonlította, aki még járni sem tud egyedül (1Kir 3,7–10), később a saját bölcsességében és teljesítményeiben kezdett bízni, s milyen szomorú vége lett ennek a király bölcsessége és tehetsége ellenére is! Salamon történetével kapcsolatban Ellen G. White megjegyzi: „Szegény, esendő ember! Mit is tehet Isten olyan emberekért, akik elfeledkeznek arról, hogy Teremtőjüktől függenek!” (Próféták és királyok, 38. o.)

„Az én elleni harc a legnagyobb csata, amelyet valaha is vívhatunk... Vajon mit áldozunk fel, még ha mindent odaadunk is? Bűnnel beszennyezett szívünket, hogy azt Krisztus megtisztítsa, megmossa a tulajdon vérével, és hallatlan szeretete által megmentse. És íme, emberek mégis nehéznek találják azt, hogy mindent feladjanak! Szégyellem, amikor ilyen beszédet hallok, szégyellek írni erről. Isten soha nem kívánja, hogy olyan dolgot adjunk fel, amit a legjobb érdekünkben áll megtartani. Hiszen Ő minden cselekedetében gyermekei javát tartja szem előtt.

Vajon tudatában vannak-e azok, akik Krisztus ellenében döntenek, hogy Megváltónk sokkal jobbat akar adni nekik annál, mint amit ők maguk keresnek?” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, 39., 41–42. o.)

Egészen tudatosult-e bennünk, hogy üdvösség csak egyetlen, keskeny úton érhető el: az „én” megtagadása és az Istennek való teljes önátadás útján?

6 Milyen isteni kijelentéseket kell tehát egészen megértenünk és elfogadnunk?

Gal 2,16 • „Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből...”

Fil 3,9 • „Találtassam Őbenne, mint akinek nincs saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján.”

Rm 9,30–32 • „Mit mondunk hát? Azt, hogy a pogányok, akik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, mégpedig a hitből való igazságot – Izrael ellenben, amely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. Miért? Azért, mert nem hitből [keresték], hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna.”

(Hogyan kell értenünk ezekben az igékben azt a kifejezést, hogy nem lehet igazságunk „a törvényből”? Hát ne lenne jó a törvény? Nemde a törvény lesz a mérce az ítéletben is? Mit jelentenek itt ezek a kifejezések? Mit tanulhatunk Izrael többségének a tragédiájából?)

„Sokan azon fáradoznak, hogy a maguk véges erejéből, a saját jó cselekedeteik által szerezzék meg az üdvösséget. Úgy gondolkodnak, hogy Jézus

tenni fog ugyan valamit a megváltásukért, de a többit nekik kell megtenniük. Az ilyen embereknek fel kell ismerniük Krisztus igazságát mint egyetlen reménységüket mind az ideiglenes, mind az örökkévaló világban.” (Ellen G. White: 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?, II. köt., 818. o.)

Amíg az ember a saját igazságához ragaszkodik, abban bizakodik, nem tud teljesen Istenben bízni. Pedig ez a gyógyulás, az üdvösség egyetlen útja, lehetősége számunkra. Pál apostol idézett vallomása (Fil 3,9) a jeremiási próféciaát juttatja eszünkbe: „Ímé eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat... Ez lesz az ő neve, amellyel nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk!” (Jer 23,5–6) Az üdvösségre jutó emberek mind ezzel a hitvallással azonosítják magukat. „Az Üdvözítő megkoronázásának napján – írja Ellen G. White – látni fogják Őt, amint körülveszik a megváltottak, akik mind ezt a jelet viselik: »Az Úr a mi igazságunk!«” (Review and Herald, 1903. május 5.) Valljuk hát szívbeli meggyőződéssel már ezen a földön is: „Célt ha érek, zeng az ének: Isten műve ez!” (229-es ének, 4. vers)

Bizonyos az, hogy teljesen megszabadultunk a saját teljesítményeinkben való bizakodástól? Egy kicsit sem bízunk már abban, hogy önerőből megtarthatjuk a törvényt? Szívbeli azonosulni tudunk-e Pál vallomásával, hogy bennünk önmagunkban, a természetünkben semmi Isten szerinti jó nincsen (Rm 7,18)? Továbbá, hogy ami valóban jó bennünk és a cselekedeteinkben, az már Isten műve? Nem „a mi igazságunk”, nem a mi érdemünk tehát, a dicsőség ezért egészen Istené.

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.

– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

IV. TANULMÁNY – 2011. ÁPRILIS 23.

A „szennyes ruha” és az „ünnepi ruha”

(ZAK 3,1–7)

1 Mit jelképezett Józsua főpap szennyes ruhája Zakariás próféta látomásában?

Zak 3,1–3 • „Azután megmutatta nekem Józsuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt állt, és Sátánt, aki jobb keze felől állt, hogy vádolja őt... Józsua pedig szennyes ruhába volt öltöztetve, és állt az angyal előtt.”

(Ki volt Józsua főpap, Zakariás próféta kortársa? [Ezsdr 2,1; 5,1–2; Aggeus 1,12–14] Főpapként a népet is képviselte az Úr előtt, és mit mond az Ige erről a fogságból hazatért maradékról? [Ezsdr 3,10–11; Aggeus 1,12] A Biblia pozitív vagy negatív szereplői közé sorolhatjuk Józsuát és népet a róluk szóló igei kijelentés fényében? Mégis milyen ruhában állt Józsua az Úr előtt? A szennyes ruha jelképes jelentését illetően lásd Zak 3,4 utolsó mondatát.)

Zakariás próféta a perzsa Dárius király második esztendejében (i. e. 520-ban) kapta a szóban forgó látomást, amikor újra megindult a templom építése, Zorobábel fejedelem és Józsua főpap vezetésével. Zakariás próféta úgy látta Józsua főpapot

látomásában, mint aki népe képviselőjében is könyörög Isten előtt önmagáért és a népért.

„A próféta látomásban látja Józsuát... Az Úr Angyala előtt áll, és esdekel, hogy Isten könyörüljön meggyötört népén... A főpap szennyes ruhában áll az Angyal előtt. Ez a ruha a nép bűneit jelképezi, ő pedig a képviselőjükként viseli.” (Ellen G. White: Próféták és királyok, 362–363. o.)

Ha egy olyan hívő embert is, mint amilyen Józsuá volt, és egy olyan hívő nép tagjait is, amilyenek a fogságból hazatért júdabeliek voltak, szennyes ruhába öltözötten látott az Úr előtt a próféta, akkor mit gondoljunk önmagunkról és a maradék egyházzal, az adventnépről? Mi hogyan állunk Isten előtt? Előző tanulmányunkban gondolkodtunk Ésa 64,5 kijelentéséről, miszerint „minden [saját] igazságunk” is olyan Isten előtt, mint „a szennyes ruha”. És ott van még törvényszegéseink sokasága!

„Ez a kép úgy mutatja be Isten választott népét, mint amely szennyes ruhában áll Teremtője előtt. Ez készítse alázatra és mély önvizsgálatra azokat, akik Isten nevét vallják. Akik az igazság iránti engedelmesség által valóban megtisztítják lelküket, azoknak a lehető legszerényebb lesz az önmagukról alkotott véleményük. Minél közelebből szemlélik Jézus Krisztus hibátlan jellemét, annál kevesebb tisztaságot és szentséget látnak önmagukban, s annál erősebb lesz bennük a vágy, hogy hasonlóvá váljanak Megváltójukhoz.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek, V. köt., 344–345. o.)

Nyugtalanít-e bennünket, fájdalmas-e számunkra, hogy szennyes ruhában állunk az Úr előtt? Ennek megfelelően alázattal, bűnbocsánatért esedezve járulunk-e Teremtőnk elé imáinkban, amint Józsuá tette? Vagy pedig emelt fővel, magabiztosan, mint a templomban imádkozó farizeus?

2 Kivel azonosítható az Úr Angyala, akinek a színe előtt Józsua esedezett?

Zak 3,2 • „Mondta az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr!”

Vö. Mt 22,41–45; Júd 9.

Az angyal szó a görög angeloszból származik, és követ a jelentése, csakúgy, mint az Ószövetségben szereplő megfelelő héber szónak is. Jézus gyakran neveztetik az Ószövetségben a „szövetség Angyalának” (Követének), vagy „az Úr orcája (színe, jelenléte) Angyalának” (Követének). Lásd: Mal 3,1; Ésa 63,9. Az Úr angyala, aki előtt Józsua áll, Úrnak neveztetik, és – összhangban a Júd 9-ben foglalt kijelentéssel – így utasítja rendre Sátánt, az Atyára utalva: „Dorgáljon meg téged az Úr!” Kétségtelen tehát, hogy mindkét igehelyen Jézus Krisztusról van szó.

Alátámasztja ezt az is, hogy Zakariás látomásában – közvetlenül az után, hogy az Úr angyala védelmébe veszi Józsua főpapot Sátánnal szemben – kijelentés hangzik el az eljövendő Messiásról (Zak 3,8–9 – a csemete vagy sarjadék, valamint a kő, köszikla a Messiás jelképe az Ószövetségben, lásd: Jer 33,15–16; Ésa 11,1; Zsolt 118,22–23; stb.).

„Zakariás próféta mutatja be a legszemléletesebben... közbenjárónk hatalmát, amellyel legyőzi népe vádolóját (Zak 3,1–7)... »Halld meg, Józsua, te főpap, te és barátaid, akik előtted ülnek, mert férfiak ők, akiken csodálkoznak, mert íme bizony előhozom az én szolgámat, Csemetét.« (Zak 3,8) Ezzel elhangzik a kijelentés Izrael reménységéről. Józsua és népének az eljövendő Megváltóba vetett hit által nyertek bűnbocsánatot. Krisztusba vetett hitükért Isten visszafogadta őket kegyelmébe. Jézus Krisztus érdemeiért, ha az Ő útján járnak és megtartják rendeleteit, igazán olyan emberekké válnak, akiken »igen csodálkoznak«, akiknek az a megtiszteltetés jutott, hogy a földi nemzetek közül a menny választottai lettek. Krisztus volt a reménységük, oltalmuk, megigazulásuk és megváltásuk. Mint ahogyan ma is

Krisztus a gyülekezet reménysége.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek, V. köt., 342–343. o.)

3 Hogyan mutatja be ez a prófétikus látomás Sátánt, milyen szerepben, milyen tevékenységben?

Zak 3,1 • „Azután megmutatta nekem Józsuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt állt, és Sátánt, aki a jobb keze felől állt, hogy vádolja őt.”

(Hányféleképpen, milyen eszközökön keresztül vádol Sátán? Mi a célja ezzel?)

Sátán egyik neve az Újszövetségben diabolosz, ami vádolót jelent. Ennyire jellegzetes tevékenysége Sátánnak a vádolás.

„Miközben Józsuá alázatosan könyörög Isten ígéreteinek beteljesedéséért, Sátán arcátlanul ellene fordul. Rámutat az izraeliták bűneire, amelyek miatt nem volna szabad visszafogadni őket az Úr kegyelmébe. Mint zsákmányára tart rájuk igényt. Követeli, adják a kezébe Izraelt, hogy megsemmisítse. A főpap nem tudja megvédeni magát és népét Sátán vádjaitól. Nem állítja, hogy Izrael mentes lenne a hibáktól. Szennyes ruhájában – a nép bűneinek jelképében, amelyet mint képviselőjük hordoz – áll az angyal előtt...

Ahogy Józsuát és népét vádolta Sátán, úgy vádolja minden korszakban azokat, akik Isten könyörületét és tetszését keresik. Jelenések könyve a »testvérek vádolójának« nevezi őt, »aki éjjel-nappal vádolja őket Istenünk színe előtt« (Jel 12,10). Ez a küzdelem megismétlődik minden emberért, akit kimentenek a Gonosz hatalmából, és akinek a nevét bejegyzik az élet könyvébe, amely a Bárányé.

Sohasem fogadhatnak be valakit Sátán családjából Isten családjába anélkül, hogy a Gonosz ne próbálkozna elkeseredett ellenállással. Az váltja ki Sátán vádjait, hogy az Urat keresik, nem pedig az, hogy gyűlölné a bűnüket. Ellenkezőleg, diadalt ül hibás jellemük felett.

Csak azért kap hatalmat felettük, mert áthágták Isten törvényét. Azért sorakoztatja fel vádjait, hogy Krisztussal dacoljon. A megváltás tervével Krisztus megtöri az emberi család feletti sátáni hatalmat, és sokakat kiment a keze közül. A lázadás fejedelmének minden gyűlölete és rosszindulata fellobban, ha látja Krisztus fensőbbiségének bizonyítékát. Pokoli hatalommal és ravaszsággal ügyködik, hogy kiragadja Krisztus kezéből azokat, akik elfogadták a megváltást... Legjobb, legelfogadhatóbb szolgálataikat is romlottnak akarja feltüntetni. Számtalan eszközzel törekszik kárhozatni őket, a legkifinomultabbtól a legkegyetlenebbig...

Sátán Isten előtt hangoztatja vádjait. Kijelenti, hogy a hívők eljátszották bűneikkel Isten védelmét. Magának követeli a jogot, hogy bűneik miatt elpusztítsa őket. Állítása szerint ugyanúgy megérdemlik, hogy kiessenek Isten kegyelméből, mint ő maga. »Ezek lennének azok – kérdezi –, akik helyettem és a velem tartó angyalok helyett lépnek a mennybe? Vallják ugyan, hogy Isten törvényének engedelmeskednek, de megtartották-e a törvény parancsolatait? Hát nem jobban szerették-e magukat, mint Istent? Talán nem a saját érdekeiket helyezték Isten szolgálata elé? Vajon nem a világ dolgait szerették-e? Nézzétek az életüket kísérő bűnöket! Nézzétek önzésüket, rosszindulatukat, egymás iránti gyűlöletüket!«

Isten népe sok dologban nagyon is bűnös. Sátán pontosan ismeri vétkeiket, hiszen ő vitte kísértésbe őket. Most buzgón ecseteli bűneiket, s kijelenti: »Isten kitiltott engem és angyalaimat a mennyből. Akik pedig ugyanolyan vétkekben bűnösök, azokat megjutalmazza. Nem teheted ezt, Isten, ha igazságos vagy, különben trónod nem az igazságon és ítéleten alapszik többé. Az igazság megköveteli, hogy elítéld őket!«

Annak a gondolatnak kell komolyabb buzgóságra és igyekezetre készítenie a keresztényeket a Gonosz leküzdésében, hogy minden jellemhiba, életük minden olyan területe, ahol elmaradnak Isten mértékétől, csak egy újabb nyitott ajtó, amelyen Sátán beteheti a lábát, hogy megkísértse és elpusztítsa őket. Továbbá minden kudarc és minden hiba ürügyként szolgál a vádolónak és eszközeinek arra, hogy Krisztust becsméreljék. Állítsuk csatasorba teljes lelkierőnket, hogy győzzünk, és forduljunk Jézushoz erőért, hogy megtegyük, amit nem tehetünk meg magunktól.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek, V. köt., 342–346. o.)

Éreztük-e már magunkon az Ellenség haragját oly módon, hogy emberek kíméletlen, ellenséges vádakkal támadtak meg? Ezen a tűzpróbán minden őszinte hívőnek át kell mennie a földi történelem záró szakaszában (lásd Mt 24,9–

10). Tapasztaltuk-e már Sátán heves vádolását a saját lelkiismeretünkön keresztül? Jól megkülönböztethetjük ezt a vádolást a Szentlélek intő, feddő, bűnbánatot fakasztó munkájától. Sátán vádolása túllép a bűneinkkel való szembesítésen. Arra irányul, hogy kétségbe ejtsen, arra, hogy Istent szigorú, kérlelhetetlen ítélőbírónak lássuk, kegyelmes arcát pedig teljesen elfelejtsük, és végül egy szikrányi reménységünk se maradjon a megbocsátást és a győzelmet illetően.

4 Milyen érveléssel veszi védelmébe Krisztus a hozzá folyamodókat? Milyen „ruhacserét” valósít meg rájuk vonatkozóan?

Zak 3,2–4 • „Mondta az Úr Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán, dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszök-é ez? Józsuá pedig szennyes ruhába volt öltöztetve, és állt az angyal előtt, aki szólt az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhát!

Majd mondta neki: Lásd, levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhába öltöztettelek téged!”

(Mit fejez ki az a hasonlat, amivel a közbenjáró Krisztus védelmébe veszi a kegyelmében bízókat, és elnémítja Sátán vádaskodását? Milyen csodálatos evangéliumot, örömhírt foglal magában az a kijelentés, hogy „az Úr magáévá fogadja Jeruzsálemet”? Mit jelképez az „ünnepi ruha”, amire átcsereleik a főpap szennyes ruháját?)

Ez a jelenet – amely maga a szépséges és csodálatos evangélium már az Ószövetség lapjain – tömören tartalmazza és szemlélteti, mit jelent Isten bűnbocsánata, Krisztus közbenjáró szolgálata és a hit általi megigazulás. A közbenjáró Megváltó érvelése – a bűnbánó bűnös olyan, mint a „tűzből kikapott üszök” (megégett, megsérült fadarab) – azt fejezi ki, hogy nem vár hibátlanságot vagy tökéletes jóvátételt a kegyelemért hozzá folyamodó bűnöstől, mert tudja, hogy erre képtelen. Elfogadja pusztán a hitét, ami bűnbánatában és kegyelemért könyörgésében jut kifejezésre.

Leveszi róla a bűneit jelképező szennyes ruhát, és ráadja a saját igazságát jelképező ünnepi ruhát, egy pillanat alatt. Ezt

a csodálatos cserét csakis az Ő helyettes áldozata teszi lehetővé. Az igazságos Isten csak ezen az alapon mentheti fel a bűnöst – ingyen kegyelméből – és nyilváníthatja igaznak, noha ez az eljárás önmagában, a megváltó áldozat nélkül igazságtalan lenne. Az emberfiává lett Isten Fia azonban ártatlanul elszenvedte a bűn isteni jogrend szerinti büntetését az ember helyett, teljes súlyával. Kiürítette a keserű poharat önként, szeretetből. Olyan gyötrelmeket szenvedett el, amelyek a legelvetemültebb gonosztevő büntetésének is megfelelnek. Ezt megelőzően pedig makulátlan, bűn nélküli, a törvény által megkívánt igazságot maradéktalanul

betöltő életet élt emberfiaként is. Ezért valósíthatja meg – a saját érdeme alapján – igazságosan a csodálatos ruhacserét.

Íme néhány ó- és újszövetségi igé, amely tökéletesen ábrázolja ezt a cserét:

Ésa 53,5 • „Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és sebeivel gyógyultunk meg.”

2Kor 5,21 • „Azt, aki bűnt nem ismert, [Isten] bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.”

2Kor 8,9 • „Ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”

„Az ember egymaga képtelen kivédeni az ellenség vádjait. Büntől szennyes ruhában, bűnét megvallva áll Isten előtt. De Jézus hatékonyan a védelmükre kel azoknak, akik bűnbánattal és hittel rábízzák lelkük megtartását. Képviseli ügyüket, és a Golgota csodálatos érveivel legyőzi a Vádolót. Isten törvénye iránti tökéletes engedelmességével minden hatalmat megszerzett mennyen és földön. Kéri Atyját, hogy kegyelmezzon meg a bűnös embernek, és béküljön meg vele...

Krisztus követői vétkeztek ugyan, de nem engedték át magukat Sátán hatalmának. Megbánták bűneiket, és alázatos, töredelmes szívvel keresik az Urat, a mennyei Szószóló pedig védelmébe veszi őket. Akit legjobban sért hálátlanságuk, aki ismeri bűneiket, de bűnbánatukat is, kijelenti: »Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán! Én életemet adtam ezekért a lelkekért. Markaimba metszettem őket. Lehet, hogy jellemük tökéletlen és igyekezetük kudarcba fulladt, de megbánták bűneiket, én pedig megbocsátok nekik, és elfogadom őket.«

Mindazok, akik magukra öltik Krisztus igazságosságának palástját, Őelőtte fognak állni mint választottai, mint akik hűek és igazak. Sátán nem tépheti ki őket a Megváltó kezéből. Jézus Krisztus egyetlen olyan embert sem enged át az ellenségnek, aki bűnbánattal és hittel igényli Megváltónk oltalmát.” (Ellen G. White: Próféták és királyok, 364–366. o.)

Átéljük-e mi is újra meg újra ezt a „ruhacserét”? Éreztük-e már magunkat „szennyruhában” állni Isten előtt, elveszetten, megszégyenülten, de megbocsátásért és a kegyelembe fogadásért könyörögve? Tapasztaltuk-e Jézus Krisztus megbocsátásának, megigazításának az örömét, amiről a Szentlélek biztosított lelkünkben? Tudjuk-e igazán értékelni az igaznak nyilvánítás árát, amit Krisztus fizetett meg értünk?

5 Mire tanít minket Zakariás próféta látomása a csodálatos „ruhacseréről”?

Ésa 1,16–18 • „Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát... No, jertek, törvénykezzünk – azt mondja az Úr! Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.”

1Jn 1,8–10 • „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincs mibennünk. Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha [viszont] azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő Igéje nincs bennünk.”

Az irgalmas Üdvözítő kész magához fogadni bennünket, kész isteni erőt, hatalmat adni bűneink legyőzéséhez, de bűneinket nem szenvedheti el, nem nézheti el. Gyógyításunk kezdete mindenkor a bűnrendezés, mert nem lehet valódi közösségünk Istennel bűnbocsánat nélkül, e nélkül pedig nincs megszentelődés, Szentlélek általi győzelem a bűn felett. Személyes megváltásunk alapja a lelkiismeretes, folyamatos bűnrendezés Jézus Krisztus helyettes áldozata alapján,

és az Ő közbenjárása által. Ennek híján semmi jó, semmilyen szabadítás nem kezdődhet és valósulhat meg az életünkben.

Milyen szégyen, mennyire az ember bűnbetegségének a nyomora, hogy a megigazítás ilyen csodálatos lehetősége mellett és ellenére mégis bűneinkben vagy érdemeink által akarunk üdvözülni!

Ellen White a következőket írja:

„Minden önhittség, minden magunk csodálata abból ered, hogy nem ismerjük Istent és Jézus Krisztust. Milyen gyorsan elhal az önhittség, porba omlik a kevélység, amikor Krisztus páratlan jellemét szemléljük! Az Úr jellemének szentségét tükrözi mindaz, aki lélekben és igazságban szolgálja Őt. Ha ajkunknak tisztogatásra van szüksége, ha megértjük szegénységünket, és megtört szívvel járulunk Isten elé, az Úr eltávolítja a tisztátalanságot. Így szól angyalához: Vegyétek le róla a szennyes ruhát, és öltöztessétek ünneplőbe.”

„Szegény, bűnbánó halandók, halljátok meg Jézus szavát, és higgyétek, amit mond!... Eltávolították a szennyes ruhát, mert Krisztus ezt mondja: »Levettem rólad álnokságodat.« A bűnt Isten ártatlan, tiszta és szent Fiára hárítják át, s az ember, a mindenestől méltatlan ember összes álnokságától megtisztítva áll az Úr előtt, Krisztus igazságosságába, életszentségébe öltözött. Ó, milyen más ez az öltözék!” (Review and Herald, 1896. december 22.; 125. kézirat, 1901)

Miért is vonakodunk élni e csodálatos lehetőséggel? Miért is vagyunk büszkék újra meg újra a Megváltó elé járulni kegyelemért, bűnbocsánatért, szívbeli töredelemmel? Miért halogatjuk ezt, és sínylődünk inkább a bűntudatban, távol Krisztustól, késleltetve megszentelődésünket, és használhatatlanná téve magunkat Isten szolgálatára?

6 Miről rendelkezett és mit mondott az Úr Angyala Józsuének a ruhacsere után? Miért fontos ez a mozzanat?

Zak 3,5–7 • „Azután mondta: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltették azért fejére a tiszta süveget... Az Úr Angyala pedig [ott] állt. Bizonyoságot tett az Úr Angyala Józsuének: Ezt mondja a Seregek Ura: Ha az én útjaimban jársz, és ha parancsolataimat megtartod, te is ítélője leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én pitvaraimat, és ki- s bejárást engedek neked ez itt állók között.”

(Milyen felirat volt a főpapi süvegen? [2Móz 28,36–37] Mi a mondanivalója ennek? Mi hangzott el szóban is Józsuének? Mi a bűnbocsánat természetes, egészséges, erkölcsileg helyes következménye? A bűnbocsánat egymagában garantálja az örök életet, azt, hogy beléphessünk a mennybe, Isten szent angyalai közösségébe?)

„A megbocsátás sokkal többet jelent, mint sokan gondolják. Amikor Isten kijelenti, hogy temérdek vétkünket megbocsátja... ez nem csupán törvénykezés, amellyel a kárhozattól megszabadít. Ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is szabadít attól. A megbocsátás túlradó szeretete átalakítja a szívet.” (Ellen G. White: Gondolatok a hegyi beszédről, „És bocsásd meg a mi vétkeinket”)

Aki a bűnbocsánat tapasztalatát, a csodálatos „ruhacserét” valóban átéli, annak a szívében megtörik a bűn hatalma, megtisztul a szíve, tele lesz hálás odaadással Isten és embertársai iránt. Minden vágya az, hogy szent és igaz életet éljen, válaszul Isten nagy kegyelmére. Ilyen természetesen kapcsolódik Krisztus érdemtelenül nekünk tulajdonított igazságához a valóságos részesülés az Ő igaz életében. Az eredmény pedig nem az öngazság ruhája lesz, hanem olyan szívbeli

és tetteikben is megnyilatkozó igazság, amelyet Isten Lelke munkált ki bennünk, önátadásunk nyomán.

„Krisztus a megbocsátásnál is többet tesz értünk. Isten nagy megtiszteltetésben fogja részesíteni a Krisztus igazságosságába öltözötteket. Ilyen bátorítás mellett hogyan is vétkezhet tovább az ember? Hogyan is tudjuk megszomorítani Krisztust?” (Ellen G. White, 125. kézirat, 1901)

E heti adományunk a központi alapot támogatja.

– A közösség működtetésére szánt adományok.

V. TANULMÁNY – 2011. ÁPRILIS 30.

A „legszebb ruha”, amelybe a tékozló fiút öltöztették

(LK 15,11–32)

1 Milyen embercsoportot példáz a tékozló fiú?

Lk 15,11–13. 30 • „Egy embernek volt két fia, és mondta az ifjabbik az atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! Ő megosztotta köztük a vagyont. Nem sok nap múlva a kisebbik fiú összeszedve mindenét, messze vidékre költözött, és ott eltékozolta vagyonát, mivelhogy dobzódva élt... [Az idősebb fiú mondta később az apának:] Mikor ez a te fiad megjött, aki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat...”

„A tékozló fiúról szóló példázat azt mutatja be, hogyan bánik az Úr azokkal, akik megismerték az Atya szeretetét, de engedtek a kísértőnek, hogy kénye-kedve szerint leigázza őket... A fiatalabb fiút fárasztotta az atyai ház rendje. Azt hitte, hogy otthon korlátozzák a szabadságát. Az atya szeretetét és törődését hamis fényben látta, és elhatározta, hogy a saját hajlamait követi. Nem ismerte el, hogy kötelességei lennének atyja felé, nem fejezte ki a hálóját sem, de igényt tartott az atyja javaiból rá eső részre. Azonnal szerette volna megkapni mindazt, ami csak atyja halálakor illetné meg őt. A jelen élvezetei kötötték le a figyelmét, és nem törődött a jövővel. Miután megkapta a rá eső részt, »messze vidékre« költözött, távol az atyai háztól. Azzal áltatta magát, hogy azt tehet, amit a szíve diktál, hiszen bőven van pénze, és szabadon dönthet. Nincs senki, aki azt mondaná: »Ne tedd, mert nem helyes!« Gonosz társai azután még mélyebbre vitték a bűnbe.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, BIK Könyvkiadó, 2010, 143–144. o.)

2 Milyen öltözetben indult hazafelé a példázatban ábrázolt tékozló fiú – szó szerinti és átvitt értelemben?

Lk 15,14–19 • „Minekutána pedig mindent elköltött, támadt nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdett szükségét látni. Akkor elmenvén, hozzásegődött annak a vidéknek egyik polgárához, az pedig elküldte őt a mezőre disznókat legeltetni. Kívánta volna megtölteni a gyomrát azzal a moslékkal, amit a disznók ettek, és senki sem adott neki. Mikor aztán magába szállt, mondta: ...Fölkelvén elmegyek atyámhoz, és ezt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és ellened, nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam.”

(Milyen lehetett a tékozló fiú öltözete szó szerinti értelemben, ha disznópásztor lett belőle, és olyan ínségbe jutott, hogy a disznók moslékából is szívesen evett volna? Következtethetünk erre abból a későbbi mozzanatból is, hogy az atya, mihelyt meglátta, rögtön az öltözete lecseréléséről rendelkezett. Milyen volt a „ruhája” átvitt értelemben? Ő milyennek látta önmagát?)

Egyik előző tanulmányunkban az „önigazság” szennyes ruhájáról volt szó. Láttuk továbbá, hogy egy olyan főpap is, mint Józsuá – aki pedig hívő ember volt, és az általa képviselt, fogságból hazatért maradék nép is – szintén szennyes ruhában állt az Úr előtt. Láttuk, miként vette védelmébe a Megváltó Józsuát és népét. A tékozló fiú példázatának főszereplője viszont kirívóan durva bűnöket követett el. Az ilyen embereknek is van esélyük a „ruhacserére”, a csodálatos megigazulásra? Fontos hangsúlyoznunk azonban, hogy a tékozló fiú olyan embereket példáz, akik bár rút bűnöket követtek el, kendőzés nélkül elismerik ezeket, és mélységesen bánják. Nemcsak kívülről láthatóan szennyes a ruhájuk, hanem belül, a lelkiismeretükben is szennyes ruhába öltözöttnek látják, érzik magukat.

A példázatbeli fiú bűnbánata bűneinek súlyával volt arányos. Tényleg „magába szállt”. Nem csupán azt fájlalta, hogy az atyja ellen vétkezett, hanem azt is látta, átérezte, hogy az „ég ellen”, Isten ellen is vétkezett. Mélyen elítélte magát, és elismerte: nem méltó már arra, hogy atyja a fiának tekintse őt. Eljuthat-e ilyen mély bűnbánatra az ember magától? Mikor kezd a Szentlélek dolgozni a bűnös emberért? Csak akkor, amikor már Istenhez menekül segélykérésével? Milyen csodálatos a Szentlélek rejtett munkálkodása, milyen felfoghatatlan Isten szeretete! Ha az ember – sokszor sajnos csak a gödör fenekén – fogékonyvá, megszólíthatóvá válik, Isten nyomban vonzani kezdi szeretetével. A Szentlélek munkálkodik benne, hogy valódi önismeretre, igaz bűnbánatra jusson.

„A szerető Isten továbbra is vágyódik az ember után, aki eltávolodott tőle, és az Úr késztetései visszavezethetik a tékozlót az atyai házhoz. A példázatbeli fiú a nyomorúságban „magába szállt”, megtört felette Sátán megtévesztő hatalma. Ráébredt, hogy szenvedése saját ostobaságának a következménye... Bármennyire is nyomorult volt, a tékozló fiú reményt talált abban a meggyőződésben, hogy atyja szereti őt. Ez a szeretet vonzotta őt haza. Ugyanígy Isten szeretetének bizonyossága segít minden bűnöst abban, hogy visszatérjen Istenhez. »Isten jósága téged megtérésre indít.« (Rm 2,4) Az isteni szeretetben megjelenő kegyelem és együttérzés az az aranylánc, amely körülölel minden veszélynek kitett lelket. (...)

Isten meghallja a bűnbánó lélek kiáltását. Tudja, mikor születik meg az emberi szívben a vágyódás iránta. Nincs olyan elhaló imádság, nincs olyan titokban ejtett könnycsepp, nincs egyetlen olyan Isten iránti őszinte vágy, bármennyire kicsi is még, amelyről ne lenne tudomása, és amelyre válaszul ne küldené el Szentlelkét. Mielőtt elhangozna az imádság vagy nyilvánvalóvá válna a szív vágyódása, Krisztus kegyelme körülöleli az emberi lelket, amelyben már addig is ott munkálkodott a kegyelem.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 145–148. o.)

3 Milyen fogadtatásban és ruhacserében részesült a hazatérő fiú?

Lk 15,20–24 • „Felkelvén, elment az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátta őt az atyja, és megesett rajta a szíve. Odafutván, a nyakába esett, és megcsókolgatta őt. Mondta néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és ellened, nem vagyok immár méltó, hogy a fiadnak hívattassam! Atyja pedig ezt mondta a szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! Előhozva a hízott tulkot, vágjátok le, együnk és

vigadjunk! Mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. Kezdték azért vigadni.”

(Mit jelképez a legszebb ruha a példázatban? Különbözik-e attól az „ünnepi ruhától”, amibe Józsuát öltöztették, vagy a Jelenések könyve 3. fejezetében említett „fehér ruhától”? Van-e különbség a bűnben láthatóan mélyre süllyedt ember, az öngazság szennyes ruhájába öltözött ember, avagy az őszintén hívő, mégis bűnbeesésektől foltos ruhájú ember megigazítása között?)

Ellen G. White a következőket írja:

„Isten szemében nem minden bűn egyforma. Az Ő értékelése szerint is fokozatai vannak a bűnnek, ahogyan mi is gondoljuk. De míg bizonyos hibás cselekedetek csupán semmiségnek tűnnek az ember szemében, Isten előtt semmiféle bűn nem számít csekélységnek. Az ember ítélete részrehajló és tökéletlen. Isten minden dolgot a valóságnak megfelelően mérlegel. A részeges embert például sokan megvetéssel kezelik, megállapítják, hogy bűne kizárja őt a mennyből, miközben a büszkeség, az önzés, az irigység feddés nélkül virulhatnak. Pedig ezek a bűnök különösképpen sértik Istent, mert éles ellentétben állnak irgalmas jellemével, azzal az önzetlen szeretettel, amely az el nem bukott világegyetem lelki légkörét jelenti. Az embernek sokszor szégyenérzete van, amikor valamilyen durva bűnbe esik. Érzi nyomorult voltát, és azt is, hogy szüksége van Krisztus kegyelmére. A büszke ember azonban nem gondol arra, hogy bármire is szüksége lenne. Ezért elzárja szívét Krisztustól és azoktól a végtelen áldásoktól, amelyeket Ő adni kíván.” (Krisztushoz vezető lépések, 27–28. o.)

„A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló és engesztelhetetlen lelkület, amely a farizeusok rendjét jellemzi.” (Gondolatok a hegyi beszédről, „Ne ítéljtek”, 129. o.)

A gyűrű bizonyára az atya nevével jelölt gyűrű volt, a teljes jogú fiúként való visszafogadás jele. A szolgák mezítláb közlekedtek, a saru felőli rendelkezés tehát ugyanazt fejezte ki, mint a gyűrűadás. A legszebb ruha, a saru és a gyűrű együtt az atya beszédes válasza volt fia bűnvallomására, amely úgy folytatódott volna – ha folytathatja –, hogy a szolgaként való visszafogadást is nagy kegynek tartaná.

„Amikor a fiú fáradtan hazafelé tartott, nem sejtette, hogy valaki figyel, jön-e már. Amikor még távol volt, atyja már felismerte az alakját. A szeretet jó megfigyelő. Az atya szerette fiát, ezért a bűnös évek arcára vésődött nyomai ellenére is felismerte. »Megegett rajta a szíve, és odafutván, a nyakába esett«, majd hosszan, ragaszkodóan, gyengéden átölelte... A fiúnak nem volt lehetősége arra, hogy szolgának ajánlhassa magát. Fiú ő, akit a ház legjavából kell tisztelni, és akinek atyja szolgálói is a rendelkezésére állnak... A példázatban nincs szó gúnyolódásról, vagy a tékozló fiú bűnös útjainak felemlegetéséről. A fiú érzi, hogy a múltja el van felejtve, meg van bocsátva, örökre eltöröltetett... Milyen bizonyítéka ez annak, hogy Isten szívesen fogadja vissza a bűnbánókat!

Ne hallgass az ellenségre, aki azt sugallja, hogy maradj távol Krisztustól, amíg jobbá nem teszed magad, amíg elég jó nem vagy ahhoz, hogy Istenhez mehess! Ha addig vársz, akkor soha nem fogsz Krisztushoz jönni. Amikor Sátán szennyes ruhára mutat, ismételd meg Jézus ígését: »Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem.« (Jn 6,37) Feleld azt az ellenségnek, hogy Jézus Krisztus vére minden bűntől megtisztít! Dávid imádsága a tiéd is: »Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek a hónál!« (Zsolt 51,9) Kelj fel, és menj el Atyádhoz! Már messziről észrevesz, és eléd jön. Ha egy lépést is teszel

bűnbánó szívvel, akkor Ő eléd siet, és végtelen szeretetével átölel.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 146–148. o.)

„A legszebb ruha” Krisztus emberfiaként élt igaz életét, folttalan életszentségét jelképezi. Hogyan is foghatjuk fel, hogy a megbocsátás nyomán az Ő igaz élete tulajdoníttatik nekünk! Mennyire logikus, hogy ebből a teljes jogú fiúvá fogadás következik. Olyan kegyelmes eljárása ez Istennek, hogy a 16. századi reformátor, Luther Márton így fejezte ki csodálatát e hallatlan örömhír felfedezése nyomán:

„Az evangélium veleje és alapja az, hogy mielőtt példát vennél Krisztusról, felismered és elfogadod Őt mint Isten ajándékát és adományát, mely immár a tiéd... Lásd, ez a helyesen fölismert evangélium, ez Isten túláradó jósága, mit egyetlen próféta, apostol, angyal sem ábrázolt teljes egészében, s egy szív sem volt képes eléggé csodálni és megragadni... Ez a hit vált meg téged büntől, haláltól és pokoltól, ennek segítségével győzol le mindent. Ó, nem lehet erről eleget beszélni... Ha már elfogadtad Krisztust mint üdvösséged alapját és velejét, akkor következik a második pont, hogy példát végy róla, s úgy szenteld magad felebarátod szolgálatára, ahogyan – mint láttad – Ő szentelte magát neked. Lásd, ettől kap erőre a hit és a szeretet, ezzel teljesedik be Isten parancsolata, ekkor tud az ember boldogan és félelem nélkül bármit megtenni és elviselni.” (Idézi: Sola Scriptura folyóirat, 2000/1–2., 14–15. o.)

Egyértelmű, hogy a példázatbeli atya a mennyei Atyát jelképezi. Olyannak ismerjük-e Őt, ahogyan Jézus, a hiteles tanúságtevő e példázatban ábrázolja? Azonban „bármilyen megindító is e példázat, mégis csak tökéletlenül tudja érzékeltetni mennyei Atyánk végtelen irgalmát. Így szól az Úr prófétája által: »Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat.« (Jer 31,3)” – írja Ellen White a Krisztushoz vezető lépések c. könyve 48. oldalán.

4 Hol találunk az Írásban példákat arra, hogy Isten valóban úgy bocsátott meg súlyos vétkeket elkövetett embereknek, ahogyan ez a példázat ábrázolja?

2Sám 12,13 • „Mondta azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! Mondta Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni.”

Zsolt 51,1–9 • „Dávid zsoltára, amikor hozzá ment Nátán, a próféta, minekutána Bethsabéval vétkezett... Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.”

Lk 23,39–43 • „Mondta Jézus [a latornak]: Bizony mondom neked ma: Velem leszel a paradicsomban.”

(Fontos-e, hogy bízzunk Isten „örökkévaló szeretetében”, még akkor is, ha súlyos bűntehér nehezedik ránk? Lásd: 1Jn 4,16. Hitt-e Dávid abban, hogy Isten bűnbocsánata teljes megigazítást jelent? Vakmerőség volt-e, avagy a Szentlélek által ébresztett hit, hogy a kereszten függő lator – aki pedig maga is elismerte, hogy méltán bűnhődik – Isten országába való befogadást kért Jézustól?)

„Dávid bűnbánata őszinte és mély volt. Meg sem kísérelte mentegezni a bűnét. Nem a fenyegető ítélettől való menekülés vágya ihlette imáit. Láta Isten ellen elkövetett bűne szörnyűségét, beszennyezett lelkét, és utálattal fordult el bűnétől... Mindenki, aki Isten feddése alatt bűnbánattal és bűnvallással megalázza lelkét, amint Dávid is tette, biztos lehet abban, hogy van remény számára. Aki hittel elfogadja Isten ígéreteit, bocsánatot nyer. Az Úr egyetlen őszinte lelket sem vet el. Isten ezt az ígéretet adta: »Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, és békét köt velem!«* (Ésa 27,5)” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 800–802. o.)

„Amikor a tehetetlen, haldokló lélek az ugyancsak haldokló Megváltóra bízta magát, hangjában a reménység félelemmel keveredett: »Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!« (Lk 23,42) (...) Az ott állók meghallották, amikor a tolvaj Úrnak szólította Jézust. A bűnbánó ember szavának hangszíne megragadta figyelmüket. Akik a keresztnél Krisztus ruháin civakodtak és sorsot vetettek köntösére, most megálltak és figyeltek. Haragjuk lecsillapodott. Lélegzetüket visszafojtva feltekintettek Krisztusra, és várták a haldokló választ. Amikor Krisztus kimondta az ígéret szavait, a sötét felhőn, amely beborítani látszott a keresztnél, ragyogó világosság hatolt át. A bűnbánó tolvajt teljes béke és békesség töltötte el, hogy Isten elfogadta őt.” (Ellen G. White: Jézus élete, 661–662. o.)

5 Milyen szomorú kontrasztot jelenít meg Jézus példázatában a tékozló fiú bátyja, megigazulást nyert öccséhez képest?

Lk 15,25–32 • „Közeledve a házhoz, hallotta a zenét és táncot. Előszólítván egyet a szolgák közül, megtudakolta, mi dolog az. Mondták neki: A te öcséd jött meg, és atyád levágatta a hízott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte vissza őt. Erre ő megharagudott, és nem akart bemenni. Atyja annakokáért kimenvén, kérlelte őt. Ő pedig felelvén, mondta atyjának: Íme, ennyi esztendő óta fogva szolgálom neked, soha parancsolatodat át nem hágtam, és nekem soha nem adtál egy kecskefiát, hogy az én barátaimmal vigadjak. Mikor pedig ez a te fiad megjött, aki paráznákkal emésztette föl a vagyonedat, levágattad neki a hízott tulkot. Ő pedig mondta neki: Fiam, te mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd! Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy a testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.”

Lásd még: Mt 21,31

„Az idősebb fiú a Krisztus korabeli, megtérést elutasító zsidókat ábrázolta, és minden kor farizeusait, akik lenézik a vámszedőket és a bűnösöket. Mivel ők maguk nem merültek mélyen a bűnbe, telve vannak önigazultsággal... Azt állították, hogy fiak Isten házában, miközben a szolgák lelkülete jellemezte őket... Amikor azt látták, hogy Krisztus a vámszedőket és a bűnösöket hívja, hogy fogadják el ingyen kegyelmét, akkor megsértődtek, mert ezt a kegyelmet ők kemény munkával és vezekléssel próbálták maguknak biztosítani. Míg a tékozló fiú visszatérése örömmel töltötte el az Atya szívét, addig az ő szívükben csak féltékenység támadt... Sokan ma is ezt teszik. Miközben a lélek először veszi fel a harcot a kísértések árja ellen, ők ott teremnek, s együttérzés helyett makacsul és konokul vádolnak, panaszkodnak. Isten gyermekeinek vallják magukat, de Sátán cselekedeteit hajtják végre. Ezek a vádolók a testvéreikkel szembeni viselkedésükkel olyan helyzetbe hozzák magukat, hogy Isten nem ragyogtathatja rájuk arcát... Akinek sokat bocsátanak meg, az nagyon szeret. Te viszont a külső sötétségre jutsz majd, ha nem tudsz szeretni, mert »aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent, mert Isten: szeretet« (1Jn 4,8).” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 150–152. o.)

Mentesek vagyunk-e teljesen a tékozló fiú bátyjának lelkületétől? Mi is a feledés tengerébe vetjük-e a megtérő bűnösök múltját, és gyanakvás nélküli szeretettel, örömmel fogadjuk-e őket testvéreinknek?

6 Hogyan mutat rá az Írás arra, hogy az ingyen kegyelemből igaznak nyilvánított bűnös kétféleképpen viselkedhet a továbbiakban?

Mt 18,28 • „Kimenvén pedig az a szolga, találkozott egygyel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral volt neki adós. Megragadván azt, fojtogatta, mondván: Fizesd meg nekem, amivel tartozol!”

1Tim 1,15–16 • „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hisznek őbenne az örök életre.”

Lásd még: Rm 1,14–16 (A köteles szó így fordítható közérthetőbben: adósa, elkötelezettje.)

Ellen White-től idézzük a következőket:

„[Az adós szolgához hasonlóan viselkedő ember] lehet, hogy valaha bűnbocsánatot nyert, könyörtelen lelkiülete azonban azt mutatja, hogy most visszautasítja Isten bűnbocsátó szeretetét. Elzárkózott Istentől, és ugyanabban az állapotban van, amelyben azelőtt volt, mielőtt megbocsátottak néki. Megtagadta bűnbánatát, bűnei pedig ugyanúgy terhelik, mintha soha nem bánta volna meg őket. A példázat nagy tanulsága abban a tényben rejlik, hogy Isten bűnbocsátó kegyelmének a saját mércénkké kell válnia. »Nem kellett volna-e neked is könyörülnöd a szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem rajtad?« Minden megbocsátás alapja Isten meg nem érdemelt szeretete. Mások iránti magatartásunkkal azt mutatjuk meg, hogy befogadtuk-e ezt a szeretetet, vagy nem.”
(Krisztus példázatai, 181. o.)

„Pál szíve szeretettől izzott a bűnösökért. Minden erejét belevetette a lélekmentés munkájába. Isten országának ő volt a legönmegtagadóbb és legkitartóbb munkása. Az elnyert áldásokat alkalmaknak tekintette, amelyeket megoszthat másokkal. Sohasem mulasztott el egyetlen lehetőséget sem, hogy az

Üdvözítőről beszéljen, vagy segítse az ínségben lévőket.” (Az apostolok története, A megszentelt igehirdetés c. fej.)

Miről tanúskodik a magatartásunk az ellenünk vétkezők iránt, és azok iránt, akik még nem ismerik Jézus Krisztust? Mire indítson bennünket Isten végtelen áldozata és irgalma, ami által tökéletes, teljes bűnbocsánatot nyertünk?

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

VI. TANULMÁNY – 2011. MÁJUS 7.

Hogyan „moshatjuk ki ruhánkat a Bárány vérében”?

(JEL 7,13–14)

1 Kikről mondja az Írás azt, hogy „kimosták ruhájukat a Bárány vérében”?

Jel 7,9. 13–14 • „Azután láttam, íme egy nagy sokaság – amelyet senki meg nem számlálhatott –, minden nemzetből, ágazatból, népből és nyelvből, a királyiszék előtt és a Bárány előtt állt, fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaágak... Akkor mondta nekem egy a vének közül: Ezek, akik a fehér ruhába vannak öltözve, kik, és honnét jöttek? Mondtam neki: Uram, te tudod. Ő mondta nékem: Ezek azok,

akik jöttek a nagy nyomorúságból, akik kimosták, kifehérítették ruhájukat a Bárány vérében.”

(A fehérbe öltözött sokaság azonosítása egyértelművé válik azáltal, hogy kérdés és válasz hangzik el a kilétükre vonatkozóan. Mire utal az a meghatározás, hogy „jöttek a nagy nyomorúságból” ? Vö. 16. vers, továbbá Jel 16. fej., Mt 24,21–22; Dn 12,1.)

„A 4. és 9. vers szoros párhuzamban van egymással Jelenések könyve 7. fejezetében:

– János apostol először egy jelentést hallott az elpecsételtokról, azután pedig látta őket, bemutatták neki őket látomásban.

– A jelentés jelképes meghatározással 144 ezernek mondta a számukat, de amikor szemlélte őket, akkor azt állapíthatta meg, hogy valójában olyan sokaság ez, amelyet senki meg nem számlálhat.

– A jelentésben azt hallotta róluk jelképes meghatározással, hogy Izráel fiainak minden nemzetségéből valók, amikor pedig látta is őket, az lett nyilvánvaló előtte, hogy ténylegesen minden nemzet és ágazat, nép és nyelv közül valók. (...)

A Föld minden népe közül való lelki Izráelre utal itt az Írás az emberiség utolsó nemzedékében. A »minden nemzetből, ágazatból, nyelvből és népből« kifejezés található Jelenések könyve 14. fejezetének 6. versében is, ahol arra vonatkozik, hogy Jézus dicsőséges eljövetele előtt mindenkihez, minden néphez el kell jutnia az utolsó kegyelmi üzenetnek.

János apostol látomásában a huszonnégy vén egyike felteszi a kérdést a fehér ruhákba öltözött sokaságra vonatkozóan, hogy kik ők és honnét jöttek? (13. vers) A válasz úgy hangzik, hogy »ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból«. A nagy nyomorúság a Jézus második eljövetelét megelőző, világméretű válságra, ezen belül Isten népe végső nagy megpróbáltatására utaló speciális kifejezés a Bibliában

(Dn 12,1; Mt 24,21–22). (...) A megszámlálhatatlan sokaság tehát az emberi történelem utolsó nagy nyomorúságát élte át a Földön. Ezt a következtetést erősíti meg a vén válaszában az a másik meghatározása is, hogy ez a sokaság »kimosta, kifehérítette ruháját a Bárány vérében«. A végidő hívő népéről ismételtelen kijelenti a Szentírás, hogy: »megfehérednek«, »tiszta és ragyogó fehér gyolcsba öltöznek« (Dn 12,10; Jel 19,8, vö. Jel 3,18). A szimbolikus beszéd arra utal, hogy az életszentség magas színvonalát érik el.

Az is elhangzik róluk, hogy a nagy nyomorúság után már »nem éheznek, nem szomjúhozhatnak többé, nem tűz rájuk a Nap, nem bántja őket semmilyen hőség«. Ez a kijelentés is arra utal, hogy átértékelték a hét utolsó csapás időszakát a Földön, amikor a vizek nagyrészt ihatatlanná váltak, a Nap természetellenes tevékenysége pedig rendkívüli forróságot okozott... Ellen G. White is azonosítja egymással a 144 ezret és a nagy sokaságot A nagy küzdelem c. könyvében (lásd az Isten népe megszabadul c. fejezetben, eredeti lapszám: 648–649. o.).” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus apokalipszise, II. köt., 163–166. o.)

2 Azonos-e a „fehérre mosott ruha” jelképe a tékozló fiú „legszebb ruhájával” vagy Józua főpap „ünnepi ruhájával”, avagy különbözik ezektől?

Zsid 9,14 • „Krisztus vére – aki örökkévaló lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek – megtisztítja lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.”

(Lecserélt, rájuk adott ruháról van-e szó a fehér ruhába öltöztek esetében, avagy a saját ruhájuk kimosásáról? Milyen mélységig hatol be az ember

lelkivilágába az a megtisztítás, amit a „ruha kimosása” jelképez? Mi tisztul ki ezáltal az ember életéből?)

A ruha – mint az előző tanulmányokban láttuk – a jellem, a cselekedetek jelképe (lásd: Zsolt 73,6; Jel 19,7–8). A „szenynyes ruha” az ember „álnokságát” jelképezi (Zak 3,4). A ruha kimosása az ember saját jelleme megtisztulását, cselekedetei igaz cselekedetökké válását jelképezi. A Szentírás az ember megigazításának két fázisáról szól, a tulajdonított és a részesített igazságról. Az előbbivel kapcsolatban lásd Rm 4,3–8-at, az utóbbival kapcsolatban pedig 2Pt 1,3–4-et.

„A bennünket igazoló szentséget Isten tulajdonítja nekünk. A bennünket megszentelő igazságos életben pedig részesít. Az előbbi jogcímünk a mennyre, az utóbbi pedig alkalmassá tesz a mennyre.” (Ellen G. White: Review and Herald, 1895. június 4.)

A részesítés kifejezés azt jelenti, hogy nem az ember saját erejéből, hanem felülről, Isten kegyelmének a munkája által megy végbe a jellem és a cselekedetek átváltozása Krisztus igaz élete hasonlatosságára. Erre utal az a jelképes kifejezés is, hogy a „Bárány vérében” lehet kimosni a ruhát. Krisztus először – a bűnbocsánat adásakor – igaznak nyilvánítja az embert, neki tulajdonítva, neki számítva be a maga igaz életét. Azért teszi ezt, hogy a megbocsátás túláradó szeretetével megtisztítsa szívét, és méltatlansága ellenére is magához fogadhassa, fiaként. Azután abban a bizalom- és szeretetközösségben, amely így létrejön, hozzákezd az ember saját jellemének és cselekedeteinek a megtisztításához, igazzá tételéhez. Ehhez azonban mindvégig szükséges az ember szabad együttműködése, ezért nem egyenletes ez a folyamat.

Zsid 9,14 arra utal, hogy a jellem megtisztítása a valóságban úgy megy végbe, hogy Krisztus kimondhatatlan áldozata megszólítja az embert, mintegy áthatja a lelkiismeretét, valódi erkölcsi gondolkodásra készíti. Nemcsak a bűn, a bűnös

cselekedetek válnak idegenné, taszítóvá, sőt gyűlöletessé számára, hanem az önigazság is, azaz a szeretet nélküli, önzéstől, és képmutatástól foltos holt cselekedetek is. (E sajátos kifejezéssel kapcsolatban lásd Zsid 6,1-et is.) Meglátja azt, hogy ezekben nem volt élet, azaz önzetlen szeretetből fakadó indíték. Megszabadulva a holt cselekedetektől, teljes szívéből szolgál az élő Istennek.

A golgotai áldozat nagyságára, megindító voltára utal az ige azzal a kifejezéssel, hogy Jézus „örökkévaló lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek”. A vizsolyi Bibliában, amely Károlyi Gáspár fordításának az eredeti szövegét tartalmazza, kisbetűvel van írva a lélek szó. A későbbi revideálások (javítások) során változtatták – helytelenül – nagybetűsre a szót, mintha a Szentlélekről lenne szó. Jézust azonban a Getsemáne-kerttől fogva magára hagyta az Atya. A kereszten már nem segítette Őt a Szentlélek. Istentől, emberektől elhagyottan, a legnagyobb lelki-testi szenvedések között hozta meg azt a döntését, hogy kiszolgáltatja magát a halálnak. A bűnösök helyetteseként az Atya elfordulását érezte, semmi biztosítéka nem volt arra, hogy kihozza a halál hatalmából. Jézusnak „élete volt önmagában” (Jn 5,26), lett volna lehetősége visszavenni a maga halhatatlan isteni életét a legutolsó öntudatos pillanatában is (Jn 10,17–18). Önként „üresítette meg magát” ettől, és „önként alázta meg magát” földi élete során is azért, hogy a halandó emberi mivolt keretei között maradt (Fil 2,5–7). Bármikor, szabadon változtathatott volna ezen az állapotán, visszavehette volna teremtő hatalmát és halhatatlan isteni életét. Leszállhatott volna a keresztről. Visszatérhetett volna ártatlanul a mennybe, mint aki maga soha nem vétkezett, de a kárhozat borzalmát, a halál hatalmába merülést már nem tudta elviselni az ember helyett. Jézus azonban így szólt: „Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet” (Lk 23,46), és kilehelte lelkét, azaz megszűnt lélegzeni, élni. „A föld gyomrában volt” harmadnapig (Mt 12,40), azaz ténylegesen nem létezett ez idő alatt. Mivel nem kapott és függő, hanem „önmagában való élete” volt, örökkévaló lelke (az itt

szereplő eredeti görög szó – pneuma – életet, életerőt is jelent), nem az erőszak áldozata lett, hanem tudatosan tette le életét. Belenézve a „külső sötétség”, a nemlét borzalmába, kiszolgáltatta magát a halálnak, az ember megmentése érdekében, minden biztosíték nélkül, egyedül csak Atyja igazságosságában és kegyelmében bízva.

Megtisztított-e minket Krisztus vére olyannyira, hogy a lelkiismeretünk legmélyebb rétegeibe is behatolt? Megszabadultunk-e ezáltal a holt cselekedetektől? Azt tükrözi-e keresztény életünk, hogy egész szívünkkel, teljes lényünkkel az élő Istennek szolgálunk?

3 Hol szól a Szentírás egyértelműen arról, hogy nemcsak bűnbocsánatot nyerhetünk Krisztus vére által, hanem a jellemünk is megtisztulhat általa?

1Jn 1,7–9 • „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van, közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől...Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.”

A vérrel való megtisztítás földi tapasztalattal ellentétes dolog, hiszen a vér nem tisztít, hanem beszennyez. Nyilvánvaló, hogy jelképes beszédről van szó. Az az ígéret teljesedik Krisztus áldozata, kiontott vére által, hogy „kútfő fakad Dávid házának és Jeruzsálem lakosainak a bűn és tisztátalanság ellen” (Zak 13,1). Az ószövetségi szentély szertartásaiban is állandóan jelen volt az a jelképes tanítás, hogy az ártatlan, helyettes áldozat vére megtisztít. Megtisztítja a lelkiismeretet, az erkölcsi ítélőképességet, a gondolkodást a bűnnel való kiegyezéstől, és az öngazságtól is, egyszerűen a „holt cselekedetek”-től.

Csak a bűnbocsánatra tartunk igényt Krisztus vére által, vagy pedig hisszük és sóvárogjuk azt, hogy minden bűnünktől, hamisságunktól is megtisztuljunk általa? Tapasztaltuk-e már, hogy amikor valóban megérint minket Krisztus áldozata – Biblia-olvasás, elmélkedés során, vagy az úrvacsora alkalmával –, akkor ez szinte megöli bennünk a bűnt, és megízlelteti velünk a szabadulás örömét?

4 Hogyan valósul meg ez a gyakorlatban, hogyan moshatjuk ki ruhánkat a Bárány vérében?

2Kor 5,14–15 • „Krisztus szerelme szorongat minket. Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért – tehát ők mind halottak [halálra ítélték] voltak –, azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, azután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”

Gal 2,20 • „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”

Gal 6,14 • „Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem csak a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nekem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.”

(Mit jelent Krisztussal együtt megfeszíttetni? Mi az, ami ténylegesen megfeszíttetik? Kiolvasható-e a válasz magából az igéből? Mennyire személyes volt Pál számára Krisztus helyettes áldozatának az elfogadása? Hogyan fogalmazza meg erre vonatkozó hitvallását? Mit jelent az, hogy Krisztus szeretete szorongat? Milyen életszemlélet- és életgyakorlatbeli változásra készítet ez a szorongató

szerepet? Tükrözte-e Pál élete és szolgálata azt, hogy ő valóban meghalt a világnak?)

„A hívő a maga javára igényli Krisztus helyettes áldozati halálát... Amilyen mértékben elfogadjuk... olyan mértékben lesz az Ő halála saját bűneink halála bennünk. Az a halálos ítélet, amellyel Isten Krisztusban a világ bűneit sújtotta, úgy visszhangzik a lelkiismeretünkben, mint a mi saját bűneink halálos ítélete. Kényszerítve érezzük magunkat arra, hogy szakítsunk a bűnnel, amelyért Krisztus ezt a halált szenvedte... A keresztény megszentelődésének ez a titokzatos meghalás az alapja” – írja Frédéric Godet (Alfred-Felix Vaucher: Az üdvösség története, Spalding Alapítvány 2006, 208–209. o.).

„Krisztus, és pedig a Golgota keresztyén megfeszített Jézus Krisztus az, aki a bűnös szívét megragadja. Isten itt mint a végtelen szeretet nyilatkozik meg a világ előtt... Jézust szemlélve a Golgota keresztyén, a lelkiismeret ráébred a bűn szörnyű mivoltára. Jézus áldozata jobban felriasztja, mint bármi más. A bűn okozta Isten szeretett Fiának halálát... Isten mindannyiunk bűnét Őreá vetette. A keresztnél a bűnös elismeri, hogy a törvény jó, tudatára ébred gonosz cselekedeteinek, és elítéli őket, ugyanakkor magasztalja Isten páratlan, egyedülálló szeretetét, nevezetesen azt, hogy gondoskodott megváltásáról... Aki feltekint Krisztusra – egyszerű, gyermeki hittel –, az isteni természet részesévé válik, a Szentlélek közreműködése által.” (Ellen G. White, Review and Herald, 1892. szeptember 22.)

„Az a megfogalmazás, hogy az elpecsételtek »kimosták és kifehérítették« ruhájukat a Bárány vérében, arra utal, hogy nemcsak egyszer értették meg Krisztus áldozatát, nemcsak egyszer hatott rájuk bűnüket, önzésüket alapjaiban kárhóztató módon, hanem folyamatosan érvényesült életükben a Bárány vérenek megtisztító hatalma. Ez viszont azt feltételezi, hogy szoros, folyamatos kapcsolatba kerültek Isten Igéjével, ezen belül a Krisztus áldozatáról szóló igékkel, és az ezeket

megelevenítő Szentlélekkel. Krisztus áldozata az isteni igazság és szeretet olyan mélységeit, csodáit és szépségeit foglalja magában, amelyek csak fokozatosan, egyre mélyülő módon tárulhatnak fel az ember előtt.” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus apokalipszise, II. köt., 178. o.)

„Pál számára... a kereszt jelentette a mindent. Amióta a keresztre feszített Názáreti üldözőjéből hű követőjévé vált, soha nem szűnt meg dicsekedni a kereszttel. Saját tapasztalatából tudta, hogy a bűnös, mihelyt megismeri az Atya szeretetét, ahogyan az Fia odaadásában megnyilvánult, és átadja magát az isteni befolyásnak, olyan változást él át, hogy ezentúl Krisztus lesz számára minden mindenben... Ha buzgósága alábbhagyott, elegendő volt egy pillantást vetnie a keresztre, az ott megnyilatkozott szeretetre ahhoz, hogy újból felövezze lelkét erővel, és továbbhaladjon az önmehtagadás útján.” (Ellen G. White: Az apostolok története, Korinthusban c. fej.)

Olyan személyes valóság-e számunkra Krisztus áldozata, hogy belső azonosulással, szívbeli átéléssel el tudjuk mondani mi is: „Isten Fia szeretett engem, és önmagát adta értem”? Meghalt-e az énünk, vagy nagyon is él, és kiütözik még? Azt jelentené ez, hogy nem tértünk meg igazán, amikor „megkeresztelkedtünk Krisztus Jézus halálába” (Rm 6,3)? Vagy pedig egy időre tényleg meghaltunk az énnék, de azután visszaestünk, mert nem időzünk eleget a golgotai keresztnél, nem fejlődünk annak megértésében, és formálisan, langyosan vettük magunkhoz Krisztus áldozatának szimbólumait az úrvacsorákon is (vö. 1Kor 11,29–30)?

5 Hol szól még a Szentírás a Krisztus áldozatában rejlő erőről, amely megtisztíthat bennünket a bűntől?

1Kor 1,18–30 • „A keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Isten ereje... Mi pedig Krisztust prédikáljuk mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot, ámde maguknak az elhívottaknak, mind zsidóknak, mind görögöknek Krisztust, Isten hatalmát és Isten bölcsességét... Krisztus Jézus... lett nekünk igazságul, szentségül és váltságul.”

„A keresztről áradó fény nyilvánvalóvá teszi Isten szeretetét. Ez a szeretet vonz bennünket Őhozzá. Ha nem állunk ellene ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához vezet, hogy az Üdvözítőt keresztre juttató bűneink miatt bánkódjunk. Ekkor Isten Lelke hit által új életet hoz létre a lélekben. A gondolatok és a vágyak összhangba kerülnek Krisztus akaratával. A szívet, az értelmet újjáteremti önmaga képmására... Isten törvénye ekkor a szívbe és az elmébe íródik, és Krisztussal együtt mondhatjuk: »Hogy teljesítsem a te akaratodat, én Istenem, ezt kedvelem.« (Zsolt 40,9)” (Ellen G. White: Jézus élete, 140. o.)

Elmondható-e a mi bizonyágtevésünkről és prédikálásunkról is, hogy annak középpontja a megfeszített Krisztus? Megmutatkozik-e a „kereszt ereje” személyes életünkben, gyülekezeteinkben és evangelizációnkban?

6 Van-e jelentősége annak a kettős kifejezésnek, hogy a fehér ruhába öltözött sokaság „kimosta és kifehéřítette” ruháját a Bárány vérében?

Dn 12,10 • „[A vég idején] megtisztulnak, megfehéřednek és megpróbáltatnak sokan...”

Jel 19,8 • „[A Bárány feleségének, azaz a Krisztus dicsőséges megjelenésére felkészült egyháznak] adatott, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.”

„Jelentősége van annak a kettős meghatározásnak, hogy az elpecsételtek kimosták és kifehéřítették ruhájukat a Bárány vérében. A ruhanemű mosásának hétköznapi gyakorlata ez: a ruhát először kimossák, eltávolítják belőle a szennyet, azután kifehéřítik. Olyan hívő tanítványokról van tehát szó, akik nemcsak jellemük durva hibáitól szabadultak meg a Jézus Krisztusban való hit által, hanem a jellemtisztaság, az életszentség különlegesen magas szintjét érték el Krisztus áldozatának ereje által. Több más igei kijelentés is tanúskodik arról, hogy a végidő egyházának ilyen színvonalat kell elérnie: Dn 12,9–10; Mal 3,2–3; Sof 2,1–2; 3,13; 2Pt 3,10–14. Maga a megfehéřítés kifejezés háromszor fordul elő, és mindhárom esetben egyértelműen a végidő hívő egyházára vonatkozik.” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus apokalipszise, II. köt., 175. o.)

Hol tart a mi előkészületünk Krisztus eljövételére? Kimostuk-e, kifehéřítettük-e a ruhánkat? Halogathatjuk-e üdvösségünk veszélyeztetése nélkül azt, hogy ennek a tapasztalatnak a részesei legyünk?

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

VII. TANULMÁNY – 2011. MÁJUS 14.

A menyegző vendégeinek öltözte

(Mt 22,1–14)

1 Mit jelképez a „királyi menyegző” Krisztus példázatában?

Mt 22,1–2 • „Jézus ismét példázatokban beszélt nekik, mondván: Hasonló a mennyek országa a királyhoz, aki az ő fiának menyegzőt szerzett.”

(Mit juttat eszünkbe az, hogy a példázatban egy királyi atyáról és fia menyegzőjéről van szó? Mire utal az, hogy az atya készíti a menyegzőt fiának?)

A Szentírás másutt is alkalmazza a menyegző hasonlatát a megváltás műve diadalmas befejezésére, amikor Krisztus magához veszi hívő népét, hogy ezután örökre együtt legyenek (Mt 25,1–13; Lk 12,35–36; Jel 19,7–8; Ésa 61,10). Keleten a menyegző egy eseménysorozat volt. „Palesztinai szokás szerint a vőlegény megy a menyasszony elé, hogy új otthonába vigye, és hogy a vőlegény házában a lakodalmat megüljék.” (Karner Károly: Máté evangéliuma, Keresztyén Igazság Kiadó, Sopron, 1935, 167. o.)

A zsidó írástudók sokszor ábrázoltak a lakodalom képével a messiási kort. Jól érthető volt tehát számukra az, amiről Jézus beszélt. A példázat rámutat, hogy az Atya sokkal közvetlenebbül és tevékenyebben vesz részt a megváltás művében, mint ahogy általában gondoljuk. Ő a szerzője a megváltás tervének, és az egyes személyek megmentéséért folyó munkában is részt vesz (lásd Jn 6,44; 15,1–2). Úgyszintén cselekvő résztvevője a diadalmas, dicsőséges befejezés művének is.

2 Mikor tekinti meg a király a menyegző vendégseregét, a vendégek öltözetét? Milyen, a visszajövetelével szorosan összefüggő eseményt ábrázolt ezzel Jézus?

Mt 22,10–11 • „Kimenvén a szolgák az utakra, begyűjtötték mind, akiket csak találtak, jókat és gonoszokat egyaránt, és megtelt a menyegző vendégekkel. Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, látott ott egy embert, akinek nem volt menyegzői ruhája.”

Dn 7,9–10. 22 • „Néztem, míg királyi székek tétettek le, az Örökkévaló* leült, ruhája hófehér, fejének haja, mint a tiszta gyapjú, széke tüzes láng, ennek kerekai égő tűz. Tűzfolyam folyt és jött ki az ő színe felől, ezerszer ezren szolgáltak néki, tízezerszer tízezen álltak előtte, ítélok ültek le, és könyvek nyittattak meg... Ítélet adaték a magasságos egek szentjei javára, majd az idő eljött, és átvették az országot a szentek.”*

Lásd még: 1Pt 4,17–18; Lk 20,35; Jel 11,18

Értelemszerűen a menyegző fényes ünnepségének kezdete előtt tekinti meg a király a vendégeket. Ehhez hasonlóan, Krisztus dicsőséges eljövetelét megelőzően, a mennyei törvényszék vizsgálja meg a menyegző vendégeit, megállapítva, hogy méltók, alkalmasak-e a menyegzőn való részvételre. A preadvent (Jézus Krisztus eljövetelét megelőző), „Isten háza” feletti ítéletről azonban semmit sem tud a legtöbb keresztény. Egyedül az adventnép képviseli ezt a bibliai tanítást.

Sokan félreértik a hit általi megigazulás tanítását. Úgy gondolják, hogy a hívők felett nincs is ítélet. Hivatkoznak Rm 8,1-re, de elfelejtik, milyen magas mérce ez: „Krisztus Jézusban vannak, nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.” Nem névleges, vagy pusztán csak hitvalló és vallásgyakorló kereszténységre utal ez a meghatározás. Úgyszintén nem veszik figyelembe, hogy

Krisztus éppen azt vizsgálja meg az utolsó ítéletkor, hogy akik az Ő nevét vallják, megszentelődtek-e a bennük lakozó Szentlélek által. Elhomályosult az az igei tanítás, hogy a bűnbocsánat és a bűneltörlés két különböző dolog. Bűnbocsánatban megannyiszor részesülhetünk földi életünkben Krisztus golgotai áldozata alapján és papi közbenjáró szolgálata által. A bűneltörlés viszont Krisztus egyszeri főpapi szolgálata által valósul meg a preadvent ítéletben, az úgynevezett vizsgálati ítéletben, amennyiben magunkra öltöttük a „menyegzői ruhát”, ami alkalmassá tesz a menyegzőn való részvételre és az örök életre Isten országában.

Ellen White-től idézzük a következőket:

„Az a mozzanat, hogy a király megvizsgálja a vacsora vendégeit, az ítéletet jelképezi. Az evangélium lakomáján részt vevő vendégek azokat ábrázolják, akik azt vallják, hogy az Urat szolgálják, és nevük be van írva az élet könyvébe. Ám nem mindenki igaz tanítvány, aki Krisztus-követőnek vallja magát. A végső jutalom kiosztása előtt el kell dönteni, ki az, aki alkalmas az igazaknak járó örökség átvételére. Ezt a döntést azt megelőzően kell meghozni, hogy Krisztus másodszor is eljön az ég felhőiben, hiszen amikor eljön, jutalma már vele lesz, hogy »megfizessen mindenkinek a cselekedetei szerint« (Jel 22, 12).” (Krisztus példázata, BIK Könyvkiadó, 2010, 229. o.)

„A vizsgálati ítélet és a bűnök eltörlése az Úr második adventje előtt lezárul. Mivel a halottakat a könyvek nyilvánartása alapján ítélik meg, az ítélet lezárta előtt nem lehet a bűnöket eltörölni. Péter apostol világosan kijelenti, hogy Isten akkor törli el a hívők bűneit, amikor eljön „a felüdülés ideje az Úrnak színeitől”, hogy „elküldje Jézus Krisztust” (Ap csel 3,19–20). Amikor a vizsgálati ítélet lezárul, Krisztus eljön, és jutalma is vele, hogy megfizessen mindenkinek s cselekedetei szerint. (...)

A meg nem bánt és el nem hagyott bűnökre nem lesz bocsánat... A bűnt lehet titkolni, tagadni, leplezni apa, anya, feleség, gyermekek és barátok előtt, lehet, hogy egyáltalán nem gyanítja senki sem, de a mennyei lények előtt leplezetlen...

Istent nem téveszti meg a kegyesség látszata. Tévedhetetlenül ítéli meg a jellemet... A kegyelemidő röviddel az előtt ér véget, hogy az Úr megjelenik az ég felhőiben. Az igazak és a gonoszok ekkor még élik halandó életüket a földön. Az emberek ültetnek és építenek, esznek és isznak, mit sem tudva arról, hogy a mennyei templomban elhangzott a végső, megmásíthatatlan döntés. Csendben, észrevétlenül, mint éjfélkor a tolvaj, jön el a döntő óra, amelyben minden ember sorsa megpecsételődik, és Isten végleg visszavonja kegyelmét a bűnöstől.

»Vigyázzatok azért... hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva.« (Mk 13,35–36)” (A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 432–433., 437. o.)

Komolyan vesszük-e, hogy nem tudjuk az időt, amikor az élőkre és személy szerint ránk kerül a sor a vizsgálati ítéletben? Aggodalom nélküli üdvbizonyosságba ringatjuk-e magunkat menyegzői ruhánkat illetően? Avagy e régi adventi ének szólal meg sokszor a lelkiismeretünkben: „Ó, de remeg a szívem, vajon Jézus, Mesterem, meg lesz-e elégedve velem?”

3 Milyen ruha minősül megfelelő menyegzői öltözetnek a Szentírás szerint?

Jel 3,5 • „Aki győz, fehér ruhákba öltözik, és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, hanem vallást teszek annak nevével az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.”

Jel 19,7–8 • „Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget neki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. Adatott annak, hogy

felöltözzék tiszta, ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.”

(Az összes üdvözülőkre vonatkozik-e mindkét igever? Mi a különbség a két ige között, és mi magyarázza ezt a különbséget?)

A győzelem önmagunk felett, annak a világosságnak megfelelően, amely eljutott hozzánk, amit befogadtunk – ez a minden korszak hívőire vonatkozó mérce. Így is megfogalmazhatjuk: azt vizsgálja a mennyei ítélőszék, hogy azzá lettünk-e jellemünkben és cselekedeteinkben, amivé – együttműködve a nekünk juttatott isteni kegyelemmel – lehettünk volna. A Krisztus eljövételét megérő hívő gyülekezetnél azért nagyon magas ez a mérce – „tiszta és ragyogóan fehér gyolcs, ami a szentek igazságos cselekedetei” –, mert ők igen nagy világosságban és rendkívüli tapasztalatokban részesülnek. Tehát az ítéletben nem a hibátlanok fogadtatnak el csupán, hanem az összes győzők. Őket az ítéletben is igaznak nyilvánítják, és bűneik eltörlése nyomán fehérbe öltöznek. Az újjáteremtett testben – amit a feltámadáskor kapnak – Ádám és Éva eredeti ártatlanságának az öltözetét viselik majd.

A Krisztus igazságában való részesülést kérik számon rajtunk az ítéletben, az elnyert világosság arányában. A cselekedetek, a jellem tükrében vizsgálják meg hitünk valóságát. Isten csak olyanokat fogadhat be országába, akik nem viszik oda a bűn fertőzését, mert azonosultak azzal a világossággal, amely a lelkükbe világított a Szentlélek által. Nem alkudtak meg azzal a bűnnel, amit felismertek, hanem igénybe vették Isten kegyelmét annak legyőzéséhez. Ők tiszta szívűnek minősítettnek, és üdvözültként találkozhatnak Istennel (Mt 5,8).

„Semmilyen »fügefalevélből készült« öltözetet vagy hétköznapi ruhát nem viselhetnek azok, akik Krisztussal és angyalaival együtt foglalják el helyüket a Bárány menyegzői vacsoráján. Csakis a Megváltó által adott öltözetet viselve

válhatunk alkalmassá arra, hogy Isten elé járuljunk. Krisztus saját igaz életét kínálja fel öltözékként minden megtérő, hívő embernek. Így szól: »Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem... fehér ruhát, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te meztelenséged rútsága.« (Jel 3,18) A menny szövöszékén készített öltözék egyetlen szála sem tőlünk származik.

Krisztus emberi természetben élve tökéletes jellemet fejlesztett ki, s ezt a jellemet kínálja fel nekünk is... Krisztus tökéletes engedelmessége által tette lehetővé minden ember számára, hogy engedelmeskedjék Isten parancsolatainak. Ha alávetjük magunkat Krisztusnak, akkor szívünk egyesül az övével, értelmünk értelmével, és az Ő akaratát keressük majd, ezért Ő befolyásolja gondolatainkat. Így Megváltónk életét éljük. Ezt jelenti az, hogy »Krisztus igazságát öltjük magunkra«. Ekkor, ha az Úr ránk tekint, nem a fügefalevelekből készült öltözéket látja, s nem is a bűn meztelenségét és torzulásait, hanem saját igaz életének fehér ruháját, amely nem más, mint az Isten akarata iránti tökéletes engedelmesség. ...

A nagy Király mindenkit tüzetesen megvizsgál, és csak azokat fogadja el, akik Krisztus igazságának ruhájába öltöztek. Jellemünkről a cselekedeteink tesznek tanúbizonyságot. A tettek mutatják meg, hogy hitünk valódi-e. Nem elég, ha hiszszük, hogy Jézus nem csaló, a Biblia vallása pedig nem agyafúrt mese. Hihetjük, hogy Jézuson kívül nincs más az ég alatt, aki által üdvözülhetünk, és mégsem lesz személyes Megváltónkká hit által. Nem elég, ha csak az elméleti igazságban hiszünk, sem az, ha csupán megvalljuk Krisztusba vetett hitünket, és nevünk ott szerepel az egyház tagjainak jegyzékében. »Aki az ő parancsolatait megtartja, az őbenne marad és ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, amelyet nekünk adott.« »Ebből tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha megtartjuk a parancsolatait.« (1Jn 3,24; 2,3) Ez a megtérés valódi bizonyítéka. Bármi legyen is a hitvallásunk, semmit sem ér, ha nem

Krisztust mutatjuk be az igazság cselekedetei által.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 230–231. o.)

„Az üdvözültek között vannak, akik életük utolsó óráiban ragadták meg Krisztust. Őket a mennyben tanítják majd, mert halálukkor nem értették meg teljesen a megváltás tervét. Krisztus az élet vizének partjára vezeti az üdvözülteket, és feltárja előttük mindazt, amit a földön nem állt módjukban megérteni.” (Ellen G. White: 203. levél, 1905)

4 Miért hallgatott a számonkéréskor az az ember, akinek nem volt menyegzői ruhája?

Mt 22,11–12 • „Bemenvén a király, hogy megtekintse a vendégeket, látott egy embert, akinek nem volt menyegzői ruhája. Mondta néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincs menyegzői ruhád? Ő pedig hallgatott.”

Ésa 61,10 • „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben, mert az üdv ruhájába öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett körül engem, mint vőlegény, aki felékesíti magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit.”*

Vö. Jel 19,7–8

(Jogos volt-e a király számonkérése, hiszen előzőleg ő maga rendelkezett úgy, hogy az utcáról is bárkit hívjanak be a meghívást visszautasító eredeti meghívottak helyett (9–10. vers)? Ésa 61,10 és Jel 19,7–8 utal a példázattal ábrázolt valóságra.

A vendégeknek kell-e gondoskodniuk tehát a menyegzői ruháról önmaguk számára?)

„Keleten a gazdagok helyzetét kifejezte az is, hogy sok drága öltönyük volt (Ésa 3,6; 2Kir 10,22)... Gyakran adtak költséges öltönyöket mint megtisztelő ajándékokat, a különleges kegy jeleit (2Kir 5,5)... A menyegzői lakomákon (Esz 2,18) bőven osztogattak ajándékokat. Ha az adomány egy drága ruha volt, ésszerűen el lehetett várnivaló, hogy azonnal viseljék, és hozzájáruljon az ünnep ragyogásához, dicsőségéhez. Az adomány elutasítása vagy semmibevétele mindig az adományozó megvetését jelentette. De ez a vendég vétkes volt egy további sértésben, mivel a lakomán alantas és ócska ruhában jelent meg. Nem érezte úgy, hogy bármit is szólhatna mentségére.” (R. C. Trench: Jegyzetek Jézus példázataihoz, Evangéliumi Kiadó, 2006, 55–56. o.)

„Minden vacsoravendég menyegzői ruhát kapott, amely a király ajándéka volt. A vendégek a ruha viselésével a lakoma készítője iránti tiszteletüket fejezték ki. Egyvalaki azonban a saját hétköznapi ruháját viselte, elutasította a király által megkívánt előkészületet, és megvetette a felbecsülhetetlen értékű öltözéket. Ezáltal megsértette urát. Amikor a király megkérdezte tőle: »Mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád?«, semmit sem tudott felelni, s ezzel önmaga felett mondott ítéletet.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 229. o.)

5 Néhány, kevés vagy sok embert példáz az az ember, akit a menyegzői ruha hiánya miatt kivetettek a menyegzőről? Milyen kijelentésekkel fejezte be Jézus ezt a példázatát?

Mt 22,13–14 • „Akkor mondta a király a szolgáknak: Kötözzétek meg lábait és kezeit, és vigyétek, vessétek őt a külső sötétségbe, ott lesz sírás és fogvacogás. Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.”*

Mt 7,21–23 • „Nem mindenki, aki ezt mondja nékem: Uram, Uram, megy be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? Akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”

Jézus nyilvánvalóvá tette a példázatot lezáró mondatával, hogy ez az egy ember valójában sokakat példáz.

Ellen G. White-től idézzük a következőket:

„Nem mindenki Krisztusé, még ha nevét vallja is. Sokan megszegyenülnek majd azok közül, akik Krisztus nevében tanítottak... Azt hiszik, hogy a helyes úton haladnak, miközben helytelenül cselekszenek... Az a hit, amely nem vezet engedelmességre, csak vakmerő elbizakodottság.” (Gondolatok a hegyi beszédről, Őrizkedjete a hamis prófétáktól!)

„A menyegzői ruha nélkül érkező vendég sok mai ember állapotát ábrázolja. Krisztus-követőknek vallják magukat, s igényt tartanak az evangélium áldásaira, kiváltságaira – azonban nem látják szükségesnek azt, hogy jellemük átalakuljon. Sohasem élték át a valódi bűnbánatot. Nem ismerik fel, hogy szükségük van Krisztusra, és nem hisznek benne. Nem győzték le öröklött vagy szerzett bűnös hajlamaikat. Mégis elég jónak hiszik magukat, és inkább a saját érdemeikre támaszkodnak, semmint hogy Krisztusban bízzanak. Hallgatják az Igét, és eljönnek a menyegzőre, de nem öltötték magukra Krisztus igazságának ruháját... Azt remélik, hogy Krisztus halála által üdvözülnek, miközben nem hajlandók az Ő önfeláldozó életét élni. Magasztalják az ingyen kegyelem gazdag áldásait, és az istenfélelem látszatával próbálják magukat befedezni, azt remélve, hogy elrejtetik jellemhibáikat. Erőfeszítéseik azonban hiábavalónak bizonyulnak majd az Úr

napján. Krisztus igazsága egyetlen dédelgetett bűnt sem fedezhet el. A szívünkben megsérthetjük Isten törvényét, a világ előtt mégis erényes embernek tűnhetünk, ha nem követünk el szemmel látható törvényszegést. Isten törvénye azonban feltárja a szív rejtelseit. Minden cselekedetet a mögötte rejlő indíték alapján ítél meg. Csak az állhat meg az ítéletben, ami összhangban áll Isten törvényének alapelveivel... Akik elutasítják Krisztus igaz életének ajándékait, azokat a jellemvonásokat utasítják el, amelyek Isten fiaivá és leányaivá formálhatnák őket. Pontosan azt vetik el, ami egyedül tenné őket alkalmassá a menyegzői lakomán való részvételre. Amikor a példázatban a király megkérdezte: »Mi módon jöttél ide, holott nincs menyegzői ruhád?«, az ember hallgatott. Így lesz az ítélet nagy napján is. Ma mentséget találhatunk a jellemhibáinkra, akkor azonban nem lesz mentségünk.” (Krisztus példázatai, 233–234. o.)

6 Ráérünk-e megszerezni a menyegzői ruhát? Meddig van lehetőségünk erre?

Mt 25,10–13 • „Miközben venni jártak, megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőbe, és bezáratott az ajtó. Később pedig a többi szüzek is megjöttek, mondván: Uram! Uram! Nyisd meg minékünk! Ő pedig felelvén, mondta: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket. Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az Emberfia eljön.”

Lk 13,25–27 • „Amikor már a gazda felkel és bezárja az ajtót, kezdetek kívül állni és az ajtót zörgetni, mondván: Uram, Uram, nyisd meg nekünk! Ő felelvén, ezt mondja néktek: Nem tudom, honnét valók vagytok ti. Akkor kezdtetek mondani: Előtted ettünk és ittunk, a mi utcáinkon tanítottál. De ő ezt mondja: Mondom néktek, nem tudom, honnét valók vagytok, távozzatok el tőlem mindnyájan, akik hamisságot cselekszettek!”

Vö. Jel 22,11–12

„Ebben az életben kell felölnünk Krisztus igaz életének ruháját. Ez az egyetlen lehetőségünk, hogy jellemünk révén méltókká váljunk arra a lakóhelyre, amelyet Krisztus készített a parancsolatait megtartók számára.

A próbaidő gyorsan véget ér. A vég közel van. Nekünk szól a figyelmeztetés: »Vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdedjék a szívetek dobzódás, részegség és ez élet gondjai miatt, és váratlanul rátok ne jöjjön az a nap.« (Lk 21,34) Vigyázz, nehogy készületlenül találjon! Ügyelj magadra, nehogy a Király lakomáján menyegzői ruha nélkül jelenj meg! »Amely órában nem gondoljátok, abban jó el az ember Fia.« »Boldog, aki vigyáz és őrzi a ruháit, hogy mezítelen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.« (Mt 24,44; Jel 16,15)» (Ellen G. White: Krisztus példázata, 236. o.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

VIII. TANULMÁNY – 2011. MÁJUS 21.

A „Napba öltözött” asszony és a „Babilon” nevű asszony öltözet

(JEL 12,1; 17,4–5)

1 Mely igék segítségével azonosíthatjuk a Napba öltözött asszony jelképét?

Jel 12,1 • „Láttatott nagy jel az égben: egy asszony, aki a Napba volt felöltözve, lábai alatt a Hold, a fején tizenkét csillagból korona.”

Vö. 17. vers • „Haragra gerjedt a sárkánykígyó az asszony ellen, elment, hogy háborút készítsen elő az ő magvának maradéka ellen, akik megtartják Isten parancsolatait, és akiknél Jézus bizonyoságtétele van.”*

Mt 5,14.16 • „Ti vagytok a világ világossága... Úgy fényljék világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék mennyei Atyátokat.”

(Mi jellemzi a Napba öltözött asszony „magvának maradékát”? Kiket ábrázol akkor az asszony? Egyezik-e az asszony Nap–Hold–csillag öltözete azzal, amit Jézus az egyház küldetéséről mondott?)

Az „asszony” az egyházat, Isten népét jelképezi az Ószövetségben. Közelebbről, a tiszta asszony a hívő egyházé, a parázna asszony pedig a bálványimádáshoz pártoló, vagy a világi hatalommal szövetséző, hűtlen egyházé (Hós 1–3. fej.; Jer 3,20; Ezék 16. fej.). Az Újszövetségben is megtaláljuk ezt a hasonlatot. Krisztus és egyháza kapcsolatát a házasság szeretetszövetségéhez hasonlítja az Írás (Eféz 5,24–32), a „Bárány” fehérbe öltözött „menyasszonyát” pedig a „szentek igazságos cselekedeteibe öltözött” egyházzal azonosítja (Jel 19,6–8).

A Napba öltözött asszony jelképének értelmezésénél döntő jelentőségű a 17. vers, amely úgy jellemzi az ő „magvának maradékát”, hogy „megtartják Isten

parancsolatait, és Jézus bizonyágtétele van náluk”. Egyértelműen a hívő egyházat jelképezi tehát az asszony – maga a bibliai szöveg értelmezi így.

Római katolikus magyarázók gyakran Jézus édesanyjával, Máriával azonosítják a Napba öltözött asszonyt. A 12. fejezetet olvasva, első látásra lehet ugyan Máriára gondolni, de a pusztába meneküléssel kapcsolatos történéseket már sehogyan sem lehet alkalmazni rá. „A Napba öltözött asszony alakjában a szerző nem Máriát, Jézus édesanyját rajzolta meg mitikus lényként. Helytelen e látomás alapján Máriában az »ég királynőjét« keresni. A Napba öltözött asszony annak a messiási szabadításra váró ószövetségi gyülekezetnek a jelképe, amelynek körében a Messiás megszületik.” (Karner Károly: Apokalipszis, Evangélikus Sajtóosztály, Budapest, 1990, 127. o.) Tömören fogalmazva, a vajúdó asszony az ószövetségi egyház hívő, Messiás-váró „maradékával” azonosítható. A maradék már az Ószövetségben is szakkifejezés, az igazán hívőket jelöli a külsőleg látható egyházon belül (Ésa 10,20–22, vö. Rm 9,27; 11,5; Mik 5,7; Sof 3,12–13). A válság idején lelki aggodalmakkal terhelt, Isten segítségéért kiáltó egyházat egyes ószövetségi próféták is vajúdó asszonyhoz hasonlították (Ésa 26,17; Mik 4,10).

Az asszony azonban nemcsak a Jézus korabeli hívő izraelitákat jelképezi, hanem – figyelembe véve a további kijelentéseket – az újszövetségi egyház hívő maradványát is. A prófécia történelmi folyamatosságában ábrázolja a hívő egyházat, az ószövetségi korszak végétől fogva az újszövetségi egyház hívő csoportjainak láncolatán át egészen a vég idejéig.

A Nap, a Hold és a csillagok – amelyekbe az asszony öltözött, illetve amelyek a lába alatt és a fején voltak – bolygónk fényforrásai. Ez is egyértelművé teszi a hívő egyházzal való azonosítást. „Ti vagytok a világ világossága” – mondta Jézus a tanítványainak. A 12 csillag bizonyára az ószövetségi Izrael 12 törzsére utal, valamint a 12 apostolra az újszövetségi egyház indulásakor. Emlékeztet ez a jelkép arra is, hogy Jelenések könyvében szintén fényforrások – lámpások és csillagok –

jelképezik a gyülekezeteket és azok lelki vezetőit (Jel 1,20). (Bővebb magyarázat olvasható Vankó Zsuzsa Jézus Krisztus apokalipszise c. könyvében: I. köt., 57–58. o.)

„Amint a kelő nap megkezdi a maga pályafutását, hogy az éjszaka árnyait tovaűzze, és a világot új életre ébressze, úgy kell Krisztus követőinek is teljesíteniük a küldetésüket: mennyei világosságot kell árasztaniuk mindazokra, akik tévedések és bűnök homályában élnek... A Krisztustól szétáradó fényen kívül nincs más világosság, amely az elesett emberiségen segíthetne... Az Üdvözítő – a világ világosságának egyedüli forrása – emberek által nyilatkozik meg, áldását emberi eszközök közvetítik... Miközben jó cselekedeteiteket látják, késztetést kapnak arra, hogy a mennyben lakozó Istent tiszteljék... akinek a jelleme dicsőítésre és követésre méltó.” (Ellen G. White: Gondolatok a hegyi beszédről, „Ti vagytok a világ világossága” c. fej.)

2 Mikor felel meg az egyház ennek a jelképes ábrázolásnak? Mi szükséges ahhoz, hogy a világ világosságává legyen?

2Tim 4,1–2 • „Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában: hirdesd az igét! Állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.”

1Thess 1,5 • „A mi evangéliumunk nem állt csak szóban tinálatok, hanem isteni erőkből is, Szent Lélekből is.”

2Thess 1,3 • „Mindenkor hálaadással tartozunk Istennek, atyámfiaink, tiértetek... mivelhogy... mindnyájatokban bővelkedik az egymáshoz való szeretet.”

Jel 2,2–3 • „Tudom a te dolgaidat... az én nevemért fáradoztál, és nem fáradtál el.”

(Mi az a négy fő dolog, ami a világ világosságává teszi az egyházat a fenti igék szerint?)

Ellen G. White a következőket írja:

„Pál Isten ítélőszéke elé idézi Timóteust, és meghagyja neki, hogy hirdesse az Igét, nem emberek szavát és rendeletét... Ezrek és ezrek távolodtak el Isten Igéjének egyszerű igazságaitól... Elharapóznak a büszkélkedés, az élvezethajhászás, a szülők iránti engedetlenség. Gondolkodó emberek kérdezik mindenfelé: Mi a teendő? Hogyan akadályozhatók meg e riasztó bajok? Erre feleli Pál: Hirdesd az Igét!” (Az apostolok története, Pál utolsó levele c. fej.)

„Isten Lelke nélkül semmi haszna nincs annak, hogy ismerjük Igéjét. Az elméleti igazság a Szentlélek nélkül képtelen megeleveníteni a lelket, s megszentelni a szívet... Isten Igéje világosság, amely a Szentlélek által átformáló hatalommá válik befogadójának életében. A Lélek Isten jellemvonásait fejleszti ki az emberben azáltal, hogy Igéjének alapelveit plántálja a szívbe... Az igazság napsugarának igaz beszédek és megszentelt cselekedetek formájában kell felragyogniuk. (...)

Fennáll a veszélye annak, hogy úgy mutatjuk be az igazságot, hogy az értelem gyönyörködik benne, miközben a hallgatók lelke továbbra is éhezik és szomjazik. Az igazság tökéletes elméletét adhatjuk elő, de lehet, hogy nem mutatkozik meg a szeretetnek az a melegsége, amelynek az ápolását és bemutatását az igazság Istene minden egyes követőjétől elvárja. Sokak vallása leginkább a jégcsaphoz hasonlít: dermedtően hideg. Nem kevés azoknak a száma, akiknek a szíve még nem olvadt meg, nem alázódott meg. Nem tudják megérinteni mások szívét, mivel a saját

szívük sincs tele a Krisztus szívéből áradó áldott szeretettel.” (1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?, III. köt., 896–897. o.)

„Az embert a folyamatosan befogadott isteni szeretet teszi képessé arra, hogy világosságot árásson... Nem Isten korlátozza azt, hogy kegyelmének gazdagsága a földön élőkre áradjon. Mindenki betelhetne Szentlélekkel, ha készen állna a befogadására. Minden lélek kiváltsága, hogy élő csatornává legyen, amelyen keresztül Isten kegyelmét és Krisztus kikutathatatlan gazdagságát közvetítheti a világnak. Krisztus olyan emberek után vágyakozik legjobban, akik bemutatják Lelkét és jellemét a világban. A világnak pedig arra van a legnagyobb szüksége, hogy embereken keresztül mutatkozzék meg a Megváltó szeretete...

[Az első keresztény egyház hívői] felismerték küldetésük nagy felelősségét. Tudták, hogy kezükben tartják az élet kenyerét az egész sóvárgó világ részére. Krisztus szeretete arra készítette őket, hogy megtörjék ezt a kenyeret mindazok számára, akik éheztek. Az Úr munkálkodott általuk. Ahová mentek, betegek gyógyultak meg, és a szegényeknek az evangélium hirdettetett.” (Az apostolok története, Az evangélium Samáriában c. fej.)

„Krisztus nem arra szólítja fel követőit, hogy igyekezzenek világítani, hanem ezt mondja: »Világítsatok!« Ha befogadtátok Isten kegyelmét, akkor a világosság bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és megjelenik az Úr dicsősége! Akkor a világosság előtör, és eloszlatja a sötétséget...” (Krisztus példázatai, 303–310. o.)

Hasonlítsuk össze ezekkel az igei mércékkel a saját egyházunkat és helyi gyülekezetünket! Betöltjük-e a fényforrás, a világ világossága szerepet?

3 Van-e hatása annak, ha nem csupán egyes tanítványok „öltöznek fehérbe”, hanem közösségük is, a gyülekezetek is?

Jn 17, 20–21 • „Nemcsak őértük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem. Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.”

Ap csel 2,44–47 • „Mindnyájan, akik hittek, együtt voltak... mindennap egy akarattal kitartottak a templomban... Dicsérték Istent, és az egész nép előtt kedvességet találtak. Az Úr pedig mindennap szaporította a gyülekezetet üdvözülőkkel.”

(Mi szolgál bizonyosságul a világnak ahhoz, hogy higgyen Krisztusban, az Ő Isten Fia voltában és megváltó művében? Mi az, ami nem tud megvalósulni önző emberek között, hanem csak olyanok között, akik szabadok az „én”-től?)

„Eredményességünk egyik legnagyobb akadály a egymás iránti szeretet és tisztelet súlyos hiánya. A lelelkiismeretesebben törekedjünk arra, hogy minden szavunkkal és cselekedetünkkel megfeleljünk Krisztus imájának, s bátorítsuk azt az egységet, amelyet Krisztus fejezett ki imájában, hogy egyek lehessünk, amint Ő is egy az Atyával... A menny megvilágosítására van szükségünk, úgy, hogy amikor a testvéreinkre tekintünk, arra gondoljunk: ők azok, akiket Krisztus a vére árán vásárolt meg. Értékesek a szemében. Úgy kell szeretnem őket, ahogyan Krisztus engem szeret. Munkatársaim az aratás mezején, ezért egységben kell lennem velük. Csakis olyan szavakat szabad szólnom, amelyek bátorítják és elősegítik őket a haladásukban... Testvéreim, amikor cselekvői is leszünk az igének, nem csupán hallgatói, akkor majd sokkal kevesebbet foglalkozunk önmagunkkal és a kívánságainkkal, akkor majd többre becsülünk másokat magunknál.” (Ellen G. White: Kiben bízhatunk?, I. köt., 32–36. o.)

Az őskeresztény gyülekezetről szóló igék tanúsítják, hogy mit eredményez az, ha az egyház mint közösség is magára ölti Krisztus igazságának öltözetét. A végidő hívő egyházában ismétlődnie kell ennek a tapasztalatnak!

„Boldog, dicsőséges nap hajnala virrad az egyházra, ha magára öltve Krisztus igazságosságát, megtagad minden közösséget a bűnnel... KérjeteK erőt Istentől, az élő Istentől! Rendíthetetlenül és alázatosan higgyetek abban, hogy meg tud és meg akar menteni! Amikor hitben megragadjuk erejét, csodálatosan megváltoztatja a legreménytelenebb, legcsüggesztőbb helyzetet is – nevének dicsőségére.” (Ellen G. White: Próféták és királyok, Elizeus szolgálatának záró napjai c. fejj.)

„A keresztény élet nagy lehetőségei tárulnak elénk. Milyen távol is áll korunk egyháza attól, hogy elérje ezt a színvonalat! Viszálykodás, egyenetlenség, büszke ragaszkodás a saját véleményhez, önfelmagasztalás – »én, én, én« –, ez nyilatkozik meg azokban, akik a szelíd és alázatos Jézus követőinek vallják magukat. Mikor ébredünk fel? Mikor fogunk megfelelni Krisztus kívánalmainak?” (Ellen G. White: 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?, IV. köt., 1793–1795. o.)

4 Hogyan mutatja be az Írás a végidő „Babilonját”? Hogyan azonosíthatjuk ezt a jelképet?

Jel 17,3–5 • „Lélekben elvitt engem egy pusztába, és láttam egy asszonyt ülni egy veres fenevadon... Öltözött pedig az asszony bíborba, skarlátba, megékesített arannyal, drágakővel és gyöngyökkel. Kezében egy aranypohár volt, tele utálatosságokkal és az ő paráznaságának tisztátalanságával. A homlokára egy név volt írva: titok, a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja.”

(Minek a jelképe e fenevad a Bibliában? Mit jelent az, hogy az asszony ül a fenevad hátán? Az asszony „nagy paráznának” neveztetik (17,1), ehhez méltó-e az öltözete? Mit rejt a kezében levő arany pohár? Mire utal a pohár külseje és belseje közötti ellentét? Mi mutat arra, hogy az asszony neve jelképes?)

A XIV. században Dante a középkori egyházzal azonosította ezt az asszonyt. Isteni színjáték c. művében a költő így beszél VIII. Bonifác pápához:

„S ha nem nézném még itt is tisztelettel
a szent kulcsokat, miket vígan élve
kezeltél ott fönn szennyezett kezeddél,
még keményebb lennék hozzád beszélve,
mert kapzsiságtok rontja a világot,
jókat tiporva, rosszakat kímélve.
Már gondolt az evangélista rátok,
mikor egy Nőt vizek fölött csücsülve
a királyokkal szajhálkodni látott.”

Dante felismerte, hogy a prófécia a megromlott egyházat ábrázolja, de itt már nem a középkori, hanem a végidőben hatalomra jutó Babilonról van szó. Ez kitűnik abból, hogy a hét utolsó csapást kitöltő angyalok egyike mutatja be Jánosnak ezt a jelképet (17,1). A „paráznaság” jelképes jelentésével kapcsolatban lásd Ezék 16,28–29; Jak 4,4. Az „utálatosság” bibliai fogalmával kapcsolatban lásd 5Móz 18,9–12. Az Isten Igéjéhez hű egyház sohasem lép szövetségre a világi hatalommal, és nem elegyedik össze a pogánysággal, annak okkult, ezoterikus praktikáival, amely a démoni világgal létesít kapcsolatot (1Kor 10,19–21).

Az asszonynak szintén parázna leányai is vannak, és a föld utálatosságainak is anyja. A végidő globális vallási szövetségét szimbolizálja tehát ez a Babilon nevű asszony. Azt is mondja róla ugyanis a prófécia, hogy a „föld királyaival” paráználkodik és a „föld lakosai, népek, sokaságok, nemzetek” részegeenek meg a borától (1–2., 15. vers).

5 Vegyük szemügyre közelebbről az asszony öltözetét!

Van-e ennek szerepe abban, hogy tömegeket vonz magához?

Jel 17,4 • „Öltözött pedig az asszony bíborba, skarlátba, megékesített arannyal, drágakővel és gyöngyökkel...”

Ésa 53,2 • „[A Messiásnak] nem volt fenséges, tiszteletet parancsoló megjelenése, hogy ezt láttuk volna és kívánatosnak tartottuk volna őt.”*

„Sok protestáns nem tartja szépnek a katolikus vallást, istentiszteleteiben a ceremóniák unalmas, értelmetlen körforgását látja. De nincs igazuk. A katolikus egyház istentisztelete végtelenül impozáns szertartások sorozata. Csillogása és ünnepélyes rítusai elbűvölik az érzékeket, elnémítják az értelem és a lelkiismeret hangját. Gyönyörködtetik a szemet. Fényűző templomok, impozáns körmenetek, aranyoltárok, drágakövekkel ékesített szentélyek, művészi festmények és szobrok gyönyörködtetik azokat, akik szeretik a szépet... A hatalmas orgona sokszínű hangja beleolvadva a hívek sokaságának énekébe, szétárad a monumentális katedrálisok magas boltozatain, áhítatot és tiszteletet ébresztve a lélekben...

Krisztus vallásának nincs szüksége ilyen csábító külsőségekre. A keresztről sugárzó fényben az igazi kereszténység olyan tiszta és szép, hogy semmilyen dekoráció nem növelheti igazi értékét. A szentség szépsége, a szelíd és csendes

lélek az, amely értékes Isten előtt. Nem biztos, hogy a ragyogó stílus mögött tiszta, emelkedett gondolatok húzódnak. Sok földi és érzéki gondolkozású embernek jó művészi érzéke és kifinomult ízlése van. Sátán ezeket a képességeket sokszor felhasználja, hogy a lélek szükségleteit feledtesse...

A külsőségek vallása tetszetős a meg nem újult embernek... Csak azok tudnak ellenállni ennek a befolyásnak, akik az igazság fundamentumán erősen állnak, és akiknek a szívét Isten Lelke megújította. Ezek, akik tapasztalatból nem ismerik Krisztust, elfogadják a kegyesség látszatát a kegyesség ereje nélkül. A tömegek éppen ilyen vallásra vágynak.” (Ellen G. White: A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 503–504. o.)

Megjelent-e a mai adventmozgalomban is olyan irányzat, amely külsőségekkel és az ösztönös érzékekre ható, érzelmeket felajzó zenével akar vonzerőt biztosítani az evangéliumnak? Helyettesíthetik-e ezek az igazság erejét, a szentség szépségét és az igaz szeretet vonzerejét?

6 Elképzelhető-e, létesülhet-e közösség a Napba öltözött asszony és a Babilon nevű asszony között?

Jel 14,1. 4–5 • „Láttam, íme egy Bárány állt a Sion hegyén, és ővele száznegyvennégyezren, akiknek a homlokára volt írva az ő Atyjának neve... Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy... Szájukban nem találtatott álnokság, mert az Isten királyi széke előtt feddhetetlenek.”

Mt 25,1 • „Akkor [Jézus eljövetele előtt] hasonlatos lesz a mennyek országa ama tíz szűzhöz, akik elővén lánpcsapataikat, kimentek a vőlegény elé.”

A 144 ezer a végidő egyházának hívő maradékát jelképezi, csakúgy, mint a tíz szűz közül az okos szüzek. A constantinusi korszak hívő maradékáról írja Ellen G. White A nagy küzdelem című könyvében, példaképpül állítva őket a végidőben élő hívők elé:

„A világosság Fejedelme és a sötétség ura között nincs semmiféle szövetség, és követőik között sem lehet. Amikor a keresztények hajlandók voltak a félig megtért pogányokkal szövetségre lépni, akkor olyan útra tértek, amely egyre távolabb vezetett az igazságtól. Sátán ujjongott, hogy olyan sok Krisztus-követőt sikerült félrevezetnie. Ezután még nagyobb erővel igyekezett hatni rájuk, és azt sugallta nekik, hogy üldözzék Isten hűségeseit. Senki sem tudta olyan jól, hogyan lehet támadni az igazi keresztény hitet, mint azok, akik valamikor védtek. Ezek a hitehagyó keresztények félig pogány társaikkal szövetkezve harcot indítottak Krisztus legfőbb tanításai ellen.

Kétségbeesett harcot kellett vívniuk azoknak, akik híven és szilárdan ellenálltak a csalásoknak és az utálatosságoknak... amelyek papi öltözettel álcázva találtak utat az egyházba. Az egyház a Bibliát már nem tartotta a hit zsinórmértékének... Tudták, hogy ha engedelmeskedni akarnak Isten szavának, feltétlen szükség van az elkülönülésre. Nem mertek tévelygést megtűrni, amely egyrészt az ő számukra végzetes, másrészt olyan kísértést jelent, amely veszélyezteti gyermekeik és unokáik hitét.

A béke és egység kedvéért készek voltak ugyan minden olyan engedményre, amely nem veszélyezteti Isten iránti hűségüket, de úgy érezték, hogy az elvek feláldozása túl drága ára volna a békének. Ha az egységet csak az igazság és az igaz élet megnyirbálásával lehet megszerezni, akkor legyen különválás, sőt háború!

Az egyház és a világ javát szolgálná, ha azok az elvek, amelyek annak idején az állhatatos lelkeket vezérelték, újraélednének azok szívében, akik Isten népéhez tartozónak vallják magukat. Aggasztó az a közömbösség, amely a tantételekkel, a

keresztény hit oszlopaival szemben mutatkozik. Teret hódít az a vélemény, hogy elvégre ezek nem is létfontosságúak. Ez a romlottság Sátán eszközeinek a kezét erősíti. Ezek, akik Krisztus követőinek mondják magukat, szívesen fogadják most azokat a hamis elméleteket és végzetes tévedéseket, amelyeket a hűségesek a múltban életük kockáztatásával elutasítottak és lelepleztek.” (41–43. o.)

Megszívleltük-e, megszívleljük-e a fenti bizonyágtétel tanácsát?

Az e heti adomány a Tárt Kapu Alapítványt támogatja.

– Az alapítvány a fogyatékkal élők táboroztatását és segítségét tűzte ki célul. Adományainkkal hozzájárulunk a törökkoppányi és szőládi nyári Biblia-táborok megtartásához.

IX. TANULMÁNY – 2011. MÁJUS 28.

Krisztus egyházának „menyasszonyi ruhája”

(JEL 19,7–8)

1 Milyen szózatot hallott János apostol látomásában, mielőtt Jézus dicsőséges megjelenését szemlélte volna?

Jel 19,6–7 • „Hallottam, mint nagy sokaság szavát, mint sok víz zúgását, mint erős mennydörgés szavát: Alleluja! Uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható!

Örülünk és örvendezzünk, adjunk dicsőséget neki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát!”

(Miért örömhír ez a bejelentés, milyen ígéretet foglal magában?)

A Bárány felesége kétségtelenül Krisztus hívő népe. A prófécia bizonyára azért mondja feleségnek és nem jegyesnek vagy menyasszonynak, mert közvetlenül a menyegző előtti állapotról van szó. Emberileg hihetetlennek tűnik, hogy Krisztus egyháza egyszer valóban méltó lesz Mesteréhez, felkészül az Ő dicsőséges megjelenése fogadására. Ezért olyan bátorító olvasni a biztos prófétai kijelentést: „Az ő felesége elkészítette magát.”

„Az Antikrisztus ma szilárdabban ül trónján, mint valaha. Jogosan mondhatjuk: Jöjj, segíts, Uram, az igazak eltűnnek, az emberek közt megszűnt a hűség! Mégse essünk kétségbe! Szeretjük azt gondolni, hogy ahol nincs megbízható igehirdető, ott megbízható keresztény sincs, ez azonban nem fedí a valóságot. Isten megígérte, hogy ha a pásztorok nem állják meg a helyüket, Ő veszi át a nyáj vezetését. Isten sohasem tette nyáját teljesen függővé az emberi eszközöktől. Istennek mégis lesz tiszta és igaz népe!” (Ellen G. White: Bizonyágtételek, V. köt., 63. o.)

2 Milyen ruhát ölt magára a hívő egyház Krisztus megjelenésére? Hogyan történik ez a gyakorlatban?

Jel 19,8 • „Adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.”

Vö. Eféz 5,27 • „Hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörgözés, vagy valami afféle, hanem legyen szent és feddhetetlen.”

Lásd még: Ésa 61,10

(A tulajdonított, avagy a részesített igazságot ábrázolja itt a fehér ruha?)

Éppen a vég idején – amikor pedig ez sok szempontból a legreménytelenebbnek tűnik – éri el Krisztus azt a célt, hogy egy igaz hívő nép valóban betöltsen a „világ világossága” küldetését. Oly szilárdan állnak az Ige igazságában és Krisztus életszentségében, hogy bevehetetlen bástyát képeznek Sátánnal szemben. Azok öltik magukra a menyasszonyi ruhát, akik szívükre vették a laodiceai üzenet bűnbánatra hívását, és megfogadták Krisztus tanácsát: „Végem tőlem fehér ruhát!” Nem emberi reformációs erőfeszítések eredménye lesz tehát a tiszta és ragyogó fehér ruhába öltözött egyház. Felülről „adatik” neki. Hogyan jut Krisztus egyháza ilyen magaslatra a laodiceai mélypontról? Mivel kezdődik e csodálatos változás? Ellen White következő bizonyágtételei felelnek erre:

„Az istenfélelem kovásza nem veszítette el teljesen erejét. Amikor az egyház válsága a tetőpontra hág, egy világosságban járó kis csapat siránkozik és bánkódik majd a földön folyó szörnyűségek miatt. Mivel a gyülekezet legtöbb tagja a világ példáját követi, ez a csoport annál buzgóbban könyörög Istenhez az egyház javáért. A maroknyi hűséges odaadó imája nem vész kárba.” (Bizonyágtételek, V. köt., 152. o.)

„Láttam egyeseket, akik szívet tépő kiáltásokkal küzdöttek Istennel. Arcuk sápadt volt, olyan mélységes aggodalmat tükrözött, amely elárulta belső küzdelmüket... Miközben az imádkozók folytatták komoly harcukat, Jézustól egy-egy fénysugár hullott rájuk, hogy erősítse szívüket és felderítse arcukat... Az angyal szólt: »Nézd!« Azok voltak ismét előnyben, akiket az imént sírni és lelkük

fájdalmában imádkozni láttam. Az őket oltalmazó angyalok száma megkétszereződött... Úgy mozogtak, mint egy katonacsapat... Ők már kivívták a teljes győzelmet, amely Isten iránti mélységes hálára és szent öröme hangolta őket.” (Tapasztalatok és látomások, Rostálás c. fej.)

„Megújulásra egyedül csak az imára jövő válaszként számíthatunk.”

(Szemelvények, I. köt., 115. o.)

Mit kell tennünk még a folyamatos, buzgó imádkozáson kívül?

„Saját erőtekből képtelenek vagytok szándékaitokat, hajlamaitokat és kívánságaitokat Isten akaratának alárendelni, de ha készek vagytok engedelmeskedni: Isten a segítségetekre jön.” (Gondolatok a hegyi beszédről, „Menjetek be a szoros kapun” c. fej.)

„Teljes változás mehet végbe életedben az akarat helyes gyakorlása által. Ha átadod akaratodat Krisztusnak, akkor olyan hatalommal lépsz szövetségre, amely minden más erő és hatalmasság felett való. Felülről fogsz erőt nyerni az állhatatossághoz, és így – szüntelenül átadva magadat Istennek – képes leszel új életet élni, »hit által fogsz élni« (Hab 2,4; Rm 1,17).” (Krisztushoz vezető lépések, 43. o.)

Szeretnénk-e a szentek igazságos cselekedeteibe öltözött egyház részévé lenni? Látjuk-e, hogy ilyen egyházat csakis Isten kegyelme és hatalma teremthet? Imádkozunk-e hittel, állhatatosan a felülről származó ébredésért? Kérjük-e azt, hogy Isten vegyen munkába minket, tisztítson és szenteljen meg bennünket?

3 Várható-e az, hogy a látható egyház, az adventnép minden tagja magára ölti a menyegzői ruhát?

Mt 3,9–12 • „Ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik... Ő Szent Lélekkel és tűzzel keresztel majd titeket. Szórólapát van kezében, és megtisztítja szérűjét, a gabonát csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.”

Mt 25,8–12 • „A bolondok pedig mondták az eszeseknek: Adjatok nekünk az olajotokból, mert a lámpásaink kialusznak. Az eszesek feleltek, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek, menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. Miközben venni jártak, megérkezett a vőlegény. Akik készen voltak, bementek vele a menyegzőbe, és bezáratott az ajtó. Később a többi szüzek is megjöttek, mondván: Uram, Uram, nyisd meg minékünk! Ő pedig felelvén, mondta: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.”

(Jézus földi szolgálata idején Júda népe az üdvösség feltétlen várományosának tartotta magát, Ábrahámtól, a hívők atyjától való származása alapján. Jellemző-e valamilyen hamis bizakodás a mai látható egyházat, az adventnépet is? Mit fejez ki az a megrázó kép, hogy „a fejsze immár a fák gyökerére vettetett”? Igaz lehet-e ránk vonatkozóan is, hogy a gyümölcstelen fák sorsa már csaknem megpecsételtetett? Minek a szimbóluma az olaj, amely hiányzott a balga szüzek lámpásából? Megtörténhet, hogy az adventnép tagjai közül sokan számítanak a menyegzőn való részvételre, de végül mégis kiszorulnak onnét? Mit fejez ki a vőlegény hozzájuk intézett szava?)

Keresztelő János kijelentései nemcsak a Jézus korabeli választott nép „megrostálására” vonatkoztak, hanem előképei Isten látható egyháza megpróbálásának és szétválogatásának is a végidőben. A tíz szűz példázata által

pedig kifejezetten a Jézus második adventjére várakozó gyülekezet tapasztalatát szemlélteti.

Ellen White-től idézzük a következőket:

„Az egész egyház megújulásában reménykedünk? Az az idő sohasem jön el.”

(Szemelvények Ellen G. White írásaiból,

I. köt. 116. o.)

„A rövidesen bekövetkező alapos rostálásban majd jobban lemérhetjük Isten erejét. A jelek arra mutatnak, hogy közel az idő, amikor az Úr nyilvánvalóvá teszi, hogy kezében a szórólapát, s alaposan kitakarítja szérűjét. Gyorsan közeledik az idő, amikor nagy lesz a bizonytalanság és a zűrzavar... Akik megbízhatatlannak mutatkoztak, azokra nem bízzák rá többé a nyáját... Amikor kivágják a meddő fákat, hogy ne foglalják a helyet hiába, amikor a hamis atyafiak sokaságát meg tudjuk különböztetni az igazaktól, akkor elő fognak tűnni az elrejtettek, és dicsérettel sorakoznak fel Krisztus lobogója alá. Akik addig félénkek voltak és nem bíztak önmagukban, akkor majd nyíltan Krisztus és igazsága mellé állnak. A gyülekezet addig leggyengébb és legtétovázóbb tagja olyan lesz, mint Dávid – tette kész, bátor és határozott. Minél sűrűbb lesz Isten népének éjjele, annál ragyogóbbak lesznek a csillagok. Bár Sátán dühödten üldözi majd a hűségeseket, Jézus segítségével diadalmaskodni fognak. Akkor majd szép lesz Krisztus egyháza, mint a telihold, világos, mint a nap, és félelmetes, mint a zászlós tábor.”

(Bizonyágtételek, V. köt., 63–64. o.)

„Tudjuk, hogy a tíz szűz képviseli a hitvalló hívőket. Öt közülük bölcs, öt pedig balga. Attól félek, ez az átlag, amelyet az Úr előre látott, hogy a hívők készek vagy készületlenek lesznek. Mégis sokan, akik bár nagy világosságban, bőséges lehetőségben és folyamatos kiváltságokban részesültek, nem rendelkeznek többel, mint az igazság elméleti ismeretével. Sokan azt képzelik, hogy csupán az ismeret

az, amit Isten elvár. Nem cselekvői az igének.” (1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?, IV. köt., 1455. o.)

„A hitvalló keresztények nagy tömegére keserű csalódás vár Isten napján... Nem mindenkit pecsételnek el, aki szombatünneplőnek vallja magát. Még azok között is, akik másokat tanítanak az igazságra, sokan lesznek, akik nem nyerik el homlokukra Isten pecsétjét.” (Bizonyágtételek, V. köt., 156. o.)

4 Milyen kijelentéseket találunk már az Ószövetségben arra vonatkozóan, hogy a vég idején Isten megtisztítja földi „templomát”, azaz egyházát?

Mal 3,1–3 • „Íme, elküldöm az én követemet, megtisztítja előttem az utat, és mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, a szövetség követe, akit ti kívántok. Ímé, eljön – azt mondja a Seregek Ura. De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? Kicsoda áll meg a megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvös tüze és a ruhamosók lúgja! Ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató, megtisztítja Lévi fiait, fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt. Igazsággal visznek majd ételáldozatot az Úrnak.”

Sof 1,12–14; 3,9–13 • „Abban az időben megmotozom majd Jeruzsálemet szövétnekkkel, megfenyítem azokat, akik saját seprejükön hevernek, akik ezt mondják szívükben: »Sem jót, sem rosszat nem cselekszik az Úr...« Közel van az Úr nagy napja, közel van, és igen siet... Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgálják őt. Marasztok közötted nyomorult és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében... Izrael maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találtaik szájában álnokság nyelve...”

Dn 12,10 • „[A vég idején] megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan...”

(Mi utal a Malakiás könyvéből idézett igében arra, hogy a mennyei szentély megtisztításával függ össze Isten népe megtisztítása a vég idején? Milyen logikai kapcsolat van Malakiás könyve 3. fejezetének 2. és 3. verse között? Mire emlékeztet az „egy akarattal” kifejezés Sof 3,9-ben? Miképpen utal a rostálásra a 12. vers? Melyik újszövetségi ige mutat szoros párhuzamot Sof 3,13-mal?)

A Malakiás könyvéből idézett igeszakasz a Megváltó első és második adventje előtt egyaránt beteljesedő messiási prófécia (lásd: Mal 11,7). Sofóniás prófeciája is „az Úr nagy napja” előtt megvalósuló rostálásról szól. A „seprő” a szőlőlé letisztulása után visszamaradó üledék, salakanyag.

Ellen White a következőket írja erről:

„Miközben a vizsgálati ítélet folyik a mennyben, és Krisztus eltávolítja a bűnbánó hívők bűneit a templomból, tisztogatásnak, a büntől való szabadulás különleges művének kell végbemennie Isten népe között a földön.” (Korszakok nyomában, 380. o.)

„Malakiás azt a megtisztító, finomító folyamatot írja le, amelyet a seregek Urának kell elvégeznie emberek szívében (3,3). Ez a folyamat sokszor súlyos próbát jelent a léleknek, de csakis ezen az úton lehet eltávolítani belőlünk a salakot... A Mester jól látja, mennyiben szorulunk tisztogatásra országa számára. Nem hagy minket addig a kemencében, míg teljesen elégünk. Úgy szemléli gyermekeit, mint az ötvös: szemmel tartja a tisztítási folyamatot, míg csak fel nem ismeri bennünk képmását. Bár gyakran érezzük a szenvedés lángját lobogni körülöttünk, és olykor reszketünk, hogy teljesen elemészt bennünket, szerető Atyánk ugyanolyan jóságos irántunk, mint amikor a lelkünk felszabadul, s általa

diadalmaskodunk. A kemence rendeltetése: megtisztítani, ragyogóvá tenni, nem pedig megemészteni bennünket. Isten gondviselése próbára tesz azért, hogy megtisztítson minket, mint Lévi fiait, hogy igaz étellel vihessünk áldozatot az Úrnak.” (Review and Herald, 1905. február 7.)

„Új, élő tapasztalatra van szükségünk az istenfélő életben, hogy Isten akaratát tudjuk cselekedni. Az elmúlt tapasztalatok semmilyen mennyisége nem elegendő a jelen számára... Naponta új kegyelemre, friss erőre van szükségünk a győzelemhez... Mindenkinek vannak egyéni vizsgái és próbái. Ugyanaz a próba csak ritkán jön két ízben... Istennek célja van mindegyikünk életével.” (Review and Herald, 1886. június 22.)

Felvérteztük-e magunkat azzal a gondolattal, hogy az Úr kegyelemből enged minket különböző megpróbáltatások tüzébe egyénileg is, közösségileg is? Belátjuk-e, hogy másképpen nem tudja kiegészíteni belőlünk a salakot? Éppen ezért hittel, reménységgel és állhatatos bizalommal viseltetünk-e Krisztus iránt az újabb és újabb próbák, nehézségek közepette is?

5 Hogyan tesz tanúságot az Újszövetség is Isten népe megtisztításáról az Úr eljövetele előtt?

2Pt 3,10–12 • „Az Úr napja úgy jön majd el, mint az éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, a föld és a rajta lévő dolgok is megégnének. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!”

Vö. Zsid 12,26–29

Jel 14,4–12 • „Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Áron vétettek meg az emberek közül, Istennek és a Báránynak zsengeiül. Szájukban nem találtak álnokság, mert Isten királyiszéke előtt feddhetetlenek... Itt van a szentek állhatatossága, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!”

Figyeljük meg, mire szólítanak fel Ellen G. White bizonyágtételei:

„Nem kell várnunk az elváltozásra azzal, hogy Krisztust kövessük. Isten népe idelenn megteheti ezt. Akkor fogjuk csak követni a Bárányt a mennyei udvarokba, ha előbb itt a földi életünkben követtük Őt. Attól függ, hogy követni fogjuk-e Krisztust a mennyben, hogy most megtartjuk-e a parancsolatait. Ne csupán olykor-olykor nekilendülve vagy a szeszélyünk szerint kövessük Jézust, és ne csak akkor, amikor előnyünk származik belőle... Kövessük példáját a mindennapi életünkben, amint a nyáj bizakodva követi pásztorát. Követnünk kell Őt az érte való szenvedésben is.” (Review and Herald, 1898. április 12.)

„Igen sok hitvalló keresztény közönyösen várja az Úr eljövetelét. Nem öltözték fel az Ő szentségének öltözékét. Vallhatják, hogy Isten gyermekei, de a bűntől nem tisztultak meg. Önzők és önelégültek. Tapasztalatukból hiányzik Krisztus. Nem szeretik Istent mindenekfelett, sem embertársaikat mint önmagukat. Nincsenek helyes fogalmaik arról, mit jelent a szentség. Nem látják saját fogyatékságaikat. Annyira elvakultak, hogy képtelenek felismerni a büszkeség és gonoszság finoman rejtett tevékenységét. Az önigazultság rongyaiba öltöztek, és lelki vakság sújtja őket. Sátán árnyéka vetül rájuk. Nem él bennük a vágy, hogy az Üdvözítő tiszta, szent jellemét tanulmányozzák.” (Review and Herald, 1901. február 26.)

„Testvérem, ilyenek-e a gondolataid?: »Ezek az éles, határozott szavak nem szólhatnak nekem. Elég jó lelki állapotban vagyok. Lehet, hogy nem él bennem

teljes buzgalom és lelkesedés, mint némelyekben. Mégis hiszek az igazságban. Az vegye magára az üzenetet, akinek szól. Egyeseknek szükségük van rá.« Ha így érvelsz, bizonyos lehetsz abban, hogy éppen neked szól az üzenet.» (30/a levél, 1892)

Milyen gondtalan, felszínes üdvbizonyossággal hangzik sok hívő ajkán: Bárcsak eljönne már Jézus! Reméljük, hamar eljön már az Úr! De tudatában vagyunk-e annak, hogy milyennek kell lennünk szent életben és istenfélelemben arra a napra? Nem aggaszt bennünket, hogy miközben szavaink szerint várjuk Öt, nincs még menyegzői ruhánk?

6 Mikorra kell felöltenie Krisztus egyházának a menyegzői ruhát? Csak Krisztus megjelenése napjára?

Ap csel 3,19–20 • „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a bűneitek, hogy így eljőjön a felüdülés ideje az Úr színétől, és elküldje Jézus Krisztust...”

Jel 22,11–12 • „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is, aki igaz, legyen igaz ezután is, aki szent, szenteltessék meg ezután is! Íme, hamar eljövök, és jutalmam velem [van], hogy megfizessek mindenkinek, amint a cselekedete lesz.”

(Mire utal ez a kifejezés: „a felüdülés ideje az Úrnak színétől”? Vö. Zak 10,1. Mi előzi meg és mi követi ezt az eseményt? Milyen időszak ékelődik a Jel 22,11-ben foglalt döntés és az Úr eljövetele közé, amire a 12. vers is utal a „hamar” szócskával? Vö. Mt 24,37–39; 1Móz 7,1.4.13.16.)

Tévedés azt hinni, hogy elegendő közvetlenül csak Jézus megjelenésének a pillanata előtt magunkra öltetni a menyegzői ruhát. A Szentlélek kiáradásának előfeltétele a megszentelt élet (vö. Ap csel 1–2. fej.). A késői eső idején az áldásban, erejében való részesedés által történik meg az elpecsételés. A látható egyház, a nagy világosságot nyert adventnép számára már ekkor lezárul a kegyelemidő. A „hangos kiáltás” felhangzása után már nem tudnak olajat szerezni lámpásukba a balga szüzek. Ekkorra már megpecsételik saját sorsukat: végérvényesen kiszorulnak a menyegzőről (Mt 25,1–13). A késői eső utolsó nagy „lélekaratása” után pedig mindenki számára lezárul a kegyelemidő, véget ér a vizsgálati ítélet és Krisztus főpapi közbenjárása a bűnök eltörléséért. A menyegzői ruhát erre az időre tehát már mindenkinek magára kell öltenie, a „tizenegy órai munkások”-nak is. (A szentek gyülekezetében ők is hamar elérik az életszentség magas fokát, lásd: Ámós 9,13.) Ekkor felhangzik ugyanis a Jel 22,11-ben foglalt végzés, és a Szentlélek senkiért sem munkálkodik tovább.

Nem kaptunk és nem kapunk a jövőben sem kijelentést a kegyelemidőt lezáró események időpontjáról (vö. Jel 10,6–7). Az idők jeleit látva azt kell mondanunk, hogy bizonytalanul rövid idő áll csak rendelkezésünkre ahhoz, hogy megszerezzük a menyegzői ruhát.

„Aki eddig a Közbenjárónk volt, aki hallja a bűnbánó imákat és vallomásokat, akit a fejét körülvevő szivárvánnyal – a kegyelem és szeretet jelképével – ábrázol az Írás, hamarosan befejezi szolgálatát a mennyei szenthelyen.

A kegyelem és irgalmasság rövidesen leszáll a trónról, és a jogosság foglalja el a helyét... A próbaidő hirtelen, váratlanul jár le, amikor a legkevésbé feltételezzük... Senkinek sem lesz második próbaideje...

Isten nem jelentette ki nekünk az időt, amikor üzenete lezárul vagy a próbaidő véget ér. A kijelentett dolgokat fogadjuk el magunk és gyermekeink számára, de ne keressük annak ismeretét, amit a Mindenható tanácsa titoknak tartott meg...

Leveleket kaptam, kérdezve, hogy van-e világosságom a próbaidő lezárásáról. Azt feleltem, hogy csupán ez az üzenetem: most kell munkálkodnunk, míg nappal van, mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Most, most van az örködés, a tevékenység és a várakozás ideje.” (Ellen G. White: Review and Herald, 1889. január 1.; 1894. október 9.)

„Most kell szeplőtlenül megtartanunk magunkat és gyermekeinket a világtól. Most kell megmosnunk és megfehérítenünk ruhánkat a Bárány vérében. Most kell felülkerekednünk büszkeségünkön, szenvedélyeinken és lelki restségünkön. Most kell felébrednünk, és elszánt igyekezettel kiegyensúlyozottá tennünk jellemünket... Akik nem bíznak magukban, akik megalázzák magukat Isten előtt, és megtisztítják lelkünket az igazság iránti engedelmességgel – azok a mennyei mintára alakulnak át, s felkészülnek arra, hogy Isten elpecsételje őket. Itt a felkészülés ideje! Isten pecsétje nem kerül tisztátalan férfi vagy nő homlokára. Nem kerül a nagyravágyó, világot szerető, csalárd és hamis ember homlokára. Aki a pecsétet elnyeri, annak szeplő nélkül kell állnia Isten előtt, a menny várományosaként... Kutassátok az írásokat, hogy megérthessétek, milyen félelmetesen komoly napokban élünk!” (Ellen G. White: Bizonyoságtételek, V. köt., 155–157. o.)

Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja.

– Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására szánt pénzüsszeg.

X. TANULMÁNY – 2011. JÚNIUS 4.

„Boldog, aki vigyáz és őrzi a ruháit”

(JEL 16,15)

1 Milyen szövegösszefüggésben hangzik el a címben szereplő boldogmondás?

Jel 16,12–15 • „A hatodik angyal is kitöltötte a poharát... Ímé eljövök, mint a tolvaj, boldog, aki vigyáz és őrzi ruháit, hogy meztelen ne járjon, és meg ne lássák a rútságát.”

Vö. 16,12–16

Az idézett boldogmondás mintegy közbeékelt mondat a hatodik csapást leíró igeszakaszon belül. Emlékezzünk az előző tanulmány utolsó kérdésére, illetve a válaszra, amire az igei kijelentések elvezettek: a kegyelemidő lezárására Krisztus egyházának már fel kell öltenie a menyegzői ruhát, „a szentek igazságos cselekedeteibe” kell öltöznie. A hét utolsó csapás kitöltése idején már senki sem szerezheti meg ezt a ruhát, viszont ekkor is „őrizni” kell. A hatodik csapás kitöltésekor csak rövid idő van hátra Krisztus dicsőséges megjelenéséig. Azonban ekkor a legsúlyosabb a próba Isten népe számára, hiszen ellenük gyűjtik egybe a föld királyait és népeit a 12. versben említett démoni erők. Ezért Krisztus maga szólal meg a 15. versben, hogy immár egészen közeli szabadításáról biztosítsa hívő népét, és kitartásra buzdítsa őket.

2 Milyen tapasztalatot megy át Isten népe a 6. pohár kitöltésekor?

Jer 30,5–7 • „Ezt mondta... az Úr: Félelemnek, rettentésnek szavát hallottuk, és nincs békesség. Kérdezzétek meg csak és lássátok, ha szül-e a férfi? Miért látom

minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőét, és miért változtak orcáik fakósárgává? Jaj, mert nagy az a nap, annyira, hogy nincs hozzá hasonló!

Háborúság ideje az Jákóbon, de megszabadul abból.”

Dn 12,1 • „Abban az időben felkel Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaióért áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mind ez ideig. Abban az időben megszabadul a te néped, aki csak beírva találtatik a könyvben.”

(Mire utal ez az előkép, hogy Jákób nyomorúságát fogja átélni Isten népe? Vö. 1Móz 32. feje. Milyen hasonlaltal érékelletti a félelem és a gyötrelem nagyságát, amely Isten népére nehezedik? Milyenek lesznek ekkor a külső körülmények is? Vö. Mt 24,21–22.)

„Az emberek azzal vádolják Isten törvényének tisztelőit, hogy csapásokat hoznak a világra. A természet félelmetes háborgásáért, az emberek viszálykodásáért, a vérontásért és a mérhetetlen szenvedésért – őket okolják. Az az erő, amely az utolsó figyelmeztetést [a késői esőt] kíséri, felbőszíti a gonoszokat. Haragjuk fellángol azok ellen, akik elfogadták az üzenetet, és Sátán még jobban elmélyíti a gyűlölet és az üldözés szellemét... Isten népe ekkor kerül abba a szorult helyzetbe, amelyet a próféta Jákób háborúsága idejének nevez... Sátán felindítja a gonoszokat, hogy pusztítsák el Isten népét, miként annak idején Ézsaut is felbujtotta, hogy támadja meg Jákóbot. Amiképpen Jákóbot vádolta, úgy fogja Isten népét is vádolni... Isten pedig megengedi, hogy a végsőkig megpróbálja Őbelé vetett bizalmukat, hitüket és állhatatosságukat. Amikor a múltra gondolnak, meginognak, mert nem sok jót fedeznek fel magukban. Teljes tudatában vannak gyengeségüknek és érdemtelenységüknek. Sátán azzal a gondolattal próbálja megrémíteni őket, hogy esetük reménytelen, soha nem fognak megtisztulni. El akarja venni hitüket, hogy kísértéseinek engedve, elforduljanak Istentől. Isten népét

körülveszi az ellenség, és el akarja pusztítani. Azonban gyötrelmüket nem az üldözéstől való félelem okozza. Attól félnek, hogy nem bánták meg minden bűnüket, és valamely vétkük miatt nem valósul meg a Megváltó ígérete:

»Megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljő.« (Jel 3,10) Ha biztosan tudnák, hogy Isten megbocsátott nekik, nem riadnának vissza sem a kínzástól, sem a haláltól. De ha méltatlannak bizonyulnak, és jellemhibáik miatt elveszítik életüket, Isten szent nevére hoznak szégyent...

Úgy érzik, hogy ha minden képességüket fejlesztve mindig Krisztus szolgálatában álltak volna, Sátán seregei kevésbé tudnának diadalmaskodni rajtuk. Bántja őket a lelkiismeret, mégis sok-sok bűnük megbánására és a Megváltó ígéretére hivatkoznak: »Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, és békét köt velem!« (Ésa 27,5 – pontosított fordítás szerint) Hitüket nem rendíti meg az, hogy késik a válasz imájukra. Végtelenül aggódnak, rettegnek és gyöttrődnek ugyan, de nem hagyják abba az esedezést. Megragadják Isten erejét, miként Jákób az Angyalt, és ezt ismétlik: »Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem.«” (Ellen G. White: A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 547–551. o.)

Lásd még Ellen G. White Pátriárkák és próféták c. könyvének A küzdelmek éjszakája c. fejezetét, és A nagy küzdelem/Korszakok nyomában c. könyv A nyomorúságos idő c. fejezetét.

Mindezeket meggondolva milyen lelkiismeretesnek és gondosnak kellene lennünk a naponkénti bűnrendezés tekintetében! Azonnal folyamodunk-e bűnbocsánatért a közbenjáró Krisztushoz, mihelyt egy törvényszegésünk tudatára ébredünk? Milyen komoly önvizsgálattal kellene készülnünk az úrvacsorákra is! Életfontosságúnak kellene tekintenünk, hogy Krisztus „megmosson minket” belül, a szívünkben minden bűntől. Mennyire meg kellene ragadnunk kegyelmét ahhoz, hogy az úrvacsorán elnyert tisztulást követően valódi győzelmeket arassunk a bűn felett!

3 Mit értsünk azon, hogy a hívő maradéknak „vigyáznia” kell, „őriznie” kell menyasszonyi ruháját?

Jel 15,8 • „Megtelt a templom füsttel Isten dicsősége és ereje miatt, és senki sem mehetett be a templomba, mígnem a hét angyal hét csapása bevégeztetik.”

Mk 14,38 • „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok, mert a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.”

Zsolt 16,8 • „Az Úrra néztem szüntelen, mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.”

(Mire következtethetünk abból, hogy a hét csapás kitöltése idején senki sincs a mennyei templomban? Mi történne akkor, ha Isten népe bünt követne el ebben az időszakban? Üdvözíthet-e Isten valakit, akinek a törvénszegése nem bocsáttatott meg a közbenjáró Krisztus által? Mit jelent a gyakorlatban a vigyázás? Mire kell vigyázni? Miért kell mindenkor vigyáznia minden őszinte hívőnek?)

„Láttam, hogy Jézus mindaddig nem hagyja el a szentek szentjét, amíg minden egyes ember sorsa végleg el nem dőlt, örök életre vagy kárhozatra. Isten haragja mindaddig nem zúdul a földre, amíg Jézus be nem fejezi munkáját a szentek szentjében, amíg a főpapi ruhát le nem veti, és fel nem veszi az igazságszolgáltatás köntösét. Akkor Jézus megszűnik közbenjárni Isten és emberek között, és Isten kiönti elegyítetlen haragját mindazokra, akik igazságát elvették... Láttam, hogy a négy angyal a négy szelet visszatartja, amíg Jézus befejezi művét a szentélyben.” (Ellen G. White: Life Sketches of James and Ellen G. White, 116–117. o.)

„Addig kell krisztusi tökéletességre igyekeznünk, amíg nagy Főpapunk engesztelést végez értünk. Megváltónk még gondolatban sem engedett a kísértés hatalmának. Sátán az emberi szívben talál olyan sarkot, ahol meg tudja vetni a lábát – valamilyen dédelgetett, bűnös vágyat, amely-

lyel kísértéseit érvényre juttathatja. Krisztus azonban elmondhatta önmagáról: »Jön a világ fejedelme, de énbennem nincsen semmije.« (Jn 14,30) Sátán nem talált semmi olyat Isten Fiában, ami által legyőzhette volna. Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt benne semmi bűn, amit Sátán ki tudott volna aknázni. Csakis ilyen lelkülettel lehet megállni a nyomorúság idején. Ebben az életben kell elszakadnunk a bűntől – Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által. Megváltónk kér, hogy zárkózzunk fel mellé, egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat bölcsességével, érdemtelenségünket érdemeivel... Rajtunk múlik, hogy együttműködünk-e azokkal az eszközökkel, amelyekkel Isten a mennyei mintára akarja alakítani jellemünket. Ha ezt a munkát elodázzuk vagy mellőzzük, nagy veszélyben forog a lelkünk.» (Ellen G. White: A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 554. o.)

A hívő maradék nem valamiféle természetfeletti védettséget kap a bűn ellen a kegyelemidő lezártától fogva, ami által lehetetlenné válna számukra a vétkezés. Szabadságuk és felelősségük ebben az időszakban is fennáll ugyanúgy, mint korábban. Szüntelen „vigyázás”, személyes önátadás és ima által tudják csak őrizni a ruhájukat.

„Krisztus emberi természetet öltött magára, így a szeretet kötelékével kapcsolta magához az emberiséget. Olyan kötelék ez, amelyet semmilyen erő nem képes elszakítani, kivéve a saját szabad választásunkat. Sátán újabb és újabb csábításokkal áll majd elő: rá akar bírni minket arra, hogy eltávolodjunk Krisztustól. Nagyon kell figyelniük, vigyáznunk és imádkoznunk: semmi ne vegyen rá minket arra, hogy más urat válasszunk – mindvégig megmarad ugyanis a

szabadságunk, hogy ezt tegyük. De mi nézzünk mindig Krisztusra, Ő megőriz bennünket. Ha szüntelenül Őrá tekintünk, biztonságban vagyunk. Senki sem ragadhat ki bennünket Megváltónk kezéből.” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, 63. o.)

Megszívleljük-e, gyakoroljuk-e ma a szüntelen vigyázást és imádkozást annak tudatában, hogy e nélkül – lelkünk készsége mellett is, és akaratunk ellenére is – bármikor bűnbe eshetünk egy óvatlan pillanatban, megromlott természetünk folytán? Legyőzzük-e a lelki restségünket, ami miatt olyan nehezen fogadjuk meg Jézus szüntelen imádkozásra és vigyázásra készítő tanácsát?

4 Mi segíti elő azt, hogy a hívő maradék őrizni tudja ruháját a hét csapás alatt?

Lk 18,7 • „Hát Isten nem szolgáltat-e igazságot a választottainak, akik hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk? Mondom néktek, hogy igazságot szolgáltat nékik hamar.”

A rettenetesen megpróbáló körülmények között a szüntelen imában talál menedéket Isten népe. A külső körülmények is segítik tehát őket abban, hogy folyamatosan fenntartsák az imádkozás és a vigyázás lelki magatartását. Az állhatatos, küzdő imát azonban még a kegyelemidő lezárta előtt meg kell tanulnunk. Most van az ideje annak, hogy ezt a tapasztalatot megszerezzük.

„A ránk váró gyötrelem olyan hitet igényel, amely elvisel kimerültséget, késedelmet és éhséget; olyan hitet, amely a kemény próba idején sem lankad. A kegyelemidő alatt mindenki felkészülhet erre a próbára. Jákób azért győzött, mert állhatatos és céltudatos volt. Győzelme a kitartó ima hatalmát bizonyítja. Akik megragadják Isten ígéreteit, mint Jákób, akik olyan buzgók és állhatatosak, amilyen

ő volt, azok hozzá hasonlóan győzni fognak. De akik nem hajlandók önmagukat megtagadni, és küzdeni Istennel, akik nem imádkoznak áldásaiért kitartással, azok nem kapnak áldást.

Küzdeni Istennel – milyen kevesen tudják, mit is jelent ez! Mily kevesen tárták fel egyszer is lelküket hő vággyal Isten előtt annyira, hogy minden idegszáluk megfeszült! Amikor a kétségbeesés hullámai leírhatatlan erővel csapnak át az esdeklő emberen, mily kevesen kapaszkodnak törhetetlen hittel Isten ígéreteibe! A kishitűeket súlyosan fenyegeti az a veszély, hogy a sátáni csalások és a lelkiismeretet elfojtó rendelet mintegy beszippantják őket. És ha ekkor ki is állják a próbát, a nyomorúság idején még jobban elcsüggednek és elkeserednek, mert nem szokták meg azt, hogy Istenben bízzanak. A hit leckéit, amelyeket addig nem tanultak meg, e rettenetes körülmények között lesznek kénytelenek elsajátítani.

Most kell igyekeznünk arra, hogy megismerjük Istent, ígéreteinek igénylésével. Minden buzgó és őszinte imát feljegyeznek az angyalok. Inkább mondjunk le önző kedvteléseinkről, mintsem hogy elhanyagoljuk az Istennel való beszélgetést! A legnagyobb szegénység és a legönmegtagadóbb életkörülmények Isten jóváhagyásával jobbak, mint a gazdagság, méltóság, kényelem és barátság – Isten nélkül. Időt kell szakítanunk az imádkozásra! Ha engedjük, hogy földi érdekek kössék le a figyelmünket, Isten adhat nekünk időt úgy is, hogy elveszi bálványozott aranyunkat, házainkat és termőföldjeinket... Ha a hírnökök, akik az utolsó ünnepélyes intést viszik a világnak, nem hidegen, unottan, közömbösen kérnék Isten áldását, hanem buzgón és hittel, ahogyan Jákób, akkor sok olyan helyet találnának, ahol elmondhatnák: »Láttam az Istent színről színre, és megszabadult a lelkem.« (1Móz 32,30)

Emberileg csak az lesz várható, hogy Isten népe a vérével fogja megpecsételni bizonyágtevéését, akár csak az előtte járó mártírok. Ők maguk is attól tartanak, hogy az Úr kiszolgáltatja őket ellenségeik gyilkos haragjának. Félelem és gyötrelem

ideje ez. Éjjel-nappal szabadulásért kiáltanak Istenhez. A gonoszok ujjonganak, és gúnyosan kiáltják: »Hol van a ti hitetek? Isten miért nem szabadít meg titeket kezükből, ha valóban az övéi vagytok?« De a várakozók visszagondolnak a golgotai kereszten haldokló Jézusra, s az így kiáltozó, gúnyolódó főpapokra és főemberekre: »Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani! Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk neki!« (Mt 27,42) Jákóbbhoz hasonlóan ők is küzdenek Istennel. Tekintetük belső harcról árulkodik. Sápadság ül arcukon, de nem hagyják abba a buzgó imát.” (Ellen G. White: A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 552–553., 560. o.)

Szereztünk-e már tapasztalatot az állhatatos imaküzdelem tekintetében? Volna-e okunk, lennének-e olyan ügyek, amelyek már ma erre készíthetnének bennünket?

5 Mire utal ez a részlet: „hogy mezítelen ne járjon, és meg ne lássák a rútságát”?

Mt 24,10–12 • „Akkor sokan megbotránkoznak, elárulják egymást, és gyűlölik egymást... Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

(A világi emberekre vagy a hívőkre utal az a kijelentés, hogy „meghidegül” bennük a szeretet?)

Már a hét csapást megelőzően is, és még nyilvánvalóbban annak időszakában, kinek-kinek a maga igazi mivoltában mutatkozik meg a jelleme. Akik valamikor Isten népéhez tartoztak, de nem öltöztek Krisztus igazságába, most az ellenség

oldalán sorakoznak fel, és korábbi testvéreik ellenségeivé, árulóivá lesznek. A hét csapás alatt a Szentlélek senkiért sem munkálkodik már, hogy fékezze a bűnös hajlamokat és intse, jóra készítse az embereket. A maga „mezítelenségében” mutatkozik meg kinek-kinek a természete, személyisége.

„Akkor világosan meg lehet majd különböztetni a valódi istenfélelmet a látszattól és hamisítványtól. Sok, ragyogásáért nagyra tartott csillag fog kihunyni a sötétben. Polyvafelhőket hord el a szél még onnan is, ahol mi csak tiszta búzát látunk. Mindazok, akik magukra öltötték a szentély díszzeit, de nem öltöztek Krisztus igazságos tetteibe, szégyenletes mezítelenségükben jelennek majd meg.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek, V. köt., 64. o.)

„Azok az állítólagos keresztények, akik a végső, félelmetes csatáig nem készültek el, reményt veszve, mardosó fájdalommal fogják megvallani bűneiket, miközben a gonoszok ujjonganak gyötrelmükön. E bűnvallomás éppolyan lesz, mint Ézsaué és Júdásé. A törvényszegés következményét siratják, nem magát a bűnt. Nem bánták meg és nem utálják igazán a bűnt. Azért ismerik be bűnüket, mert félnek a büntetéstől, de az egykori fáraóhoz hasonlóan a büntetés elmúltával újra dacolnának a menynyel.” (Ellen G. White: A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 552. o.)

6 Miért engedi meg Isten még a kegyelemidő lezárta után is népe súlyos megpróbáltatását?

Dn 12,10 • „Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti...”

1Kor 15,51–52 • „Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és e halandó test halhatatlanságot öltson magára.”

„Sátán igen elszánt, ádáz támadást indít Isten népe ellen. Csalásai félelmesek. De az Úr szemmel tartja népét, és meghallja kiáltásukat. Szenvedésük mérhetetlen. A kemence lángjaiban már-már elhamvadnak. De az Ötvös kihozza őket onnan, mint tűzben megpróbált aranyat. Isten éppúgy szereti őket a súlyos próba idején, mint amikor a legfényesebben ragyogott felettük a nap. De a tüzes kemence szükségszerű, mert ott válik le róluk a földiesség, és Krisztus képmását csak így tükrözhetik vissza tökéletesen...

Az angyalok szeretettel figyelik Krisztus követőinek szorult helyzetét, és hallják imájukat. Vezérüktől várják a parancsot, hogy kiragadják a hívőket a veszedelemből. De még egy kicsit várniuk kell. Isten népének ki kell innia a kelyhet, és meg kell keresztelkednie a szenvedések tüzeiben. Pontosan a késelem a legjobb válasz a könyörgésükre, amely oly nagyon fáj nekik. Miközben bizakodva várnak az Úr cselekvésére, gyakorolniuk kell azt a hitet, reménységet és türelmet, amelyet oly kevésé gyakoroltak vallásos életükben. De Isten a választottakért megrövidíti a nyomorúság idejét...

A korszakokon áttekintő Isten a döntő órákban gyermekeire irányítja figyelmét, akik ellen a földi hatalmasságok fellépnek, és akik mint a száműzött foglyok, attól félnek, hogy halálra éheztek vagy megölik őket. De a szent Isten, aki Izrael előtt szétválasztotta a Vörös-tengert, meg fogja mutatni hatalmát, és kiszabadítja gyermekeit.” (Ellen G. White: A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 552., 560–561., 563. o.)

Gondoljuk meg, milyen hatalmas kiváltságban részesülnek azok, akik elpeccsételteként átélnek a hét csapás idejét! Nem kell meghalniuk, „egy szempillantás alatt” átváltoznak, a romlandó test helyett romolhatatlan, örök életre alkalmas testet nyernek. Ilyen kiváltságban csak Énók és Illés részesült előttük – a hit és az életszentség övékéhez hasonló magaslatát kell elérniük a végidő híveinek is!

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

XI. TANULMÁNY – 2011. JÚNIUS 11.

A közbenjáró Krisztust jelképező főpap öltözete

(2MÓZ 28. ÉS 39. FEJ.)

Eddigi tanulmányaink által azt ismertük meg közelebbről, hogy miképpen szól az Írás az ember megváltásáról, megigazításáról a ruha szimbóluma által. Egyes jelképes ábrázolások a megváltó közbenjáró szolgálatát is szemléltették. Mostani tanulmányunk az ószövetségi főpapi öltözet szimbólumaival foglalkozik. Izráel főpapjai Krisztust jelképezték, és öltözetük is az evangéliumot hirdette a képies ábrázolás eszközével.

1 Milyen kijelentések szólnak arról, hogy a papok és a főpap szolgálata a szentélyben Krisztust, az Ő közbenjáró szolgálatát jelképezte?

Zsid 8,1–2 • „Fődolog... hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára ült, mint a szenthelynek és amaz igazi sáornak szolgálja.”

Zsid 9,15 • „Új szövetségnek a közbenjárója ő...”

Zsid 3,1 • „Szent atyafiak, mennyei elhívás részesei, figyelmezzetek a mi vallásunk apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra.”

Az ószövetségi szent sátor, majd a jeruzsálemi templom – berendezési tárgyaival, áldozataival, papjaival és főpapjával, naponkénti és ünnepi szolgálataival – hatalmas és csodálatos jelképrendszer volt, ahol minden Krisztusról szólt, és a megváltás evangéliumát hirdette.

„Nemcsak maga a szentély, hanem a papok szolgálata is »a mennyei dolgok ábrázolata és árnyéka« kellett, hogy legyen (Zsid 8,5). Ezért volt annyira fontos, hogy Isten a leghatározottabb és legvilágosabb utasításokat adja Mózes által a jelképes szolgálat minden részletére vonatkozóan. (...) A szent sátor és később a templom szolgálatai által a nép naponként oktatást nyert Krisztus haláláról és papi szolgálatáról. Évente egyszer pedig ráirányított a figyelmük a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem záró eseményeire, a világegyetem végső megtisztítására a bűntől és a bűnösöktől.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 369–370., 377. o.)

2 Milyen üzenetet közvetítenek számunkra a főpapi öltözet efódjának a vállkötői?

2Móz 28,6–12 • „Csinálják az efódot aranyból, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és sodrott lenből, mestermunkával. Két vállkötő is legyen hozzákapcsolva a két végéhez, hogy összekapcsolathassék... Annakutána végy két ónixkövet, és metsszed fel azokra az Izrael fiainak neveit. Hatnak nevét az egyik köre, a másik hatnak nevét pedig a másik köre, az ő születésük szerint. Kőmetsző munkával, amint a pecsétet metszik, metszsed e két követ az Izrael fiainak neveire, és körös-körül arany boglárokba foglald azokat. Tedd e két követ az efód vállkötőire, az Izrael fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, hogy emlékeztetőül hordozza Áron azok neveit a vállán az Úr előtt.”

(Mit fejez ki az, hogy arany boglárokba foglalták az ónixköveket, amelyekre Izrael 12 törzsének a nevét vésték? Mire utalt az, hogy a főpap a vállán hordozta ezeket a köveket „emlékeztetőül”?)

Érdemes egy részletet idézni az i. sz. 1. századbeli zsidó történetíró, Josephus Flavius A zsidók története (Európa Könyvkiadó, Budapest, 1980) c. művéből: „Csodálatos, hogy népünket gyűlölködően vádolják, mintha mi csekélyebb tisztelettel öveznénk az istenséget, miközben mások [a pogány vallások hívei] pompás szertartásokkal hódolnak isteneiknek. Mert ha valaki a sátorépítést, a papi ruhákat és az istentiszteleti kegyszereket szemléli, amelyeket a szertartásoknál használunk, bizonyára meggyőződik róla, hogy a mi törvényhozónk [Mózes] Isten küldötte volt...” (59. o.)

Az ónixkövet ma már nem tudjuk pontosan azonosítani, valószínűleg olyan kőfajta volt, amelybe jól lehetett betűket vésní. A kőnek önmagában nincs szimbolikus jelentéstartalma. Annak van mondanivalója, hogy Izrael törzseinek a nevei voltak e kövekbe vésvé. Ez azt fejezte ki, hogy a főpap mintegy a vállán hordozta a nép ügyeit, gondjait, bűneit, egész lelki terhét – mint az ő képviselőjük

Isten előtt. Arra vonatkozóan, hogy a papok és a főpap jelképesen Izráel bűneit is hordozták az Úr előtt, lásd: 3Móz 10,17.

Mélyen elgondolkodtató és megrendítő, hogy Krisztus papi és főpapi közbenjárásában a mi bűneink hordozója. Az Ő vállát nyomják, szent és igaz lelkét terhelik a bűneink, amelyeknek a megbocsátásáért könyörög Isten előtt. Bűneink ugyanúgy szenvedést okoznak neki, mint egykor Izráel vétkei. „Hányszor keserítették őt a pusztában, [hányszor] illették fájdalommal a kietlenben?!” – olvassuk a 78. zsoltárban (40. vers).

„Kevesen gondolnak arra a szenvedésre, amit a bűn okoz Teremtőnknek. Az egész menny szenvedett Jézus haláltusája idején, de ez a szenvedés nem az Ő emberré válásával kezdődött, és nem azzal végződött. A kereszt a mi tompult érzékeink számára is érzékelhető kinyilatkoztatást ad arról a fájdalomról, amelyet a bűn a megfogadásától kezdve jelent Isten számára. Az igazságtól való minden eltérésünk, minden kegyetlen cselekedet, az ember minden kudarca a kitérített életesmény elérésében, fájdalmat okoz neki.” (Ellen G. White: Nevelés, 263–264)

„Krisztus ismeri összes terhünket, veszedelmeinket... Közbenjárását minden egyes lélek szükségleteihez szabja. Védőügyvédünk megtölti száját érvekkkel. Sátán kísértéseivel való szembeszegülésre tanítja a megfáradtakat, megkísértetteket. Krisztus ismeri az ellenség minden mozdulatát. Ő rendel el eseményeket az életünkben.” (Ellen G. White 90. levele, 1906)

Mindezek tudatában vétkezhetünk-e könnyelműen? Gondtalanul, sűrűn vétkezhet-e az, aki becsüli Krisztus kimondhatatlan áldozatát és együtt érző közbenjárását?

3 Miképpen enged bepillantást Krisztus főpapi szolgálatába a hőszenbe foglalt 12 drágakő is?

2Móz 28,15–29 • „Azután készítsd el az ítélet hósenét mestermunkával. Úgy készítsd, amint az efódot: arany, kék, bíborpiros, karmazsinszínű, sodrott lenből készítsd azt... Foglalj abba befoglalni való köveket, négy sor követ, ilyen sorrendben: szárdiusz, topáz és smaragd – ez az első sor. A második sor: karbunkulus, zafír és gyémánt. A harmadik sor: jácint, agát és ametiszt. A negyedik sor: krizolit, ónix és jáspis. Aranyboglárókba legyenek foglalva. A kövek tehát az Izrael fiainak nevei szerint legyenek, tizenkettő az ő nevük szerint. Mint a pecsét, úgy legyenek metszve, mindegyik a rá való névvel, a tizenkét nemzetség szerint... Viselje Áron Izrael fiainak neveit az ítélet hósenén, az ő szíve felett, amikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen.”

(Meglepő-e az, hogy aranyboglárba foglalt drágakövek jelképezték Izráel törzseit, ha számba vesszük hálátlanságukat és rengeteg bűnüket?)

„Az efód felett viselték a papi öltözet legszentebb darabját, a hósent. Ez ugyanolyan anyagból készült, mint az efód. Négyzet alakú volt, arasznyi nagyságú, és aranykarikákba fűzött kék zsinóron függött a vállakról... A kereten belül 12 drágakő díszlett aranyba foglalva, négy sorban elrendezve, amelyekbe – a vállakon levő kövekhez hasonlóan – Izráel tizenkét törzsének a nevét vésték... Jézus Krisztus, a nagy főpap, ugyanígy viseli szívén minden bűnbánó hívő lélek nevét, amikor közbenjár a bűnösökért az Atya előtt. »Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot« – mondja a zsoltáros (Zsolt 40,18).”
(Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 369. o.)

„A 12-féle drágakőbe vésett név jól ábrázolja, milyen értéket képviselnek Isten szemében az egyes emberek... Hasonló jelképpel találkozunk Jelenések könyvében is: 21,12.14. A 12 törzs mindegyikét másfajta drágakő jelképezte,

érezkeltetve, hogy milyen érték a menny szemében minden egyes Krisztus-követő a maga egyedi, saját személyiségével.” (A generálkonferencia által kiadott Biblia-kommentár I. kötetéből, Review and Herald Kiadó, 1953, 648. o.)

Milyen bátorító üzenet, hogy a közbenjáró Krisztus a szívén hordja népe ügyét, szükségleteit és kéréseit, azaz a legteljesebb együttérzéssel képvisel minket Isten előtt! „Krisztus a mi Közbenjárónk az Atya jobbján... Szüntelenül számon tart minket, hiszen éppolyan szükséges, hogy megtartsen, mint amilyen szükséges volt, hogy megváltson. Ha csak egy percre is magunkra hagyna, Sátán ott áll, készen arra, hogy elpusztítson. Akiket Krisztus a vérén váltott meg, azokat most közbenjárása által tartja meg.” (Ellen G. White 73. kézírata, 1890)

Milyen a mi hűségünk és szeretetünk a Megváltó iránt? Összehasonlítható-e azzal, ahogyan Ő viszonyul hozzánk? Megtanulhatjuk-e tőle, hogy mi is értékes drágakövekként tekintünk veszendő, bűnös emberekre is, megtérésük, megtisztulásuk, jellembeli fejlődésük reményében?

4 Milyen üzenetet közvetít számunkra a főpapi süveg a rajta lévő felirattal?

2Móz 28,36–38 • „Készíts egy lapot is tiszta aranyból, és vésd rá, amint a pecsétet metszik: Szentség az Úrnak. És kösd azt kék zsinórra, hogy legyen az a süvegen; a süvegnek elő részén legyen. Legyen Áron homlokán, hogy Áron viselje a szent áldozatok körül elkövetett vétkeket, amelyeket az Izrael fiai mindenféle szent adományaikban szentelnek. Legyen azért szüntelen a homlokán, hogy kedvesekké tegye őket az Úr előtt.”

Zsid 7,26–28 • „Ilyen főpap illet minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, aki az egetnél magasságosabb lett. Akinek nincs szüksége rá, mint a főpapoknak, hogy napról napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot,

azután a népéért, mert ezt egyszer megcselekedte, magamagát megáldozván. Mert a törvény gyarló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való esküvés beszéde örök, tökéletes Fiút.”

A földi papok Krisztusra mutató jelképként viselték a süveget, mert ők maguk nem voltak szentek. Jézus Krisztus személyében azonban olyan főpapunk van, aki valóban, teljességgel szent és büntelen. Ezért képviselhet minket közvetlenül Isten színe elé járulva, büntelenként hordozva bűneinket, és kegyelmet kérve számunkra.

5 Mit jelképezett az, hogy a nagy engesztelési napon a főpap letette díszes öltözetét, és egyszerű, fehér gyolcsruhát vett fel, amikor a szentek szentjébe lépett?

3Móz 16,2–4 • „Mondta az Úr Mózesnek: Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor a szenthelyre a függönyön belül a fedél elé, amely a láda felett van, hogy meg ne haljon, mert felhőben jelenek meg a fedél felett... [A nagy engesztelési napon] gyolcsból készült szent köntöst öltson magára, és gyolcs lábbravaló legyen a testén, gyolcsövvel övezze be magát, és gyolcssüveget tegyen fel. Szent ruhák ezek, mossza meg azért a testét vízben, és úgy öltse fel ezeket.”

„Midőn [a főpap] a szentek szentjébe belépett, nem ölthette magára arannyal díszített ornátusát, amelyet minden más alkalomkor viselnie kellett »méltóságára és fényes díszül« (2Móz 28,2), hanem egyszerű, fehér lenruházatban jelent meg az Örökkévaló színe előtt. Ez az alázatosságot és a gondolat tisztaságát jelképezte, ami a szent napon elengedhetetlen volt.” (Joseph Herman Hertz: Mózes öt könyve és a haftárák, III. köt., Akadémiai Kiadó, 1984, 152. o.)

„Amiképpen a főpap letette főpapi öltönyét, és a papok fehér lenruhájában végezte szolgálatát, Krisztus is megüresítette magát, és magára vette a szolgálai formát, így mutatta be az áldozatot – mint pap és áldozat egy személyben.” (Ellen G. White 113. sz. kézírata, 1899)

Krisztus Emberfiaként, a mi képviselőnként járul Isten elé főpapi szolgálatában, hogy bűneink eltörlését kérje.

„Jézus áll a szentek szentjében, hogy megjelenjen értünk Isten előtt. Nem szűnik meg ott percről percre bemutatni követőit, mint akik Őbenne teljesek. Ne képzeljük azonban azt, hogy visszaélhetünk kegyelmével, és hanyagok, közönyösek lehetünk, kielégíthetjük bűnös vágyainkat, hiszen Krisztus így képvisel bennünket az Atya előtt. Krisztus nem a bűn papja. Teljesek vagyunk őbenne és igazak, elfogadottak Isten szeretett Fiában, de csak ha hit által benne is élünk.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1892. július 4.)

6 Mit jelképezett az, hogy e nap különleges szertartásának befejeztével a főpap újra felvette díszes öltözetét?

3Móz 16,23–24 • „Azután menjen be Áron a gyülekezet sátorába, és vesse le a gyolcsruhákat, amelyeket felöltött, amikor bement a szenthelybe, és hagyja ott azokat. Mossa meg a testét vízben, szent helyen, és öltse fel a maga ruháit.”

Zsid 9,28 • „Krisztus egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelenik meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre.”

„Amiképpen a főpap főpapi öltözetében jelent meg a várakozó gyülekezet előtt a szentek szentjében végzett szolgálatának befejezése után, úgy jelenik majd meg Krisztus is dicsőséges öltözetben második eljövetelekor. Eljön a maga

dicsőségében, Atyjának dicsőségében – mint királyok királya, uraknak ura, és elkísérik Őt az angyalseregek.” (Ellen G. White 113. kézírata, 1899)

Az e heti adomány az Eleki Egészségházat támogatja.

– Az Eleki Egészségházban 2011-től folyamatosan fogadják azokat, akik az egyszerű, természetes gyógymódokat részesítik előnyben a gyógyulás folyamatában.

XII. TANULMÁNY – 2011. JÚNIUS 18.

A jelképes és a szó szerinti öltözék kapcsolata

AZ ÓSZÖVETSÉG TANÍTÁSA

Utolsó két tanulmányunk a jelképes és a szó szerinti öltözék közötti összefüggésre világít rá. Akik Krisztus igazságát öltik magukra jellemükben, cselekedeteikben, azoknak a külső öltözéke is a megtisztult belső gondolkodáshoz kell, hogy igazodjék. Már az ószövetség népe is oktatást nyert erről.

1 Milyen reformációt valósított meg Jákób családja az ígéret földjére visszatérve?

1Móz 35,1–4 • „Mondta Isten Jákóbnak: Kelj fel, menj fel Béthelbe, telepedj le ott, és csinálj ott oltárt Istennek... Akkor mondta Jákób a házanépének és mindazoknak, akik vele voltak: Hányjátok el az idegen isteneket, amelyek köztetek vannak, és tisztítsátok meg magatokat, változtassátok el öltözeteteket. Aztán keljünk fel, menjünk el Béthelbe, hogy oltárt készítssek ott Istennek, aki meghallgatott engem nyomorúságom napján, és velem volt az úton, amelyen jártam. Átadták azért Jákóbnak mind az idegen isteneket, amelyek náluk voltak, és fülükből a függőket. Jákób elásta azokat a cserfa alatt, amely Sekhem mellett volt.”

(Mitől váltak meg bálványszobrocskáikkal együtt az Istennek való odaszentelődés jegyében? Mit tett Jákób ezekkel a tárgyakkal?)

Béthel nevezetes hely volt Jákób számára. Itt látta a mennyet és földet összekötő létrát, amikor kétségbeesésében menekült a szülői háztól, sőt szülőföldjéről is (1Móz 28,11–17). Ő maga nevezte el a helyet Béthelnek, amelynek jelentése: Isten háza. Isten azért hívta ide, hogy mielőtt ismét letelepedne itt, immár népes táborával, elcsendesedjenek, rendezzék bűneiket, és odaszenteljék magukat az Isten iránti engedelmességre.

Tudták, hogy csakis úgy járulhatnak Isten elé, ha lelkileg-testileg felkészülnek erre. Nem véletlen, hogy egyszerre váltak meg a házi bálványoktól, amelyeket Mezopotámiából hoztak magukkal (Ábrahám Háránban maradt rokonai, Náchor testvérének a leszármazottai eredetileg az egyetlen, teremtő Istent tisztelték, de a pogány környezetben már őket is megfertőzte a bálványimádás, lásd: 1Móz 31,19–30), és az ékszereiktől.

Egyes ékszerek – és általában a hiúság szokásai – annyira hozzánőhetnek az emberhez, hogy szinte bálványokká válnak, amelyektől még Isten kedvéért is nehezen válik meg. Azáltal, hogy mindezeket elásták, radikálisan elvágták a

további kísértés útját. Végérvényesen leszámoltak mindazzal, ami akadályozhatta teljes odaszánásukat Istennek.

Vannak-e olyan dolgok, amelyek túlságosan fontosak nekünk a külső megjelenésünket illetően, ezért legjobb lenne „elásni” őket, azaz megszabadulni tőlük?

2 Hogyan kaptak tanítást az izraeliták arra vonatkozóan, hogy milyen öltözetben illendő megjelenniük Isten előtt?

2Móz 19,10–11 • „Így szólt az Úr Mózeshez: Eredj el a néphez, és szenteld meg őket ma és holnap, hogy mossák ki ruháikat. Legyenek készen harmadnapra, mert harmadnap leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sínai-hegyre.”

„A népnek meg kellett tanulnia, hogy mindent, ami Isten szolgálatával kapcsolatos, a legnagyobb tiszteletben kell tartani... Ruháikat és önmagukat is meg kellett tisztítaniuk minden szennytől.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 315. o.)

„Az újszövetség idején is gyakran kell az ősi Izrael példáihoz fordulnunk. Ha Isten az öltözködés kapcsán olyan határozott utasítást adott Izrael népének, akkor jelenlegi népének az öltözete talán elkerülné a figyelmét? Az ősi Izrael még csak meg sem hallgathatta a szent törvény kijelentését anélkül, hogy megtisztította volna öltözködését...”

Mindazoknak, akik szombaton összegyűlnek Isten imáadására, szükségük volna az alkalomhoz illő, rendezett öltözetre. Megsértik a szombatot, Istent és az Ő házat, ha ugyanazt a ruhát viselik ezen a szent napon, mint amelyben a hét során a munkájukat végzik, holott másik ruhát is tudnának vásárolni. Ha vannak olyanok a

gyülekezetben, akik teljes szívből akarják tisztelni az Úr szombatját, és imádni Istent, de nem tudnak megvásárolni egy másik öltözetet, akkor a tehetősebbek ajándékozzanak nekik egy szombati ruhát, amelyben tisztán és rendezetten jelenhetnek meg Isten házában...

Ha valaki a világ szemében nagyra becsült személlyel kívánna találkozni, és szeretné elnyerni annak a jóindulatát, akkor bizonyára a lehető legjobb ruhát venné fel... Ennek ellenére vannak, akik azt gondolják, hogy nem számít, milyen ruhában jelennek meg szombaton a nagy Isten imadására. Személyük és ruhájuk kevés tiszteletről árulkodik, amikor Isten házába mennek, ahol pedig mennyei angyalok jelennek meg.” (Ellen G. White: Szemelvények, II. köt., 448–450. o.)

Ügyelünk-e arra, hogy milyen öltözékben megyünk Isten házába, vagy mellékes, formális dolognak tartjuk ezt? Elmennénk-e olyan öltözetben valamely fontos találkozóra vagy világi ünnepségre, mint amilyenben Isten házába? Lehet, hogy nem hanyagság vagy tiszteletlenség áll e mögött, de mindenképpen az a téves gondolkodás, hogy inkább emberi találkozásnak, közösségi alkalomnak tekintjük az istentiszteletet, semmint Isten és angyalai jelenléte szent helyének. Jól van-e ez így? (Lásd a függelékét is!)

3 Mit figyelt meg többek között Sába királynője Salamonnál tett látogatása során?

1Kir 10,4–7 • „Amikor látta Séba királyné asszonya Salamon minden bölcsességét, a házat, amelyet épített, asztalának étkeit, szolgálóinak lakásait, szolgáló udvarlásának módját, azok öltözeteit, a pohárszékeit, és az ő áldozatát, amellyel az Úr házában áldozott, a lélegzete is elállt. Ezt mondta a királynak: Mind igaz, amit az én földemben hallottam a te dolgaid felől és a te bölcsességedről, de én hinni

sem akartam azokat a beszédeket, míg én magam el nem jöttem, és szemeimmel nem láttam. Íme, nekem a felét sem beszéltek el, te meghaladtad bölcsességgel és jósággal a hírt, amelyet hallottam felőled.”

A mi öltözetünket is megfigyelik az emberek. Nekünk nem mondják, de mindenképpen véleményt formálnak rólunk az öltözetünk alapján is, vagy legalábbis benyomást tesz rájuk. Krisztus tanítványaiként bárhol és bármikor az Ő követői vagyunk. Mindig fontoljuk meg, hogy ehhez a követséghez illő, méltó-e az öltözetünk – nem csupán az istentiszteleteken, hanem a hétköznapiakban is.

Figyelemre méltó tanácsot adott Ellen White például az anyáknak és háziasszonyoknak is:

„Az édesanya ruházata csinos és egyszerű legyen. Így megőrizheti méltóságát és tekintélyét. Ha az anyák rendetlenül öltözködnek otthon, a gyermekek követik példájukat. A kicsinyek lelkében már korán kifejlődik a jó ízlés és a szép iránti érzék. Hogyan véshető bele azonban szívükbe a szentség és a tisztaság utáni vágy, ha mindennap, mindenütt csak rendetlenséget és elhanyagolt ruházatot látnak?” (Gyermeknevelés, Ápoltság, rend, rendszeresség; Lelki tisztaság c. fej.)

„A hívő lányok és asszonyok a munkavégzéshez ne vegyenek magukra olyan ruhát, ami hasonlóvá teszi őket a madárijesztőhöz, mely elriasztja a varjakat a kukoricaföldekről. A férj és a gyermekek tisztelni fogják az anyát, ha ízléses öltözetben látják, amit nem csupán a látogatók és idegenek kedvéért vesz fel. Néhány feleség és édesanya azt gondolja, nem számít, hogyan néz ki munka közben, amikor csak férje és gyermekeik látják őket, de nagyon gondosan, ízlésesen öltöznek fel azok számára, akik nem is tartanak erre különösebb igényt. Vajon nem a férj és a gyermekek iránti tiszteletet és szeretetet kell-e többre becsülni, mint az idegenekét vagy akár a barátokét? Minden feleségnek és anyának minden másnál fontosabb legyen férje és gyermekei boldogsága!

Sok anya azt gondolja, az otthoni öltözködéshez bármilyen ruha megfelel, legyen az akár szennyezett vagy kopott. Azonban az anya így hamar elveszíti befolyását a családban. A gyermekek párhuzamot vonnak édesanyjuk és mások csinos ruházata között, így az anya iránti tisztelet veszít értékéből... A rend és a tisztaság a mennyi törvénye. Ha összhangba akarunk kerülni az isteni renddel, kötelességünk, hogy tisztán és ízlésesen legyünk felöltözve.” (Boldog otthon, 213–214. o.)

„Tízszerte nagyobb lenne a hívők befolyása, ha azok a férfiak és nők, akiket előzőleg könnyelmű és nemtörődöm szokások jellemeztek, annyira fölemelkednének és megszentelődnének az igazság által, hogy követnék a tisztaság, a rend és a jó ízlés szokásait. Istenünk a rend Istene, aki semmilyen mértékben nem helyesli a rendezetlenséget, a piszkot és a bűnt.” (Szemelvények, II. köt., 451. o.)

4 Mi van feljegyezve az Írásban a bálványimádó és gátlástalan Jézabel megjelenéséről?

2Kir 9,30 • „Amikor Jéhu Jezréelbe ment, és Jézabel ezt meghallotta, arcát megékesítette kenettel, felékesítette fejét, és kitámaszkodott az ablakon.”

Még végzetes veszélyhelyzetben (lásd a szövegösszefüggést) is kihívó volt Jézabel megjelenése és viselkedése. Bizonyára nem hozzá kell hasonlítaniuk az istenfélő, Krisztus-követő keresztényeknek!

5 Milyen intést közvetített Ésaiás próféta a hiú öltözködést és az ékszerviselést illetően Júda népének?

Ésa 3,17–24 • „Így szól az Úr: Mivel Sion leányai felfuvalkodtak, felemelt nyakkal járnak, szemükkel pillognak, aprókat lépve járnak, és lábukkal nagy zengést-bongást szereznek... Ama napon eltávolítja az Úr lábuk zengő ékességét, a napocskákat és holdacskákat, a fülönfüggőket, a karpereceket, a fátyolokat, a pártákat, a lábláncokat, az öveket, a jóillat-tartókat, az ereklyéket, a gyűrűket, az orrpereceket, az ünneplő ruhákat, a palástokat, a nagykendőket, az erszényeket és tükröket...”

(Milyen magatartással jár együtt az efféle tobzódás az öltözködést és az ékszereket illetően?)

Az itt olvasható hosszú felsorolás az „én” bálványozására utal, valóságos függőségre a különböző szépítőszerreket, a különleges ruházatot és azok kellékeit illetően. Manapság érzékelhető, hogy még a férfiak sem akarnak lemaradni a nők mögött: sokan hajlamosak az extrém megjelenésre, különleges hajviseletre, extravagáns öltözködésre, karkötő, nyaklánc és fülbevaló viselésére. Akik nagy figyelmet, sok pénzt és időt fordítanak ezekre a dolgokra, azok nem lehetnek mentesek a kérkedés, a fitogtatás vagy akár a kacérság és a szexuális vágykeltés lelki magatartásától sem.

„A nevelés nem lehet teljes, ha nem tanítja a helyes ruházkodás alapelveit... A feltűnésvágy szélsőséget idéz elő, és sok fiatalból kiöli a nemesebb életre való törekvést. Ahelyett, hogy törekednének a minél nemesebb képzettségre, korán elhelyezkednek valamilyen foglalkozási ágban, hogy pénzt keressenek ruházkodási szenvedélyük kielégítésére. Ez a szenvedély már sok fiatal leányt csábított el és tett tönkre. Még az istentisztelet napja és szolgálata sem mentes a divat uralmától. Sőt inkább alkalom a divat hatalmának még nagyobb fitogtatására. A gyülekezetet a

parádézás színterévé teszik, ahol a divat jobban felkelti az érdeklődést, mint maga az istentisztelet.” (Ellen G. White: Előtted az élet, 244–245. o.)

Az idézett igeszakaszban a közelgő babiloni fogságra utalva szólt Isten arról, hogy „eltávolítja” a felsorolt divatcikkeket. Nem tragikus és disszonáns-e ma is a hiúság bálványának hódolni, hogy ez kösse le az időt, a figyelmet, az anyagiakat, amikor pedig a végső nyomorúságok árnyékában élünk? Nem szánandóak-e a valóságban még azok a nem hívő emberek is, akik ezt teszik? Nem kellene-e inkább még őket is ráébreszteni a reális valóságra, és megmutatni nekik az igazi értékeket, semmint hasonulni hozzájuk?

Lehet, hogy a fenti igeszakasz fényében nekünk is leltárt kellene készítenünk arról, hogy mi az, ami ruházatunkban és öltözködési kellékeinkben haszontalan – amit Isten megítél.

6 Hogyan alázták meg magukat – még az öltözet tekintetében is – a régiek, amikor szorongatott helyzetükben Istenhez kiáltottak? Milyen időszak volt számukra a nagy engesztelési nap is?

Dn 9,3 • „Orcámat az Úr Istenhez emeltem, hogy keressem [őt] imádsággal, könyörgéssel, böjtöléssel, zsákban és hamuban.”

Jónás 3,4–6 • „Kezdett Jónás bemenni a városba... és kiáltott: »Még negyven nap, és elpusztul Ninive!« A niniveiek pedig hittek Istenben, és böjtöt hirdettek, nagyaiktól fogva kicsinyeikig zsákba öltöztek. Eljutott a beszéd Ninive királyához is, aki felkelt királyi székéből, levette magáról királyi ruháját, és zsákba öltözve ült a porba.”

3Móz 23,27–32 • „Ugyanennek a hetedik hónapnak tizedikén az engesztelés napja van: szent gyülekezések legyen, és sanyargassátok meg magatokat... Ünnepek ünnepe ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat.”

Ma már nem a korabeli külsőségek alkalmazásával kell böjtölnünk és megalázkodnunk Isten előtt. Az az elv azonban érvényes, hogy a mennyei templom nagy engesztelési napja – azaz a vizsgálati ítélet és főpapi szolgálat idején – nincs helye az élet kérkedésének. Egy pillanatra sem szabad elfeledkeznünk arról, hogy milyen időben, milyen események küszöbén élünk. Ugyanakkor ez nem azt jelenti, hogy komornak kellene lennünk. „Az Úrban” és a közelgő végső szabadulás reményében mindenkor van okunk örülni (Fil 4,4; Lk 21,27).

E heti adományunk a központi alapot támogatja.

– A közösség működtetésére szánt adományok.

FÜGGELÉK

Szükségesnek látszik néhány konkrétumra is felhívni a figyelmet az istentisztelethez illő öltözéssel kapcsolatban.

Akiknek istentiszteleti szolgálatuk van – főképpen óravezetőként, igeolvasóként, imádkozóként –, azok részéről különösképpen fontos, hogy illő öltözetben lépjenek a szószékre. Férfitestvérek olykor pulóverben, tarka ingben

jönnek az istentiszteletre, és így is mennek fel a szószékre, holott még egy ünnepélyesebb világi alkalmon is zakó lenne az elvárt öltözet.

Nőtestvéreink közül egyre többen engedik meg maguknak, hogy nadrágban vagy nadrágkosztümben jöjjenek az istentiszteletre. Világi helyen az utóbbi már elfogadott ünnepi viseletként, Isten házába azonban mégsem illik. A mózesi törvény öltözködésre vonatkozó igéjét – 5Móz 22,5 – sokféleképpen értelmezik. A legegyszerűbb és legbiztosabb értelme az, hogy mind a férfiak, mind a nők a saját nembeli adottságaiknak megfelelő öltözetet viseljenek. A női idomokat teljesen kiadó, feszes nadrág nem keresztény nőhöz illő öltözők. A kifogás alá nem eső nadrágviselet bizonyos helyzetekben és alkalmakon megfelelő lehet, mégis szükséges, hogy az istentiszteleti alkalmakon és helyen teljességgel mellőzzük. Lehetséges ugyanis, hogy valaki azt gondolja, ő tudja, mi az illendő, de nem biztos, hogy a másik is tudja, érzékeli ezt. Számolnunk kell azzal, hogy mi emberek – bármilyen közösségről legyen is szó – befolyásoljuk egymást. Ne nyissunk kaput – még egy szolid, ünnepi öltözetnek számító nadrágkosztümmel sem – ahhoz, hogy mások az istentisztelethez illő öltözködés mércéivel összeegyeztethetetlen ruházatban jelenjenek meg a gyülekezeti alkalmakon.

Azt természetesen el kell fogadni, hogy egyesek, főként az idősebbek közül, egészségügyi okokból kényszerülnek nadrágviselésre, még szombaton is. Továbbá magától értetődő az, hogy az istentiszteleteinket látogató vendégek számára semmiféle mércét nem állítunk az öltözködést illetően: fogadjuk szeretettel őket, bármilyen is az öltözetük és a megjelenésük!

Sok minden mást is említeni kell: a »kombinépántos« nyári ruha, a miniszoknya, a hátul vagy elöl mélyen felvágott szoknya stb. Nem kifogásolható a szép menyasszonyi ruha a menyegző örömnepére, de a vállat és hátat csupaszon hagyó menyasszonyi ruha nem Isten házába való, nem istentisztelethez illő. Óriási hatással van ránk a tömegek gyakorlata és a megszokás. Ha nem figyelünk oda,

természetessé és elfogadhatóvá válhat közöttünk is az, ami pedig a bibliai mércével összeegyeztethetetlen. Nem illik az istentiszteleten való megjelenéshez a gondozatlan, kócos, hiúságból és a divatkövetés kedvéért festett haj, a meg nem tisztított cipő, vagy a hétköznapias csizma sem.

XIII. TANULMÁNY – 2011. JÚNIUS 25.

A jelképes és a szó szerinti öltözék kapcsolata

AZ ÚJSZÖVETSÉG TANÍTÁSA

1 Milyen ékesség kedves Isten előtt, és mi az ellentéte ennek?

1Pt 3,3–5 • „[Az asszonyok] ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való, hanem a szív elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses Isten előtt. Mert így ékesítették magukat hajdan ama szent asszonyok is.”

(Mi az a három dolog, amire Isten szava azt mondja: ne ebben álljon az ékességünk?)

Jól láthatjuk ennek az igének a fényében, hogy csakis elveket helyes megfogalmazni és magunkévá tenni a keresztényhez illő megjelenéssel, öltözködéssel kapcsolatban, nem pedig részletes szabályokat felállítani – főként egymásnak. Évtizedekkel ezelőtt egyesek szinte bűnös dolognak tekintették a

közösségben a nők rövid hajviseletét. Az idézett igeszakasz viszont „a haj fonogatását” említi. Nyilvánvaló, hogy az elv az, amely bármely korban, bármilyen általános szokások közepette érvényes: a hajviselet variálása ne a hiúságot szolgálja, ne vonjon el rengeteg időt, hanem legyen mindig ápoltság, praktikus és a személyiséghez illő.

„Nem kaptam pontos útmutatást arra nézve, hogy milyen legyen a ruha stílusa. Biztassuk a fiatalokat a helyes öltözködési szokások kialakítására: öltözködjének csinosan, ízlésesen, s ruháikat tartsák rendben és tisztán. Minden szokásuk nevelje őket mások áldására és segítségére.” (Ellen G. White: Gyermeknevelés, 293. o.)

„Helyes, ha szeretjük és óhajtjuk a szépet, azonban Isten azt akarja, hogy először a legmagasabb rendű, elmúlhatatlan szépséget szeressük, az után vágyakozzunk. Az emberi ügyesség legválasztékosabb termékei sem tudják azt a szépséget előállítani, amely összehasonlítható lenne a jellem szépségével. Ez az, ami érték Isten szemében. Tanítsuk meg a fiatalokat és a kisgyermeket is arra, hogy azt a királyi palástot válasszák maguknak, amelyet a mennyei szövőszéken szőttek, amely »tiszt és ragyogó fehér gyolcs« (Jel 19,8). Ezt a palástot, amely Krisztus feddhetetlen jellemét ábrázolja, ingyen ajánlják fel mindenkinek. Mindazok, akik ezt az öltözetet elfogadják, már itt e földön viselhetik... Ez a ruházat széppé és kedvessé teszi őket már most is, az eljövendő életben pedig jogcímük lesz a Király palotájába való belépésre.” (Ellen G. White: Előtted az élet, 246–247. o.)

2 Az öltözködést illetően mire tanít Jézus példabeszéde a pohár és a tál külsejéről-belsejéről?

Mt 23,25–26 • „Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok! Mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig rakva vannak azok ragadománnyal és mértéktelenséggel. Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és a tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen!”

„Nem szükséges, hogy az öltözködés legyen vallásunk legfőbb kérdése. Vannak sokkal fontosabb, arra érdemesebb beszédtemák is. Beszéljünk Jézusról, s ha a szív megtér és átalakul, maguktól elmaradnak azok a dolgok, amelyek nincsenek összhangban Isten szavával... Ne csatlakozzatok azokhoz, akik a ruházkodást teszik a vallás központi kérdésévé. Tanulmányozza mindenki személyesen a Szentírás egyszerű öltözködésre vonatkozó kijelentéseit, és azután hűségesen engedelmeskedve Isten szavának, igyekezzen jó példát mutatni mind a világnak, mind az újonnan megtérteknek. Isten senkit sem akar mások lelkiismeretévé tenni.

Beszélgessetek Jézus szeretetéről és alázatosságáról, és soha ne bátorítsátok a testvéreket arra, hogy egymás öltözködését, megjelenését kritizálják, vagy megjegyzéseket tegyenek. Vannak, akik valósággal gyönyörűséget találnak ebben, mígnem gondolkodásuk annyira ráhangolódik erre, hogy a gyülekezet szószólóinak tartják magukat. A képzelt bírói székre ülnek, és amint meglátják valamelyik testvérüket, azonnal valami bírálivalót keresnek rajta. Ez a szűklátókörűség és korlátoltság a lelki visszafejlődés egyik legjellemzőbb példája. Isten azt szeretné, ha felállnának e bírói székből, mert soha nem ültették őket oda...

Semmi értelme azt mondanom neked, hogy ne viseld ezt vagy azt a ruhadarabot, mert ha a hiú dolgok szeretete a szívedben él, akkor a lemondás részedről olyan lenne, mint amikor egy fa ágainak a végét metszegetik.

A szív természetes hajlamai úgyis újra érvényesülni fognak. Neked magadnak kell lelkiismeretessé lenned.” (Ellen G. White: Gyermeknevelés, 299–300. o.)

3 Hol található a szépség Isten szerinti mércéje, mintája?

Mt 6,28–29 • „Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, nem fonnak, de mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy.”

„Jézus a természet világával – a mező virágaival, a szirmait kibontó liliommal – mutatja be azt a szépséget, amelyet a menny értékkel. Ruházatunk egyszerű szépsége, tisztasága és célszerűsége nyeri el az Ő tetszését. Az öltözet általában jól bemutatja viselője egyéniségét. Megítélhetjük valakinek a jellemét a ruházatából, amit visel... Kifinomult ízlés és műveltség nyilvánul meg az egyszerű, de alkalomhoz illő megjelenésben... Milyen szép és vonzó az egyszerű öltözködés – szépségét a mező virágaihoz lehet hasonlítani! (...)

A jó ízlést sem megvetni, sem kárhozthatni nem kell... Ha ruházatunk nélkülözi a jó ízlést és rendezettséget, ez azt mutatja, hogy eltávolodtunk az igazságtól, mert az igazság mindig felemel, soha nem alacsonyít le... A jó ízlés nyilvánuljon meg a színek kiválasztásában... A bőr színét is számításba lehet venni a megfelelő szín kiválasztásához. Törekedjete a halvány, szerényebb árnyalatok viselésére. Ha az anyag mintás, kerüljék a nagy és élénk színű mintákat, mert az hiúságot és magamutogatást sugall. Ugyancsak helytelen össze nem illő színeket együtt viselni.” (Ellen G. White: Gyermeknevelés, 288–289., 293. o.)

4 Közvetít-e számunkra üzenetet az a kevés szó, amely Krisztus öltözetére utal az evangéliumi feljegyzésben?

Jn 19,23–24 • „A vitézek azért, amikor megfeszítették Jézust, vették az ő ruháit, és négy részre osztották, egy részt mindegyik vitéznek, és a köntösét. A köntös pedig varrástalan volt, felülről mindvégig szövött. Mondták azért egymásnak: »Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot rá, kié legyen.« Hogy beteljesedjék az írás, amely ezt mondja: Megosztottak ruháimon, és a köntösömre sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelték.”

„Öltözködjünk szerény, egyszerű, jó minőségű ruhába, egyéniségünkhöz és munkánkhoz illő színűekbe! Ruhánk inkább tartós legyen, semmint hivalkodó. Melegítsen és védjen. A Példabeszédek könyve bölcs asszonya »nem félti háza népét a hótól, mert egész háza népe meleg ruhákba öltözött« (31,21)... Helyesen tesszük, ha jó minőségű anyagot vásárolunk, és gondosan készítjük el a ruhát, mert ezzel pénzt takarítunk meg... Prédikátorainknak és feleségeiknek jó példával kell élenjárniuk

az egyszerű öltözködésben. Legyenek jó megjelenésűek és ápoltak, ruhájuk készüljön jó minőségű anyagból, de óvakodjanak minden túlzástól, és kerüljenek minden fölösleges díszítést... Egy igazán nemes lélek nem talál élvezetet abban, hogy a magamutogatás kedvéért a testet díszítgesse... Lásd el gyermekeidet illendő ruházattal, hogy ne szégyenkezzenek a megjelenésük miatt, mert ez bántja önbecsülésüket. Mindig helyénvaló a korunkhoz és társadalmi helyzetünkhöz szabott illendő és rendes öltözködés.” (Ellen G. White: Gyermeknevelés, 294–297. o.)

5 Milyen mozzanatot örökít meg az Írás Heródes Agrippa életének végét illetően?

Ap csel 12,21–23 • „Egy kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhájába felöltözve és székébe ülve nyilvánosan szólott hozzájuk. A nép pedig felkiáltott: »Isten szava ez, és nem emberé!« Azonnal megverte őt az Úr angyala azért, hogy nem Istennek adta a dicsőséget, s a férgectől megemésztetve meghalt.”

Érdekes, hogy Josephus Flavius, a kortárs történetíró is megemlékezik arról, amit az Írás itt feljegyez:

„Agrippa már három éve uralkodott egész Júdeán, amikor egyszer Kaisareába ment, amelynek régebben Stratontornya volt a neve. Ott a császár tiszteletére játékokat rendezett, mert értesült róla, hogy éppen ünnepet tartanak a császár üdvéért. Az ünnepekre az egész tartományból rengeteg tekintélyes és magas rangú ember sereglett össze. Az ünnepség második napján Agrippa már korán reggel a színházba ment, csodálatos művészettel szőtt színezüst ruhában. A felkelő nap sugaraiban káprázatos fényben csillant meg az ezüst, és úgy elvakított mindenkit, hogy kénytelenek voltak félelemtől borzongva elfordulni. A hízelgők hamarosan mindenfelől lelkes kiáltásokkal köszöntötték, istennek nevezték, és kérték, árassza rájuk kegyeit, hiszen ha eddig emberként tisztelték, a jövőben embernél hatalmasabb lényként akarják imádni.

A király ezt egészen természetesnek találta, és nem utasította vissza istenkáromló hízelkedéseiket... Nyomban szörnyű fájdalom kezdte kínozni gyomrát, és már kezdettől fogva irtózatosan meggyötörte. Ekkor felugrott és így szólott főembereihez: »Íme, én, a ti istenetek, most kénytelen kellelten meghalok, és a végzet meghazudtolja a ti hízelkedő szavaitokat. Halhatatlannak neveztetek engem, pedig a halál máris elragad...« Még beszélt, amikor máris elviselhetetlenné

fokozódtak fájdalmai, tehát gyorsan visszavitték palotájába, és hamarosan mindenfelé híre futott, hogy a király haldoklik. Még öt napig szenvedte a kínokat belső részeiben, míg végre meghalt, életének ötvennegyedik, uralkodásának hetedik évében.” (Josephus Flavius: A zsidók története, Európa Könyvkiadó, Budapest, 1980, 549–550. o.)

„Kifinomult ízlés és műveltség nyilvánul meg az egyszerű, de alkalomhoz illő megjelenésben... Milyen szép és vonzó az egyszerű öltözködés – szépségét a mező virágaihoz lehet hasonlítani! A divat majmolása, a góg és a pazarlás olyan bűnök, amelyekre a nők különösen hajlanak, ezért ezek a figyelmeztetések elsősorban rájuk vonatkoznak... A divat szeretete veszélyezteti az erkölcsi értékeket... A feltűnő, fényűző ruházat igen gyakran érzékiséget táplál viselője szívében, aki pedig látja, abban alantas szenvedélyeket ébreszthet. Isten tudja, hogy a jellem romlását gyakran a ruházzkodásban kiélt büszkeség és hiúság okozza. Tudja, hogy a fényűző öltözék elfojtja a jó cselekvése utáni vágyat...

Amikor testvéreink ruhát vásárolnak vagy készítenek maguknak és gyermekeiknek, ne feledjék: az Úr szőlőskertjében még mindig befejezésre vár a munka... Túl drága ruha nem illik azokhoz, akik azt állítják, hogy hiszik: az utolsó napokban élünk... Ami a ruházzkodásra kiadott pénzt illeti: legyetek takarékosak! Ne pazaroljatok magatokra olyasmit, amire máshol nagyobb szükség lenne. Ne költsétek az Úr pénzét a saját kívánságaitok kielégítésére drága ruhák vásárlásával... Akiknek az anyagi eszközei korlátozottak, de nagyzási vágyuk óriási, azok majdnem elviselhetetlen mértékben megterhelik jövedelmüket. Sokaknak nem számít, hogy egy ruha milyen szép vagy mennyire illik hozzájuk – ha a divat megváltozik, átalakítják vagy eldobják. Az állandóan változó, de soha ki nem elégíthető divat mozgatója és irányítója: Sátán. Kineveti a divat bálványimádóit, akik vakon követik saját balgaságukat, aláásva egészségüket, feláldozva boldogságukat és üdvösségüket a divat oltárán.

A ruha bálványimádása erkölcsi betegség, amelyet nem szabad átmenteni az új életbe. Aki alá akarja vetni magát az evangélium kívánalmainak, annak határozottan meg kell változnia az öltözködést tekintve... Mindenfelé büszkeség és hiúság látható – mégis, akik szeretnek a tükör előtt álldogálni, hogy maguknak tetszelegjenek, a legkevésbé sem hajlandók Isten törvényébe, a nagy erkölcsi tükörbe pillantani. Ez a bálványimádás kiöl a lélekből és a jellemből minden alázatosságot, szelídséget és kedvességet. Eltékozolja a drága időt, az értékes percekét, amelyeket elmélkedésre, a szív vizsgálatára, Isten szava imádságos lelkülettel való tanulmányozására kellett volna fordítani. Egyetlen keresztény sem alkalmazkodhat a világ erkölcsileg romboló divatjának szokásaihoz anélkül, hogy ne veszélyeztetné az üdvösségét.

A szülők gyakran feltűnő díszekkel tarkított, fényűző ruhákba öltöztetik gyermekeiket, majd nyíltan megcsodálva művüket, bókokkal árasztják el őket, dicsérve külsejüket. Ezek a bolond szülők nagyon megdöbbennének, ha látnák, hogyan duplázza meg erejét Sátán, tenyerét dörzsölve, hogy még nagyobb esztelenségekre készítse őket... Azok a családok, amelyek sok időt fordítanak az öltözködésre a külsőségek kedvéért, olyanokká válhatnak, mint a Krisztus példázatában szereplő fügefafa. Jézus már messziről meglátta a fát, amely dús lombozatával csalogatva termőnek mutatta magát, de közelebb érve hiába nézte át a legfelső ágtól a legkisebb vesszőig, egyetlen gyümölcsöt sem talált rajta. Ő gyümölcsöket keres, gyümölcsöket kell hát teremnünk!” (Ellen G. White: Gyermeknevelés, 289., 290–291., 294., 302–304. o.)

6 Hogyan összegzi Pál apostol az isteni mértéket a hívő keresztény öltözködésére vonatkozóan?

1Tim 2,9–10 • „Hasonlatosképpen az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmesen és mértékletesen ékesítsék magukat; nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékekkel, hanem, amint illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel.”

„Kedves fiatalok, külsőtök szépítgetésében az emberek annak a bizonyítékát látják majd, hogy nem vagytok elég bölcsek, és büszke a szívetek... Amikor értékes időt pazarolunk a külsőnk cicomázására, jusson eszünkbe, hogy a dicsőség királya egyszerű köntöst viselt. Akiknek az a gondjuk, hogy külsejüket ékesítgessék, jusson eszükbe, hogy Jézus gyakran kimerült volt a szakadatlan fáradozástól, a lemondástól és önfeláldozástól, hogy a szenvedők és lelki szükségben levők áldására lehessen... A divat varázsának megtörésére nincs hatásosabb eszköz, mint a szabad természettel való kapcsolat. A tanulók ismerjék meg a folyók, a tavak és a tenger gyönyörűségeit! Járjanak a hegyekben, csodálják a naplemente szépségét, kutassák az erdők és mezők kincseit! Ismerjék meg a növények és virágok gondozásának művészetét... [akkor a külső díszek] elvesztik számukra jelentőségüket.” (Ellen G. White: Gyermeknevelés, 294–295. o.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Április

1. péntek Mk 16,15 Napnyugta: 19.12
2. szombat Gal 6,14

3. vasárnap 1Jn 4,21
4. hétfő Zsolt 144,12
5. kedd Ésa 59,9
6. szerda Ap csel 20,20
7. csütörtök Jn 3,16
8. péntek Jóel 2,1 Napnyugta: 19.21
9. szombat Rm 13,12

10. vasárnap Józs 24,25
11. hétfő Lk 9,23
12. kedd Mt 7,13–14
13. szerda Jn 15,5
14. csütörtök 1Pt 2,12
15. péntek Fil 2,15 Napnyugta: 19.31
16. szombat 2Kor 3,2

17. vasárnap 2Kor 6,1
18. hétfő Mt 3,1–2
19. kedd Jn 1,29
20. szerda Lk 1,17
21. csütörtök Rm 12,1
22. péntek Gal 2,20 Napnyugta: 19.40

23. szombat Jer sir 3,27
24. vasárnap 1Jn 2,14
25. hétfő Ap csel 1,8
26. kedd Mt 10,8
27. szerda 1Jn 1,3
28. csütörtök Rm 10,2
29. péntek 2Tim 2,19 Napnyugta: 19.50
30. szombat Jn 20,21

Május

1. vasárnap Ésa 43,2
2. hétfő Zsolt 34,7
3. kedd Ap csel 5,29
4. szerda 2Pt 3,16
5. csütörtök Rm 1,21
6. péntek 1Tim 6,20 Napnyugta: 19.59
7. szombat 5Móz 29,29
8. vasárnap Ap csel 1,7
9. hétfő Lk 17,26
10. kedd 1Kor 4,9
11. szerda Préd 12,1
12. csütörtök 2Tim 4,3
13. péntek 2Tim 3,13–14 Napnyugta: 20.09

14. szombat 1Jn 3, 13–14

15. vasárnap Mt 5,28–29
16. hétfő 1Thess 5,3–4
17. kedd Zsolt 101,3–4
18. szerda Lk 10,27
19. csütörtök Fil 3,2-3
20. péntek 1Pt 5,8 Napnyugta: 20.18
21. szombat Jel 6,12

22. vasárnap Jóel 2,31–32
23. hétfő Mt 24,29–30
24. kedd Jel 19,11
25. szerda Eféz 5,3
26. csütörtök 1Kor 14,32–33
27. péntek Mt 7,15–17 Napnyugta: 20.26
28. szombat Ésa 8,20

29. vasárnap Lk 17,1.3
30. hétfő Mt 7,18–20
31. kedd Zsolt 69,33

Június

1. szerda Ámós 3,7
2. csütörtök Sof 2,3
3. péntek Dn 7,25–27 Napnyugta: 20.33

4. szombat Zsolt 94,20–22

5. vasárnap Jel 13,10.14
6. hétfő 2Thess 2,2–3
7. kedd 1Jn 4,1
8. szerda Ésa 8,19
9. csütörtök 2Thess 2,8–9.15
10. péntek Jel 13,12 Napnyugta: 20.39
11. szombat Jel 14,6–7

12. vasárnap Jel 14,8
13. hétfő Jel 14,9–10.12
14. kedd Mal 4,5
15. szerda Jer 25,30–32
16. csütörtök Jel 7,1
17. péntek Jel 12,12 Napnyugta: 20.42
18. szombat Mt 10,6

19. vasárnap 2Tim 4,2
20. hétfő Zsolt 119,126
21. kedd Mt 24,15–18
22. szerda Mt 6,34
23. csütörtök Jak 5,7
24. péntek Jel 13,17; Napnyugta: 20.44
Zsolt 33,19
25. szombat 2Kor 6,17

- 26. vasárnap Mt 10,7–8
- 27. hétfő Mt 24,9.13
- 28. kedd Jel 17,12–14
- 29. szerda Jel 13,3.8–9
- 30. csütörtök Jel 18,9

2011-ben a reggeli igék a *Maranatha – Jövel Uram, Jézus!* c. könyvből valók.